

פרנקנשטיין; או, פרומתאוס המודרני מאט מריו ולסטונקראפט (גودוין) של'

מכתב 1

—אל גברת סואויל, אנגליה. סנט פטרסבורג, 11 בדצמבר, 17.

תש machi לשמעו ששם אסון לא ליווה את תחילתו של המפעל שהבטה בו בנבואות עצם שכאלו. הגעתו לכאן אתמול, ומשימתו הראשונה היא להבטיח לאחותי היקרה את שלומי ואת ביטחוני הגובר בהצלחת המיזם שלי.

אני נמצא כבר הרחק מצפון ללונדון, ובעודי פוגש ברחובות פטרסבורג, אני מרגיש בрезה צפונית קרה מלטפת את לחי, דבר המחסן את עצביי וממלא אותי עונג. האם את מבינה את התחששה הזאת? רוח זו, שנדרה מהאזורים אליהם אני מתפקיד, מותנת ל' טעימה ראשונה מהאקליימים הקפואים הללו. בדיוד רוח ההבטחה הזאת, חלומותי בהקץ הופכים לוהטים וחימים יותר. אני מנסה לשווה להשתכנע שהקובט הוא מושב הכפור והשמה; בדמיוני הוא תמיד מצטייר כאзор של יופי ועונג. שם, מרגרט, המשש נראית לעד, הדיסק הרחב שלו רק משיק אליו האופק ומפיץ זוהר תמידי. שם — שכן ברשותך, אהותי, אתן אמון מסוים ביוםאים הקרובו לי — שם השלג והכפור מגורשים; ובהפלגה מעל ים רגוע, אנו עשויים להינשא אל ארץ העולה בפליאה וביפויה על כל אзор שהתגלה עד כה על פני כדור הארץ המושב. תוצרתך ותוויך פניה עשויים להיות ללא מושל, כפי שתופעות גרמי השמיים הן ללא ספק בבדידיות בלתי מוכחות אלו. מה לא ניתן לצפות בארץ של אור נצחי? אני עשוי לגלות שם את הכוח המופלא המושך את המחת ואוכל לווסת אלף תכיפות שמיימות שדורשות רק מסע זה כדי להפוך את חריגותך הנראית לעקבית לנצח. אני אשבע את סקרנותי הלוהטת במראה חלק מהעולם שעולם לא ביקרו בו, ואולי אפסע על אדמה שcanf רגל אדם לא דרכה עלייה מעולם. אלו הם פיתוי, והם מספיקים כדי לכבות כל פחד מסכנה או מוות ולהניע אותך להתחל במסע מפרק זה בשמחה שילד מרגיש כשהוא עולה על סירה קטנה, עם חברי לחופשה, למסע תגליות במעלה נהר הולדטו. אך בהנחה שככל ההשערות הללו שגויות, איןך יכולה לחלוק על התועלת לא תסולא בפז שאעניך לכל המין האנושי, עד הדור האחרון, על ידי גילוי מעבר ליד הקובל לאוthon ארצות, שכך להגיע אליהן כיום דרושים חדשים כה רבים; או על ידי בירור סוד המגנט, אשר אם הדבר אפשרי בכלל, ניתן לבצעו רק באמצעות פעולה כמו של'.

הרהורים אלו הפיגו את הסערה שבה תחלתי את מכתבי, ואני מרגיש את לב' זוהר בהתלהבות המרוממת אותי לשמיים, שכן דבר אינו תורם להרגעת הנפש כמו מטרה יציבה — נקודה שבה הנשמה יכולה לקבוע את עינה האינטלקטואלית. המשלחת הזאת הייתה החלום האהוב על שנותי המוקדמות. קראתי בלהט את התיאורים של המסעויות השונים שנעשו בצדקה להגעה לאוקיינוס השקט הצפוני דרך הימים המקיפים את

הקווטר. את וdae זוכרת שההיסטוריה של כל המסעות שנעשו למטרות תגליית הרכיבה את כל ספריתו של דודנו הטוב תומאסו. חינוכי הוזנחה, ובכל זאת אהבתו לקרוא בלהט. הכריכים אלו היו מושא ל'מודי' יומם ולילה, וההיכרות של אitem הגבירה את החרטה שחשתי, הילד, כשנודע לי שצוואותו של אביו אסורה על דודי לאפשר לי לצאת לח'י' ים.

חיזיות אלו דהו כאשר קראתי, לראשונה, את אותם משוררים ששירתם הקסירה את נשמתי והרימה אותה לשמיים. הפכתי גם אני למשורר ובמשך שנה אחת חייתי בגין עدن מעשה ידי; דמיינתי שם אני עשוי לזכות בנינה במקדש שבו מקודשים שמוטיהם של הומروس ושיקוספир. את מכירה היטב את כישלוני ועד כמה קשה נשאתה את האכזהה. אך בדוק באותו זמן ירשתי את הונו של בן דוד, ומחשבותיי הופנו חזרה לאפיק נטיתן המוקדמת.

שש שנים החלפו מאז החלטתי על המיזם הנוכחי של. אני יכול, אפילו עכšíו, לזכור את השעה שבה הקדשתי את עצמי למפעל הגדול הזה. התחלתי בהרגלת גופי לקשישים. ליוויתי צידי לוויתנים במספר משלחות לים הצפוני; עמדתי מרצוני בקורס, רעב, צמא וחוסר שינה; לעיתים קרובות עבדתי קשה יותר מהמלחים הפשטוטים במהלך היום והקדשתי את לילותי ללימוד מתמטיקה, תיאוריות הרפואה, ואוטם ענפים של מדעי הפיזיקה מהם הרפתקן ימי עשוי להפיק את התועלת המעשית הגדולה ביותר. פעמים שכרתי את עצמי כעזר-חובל בספינות לוויתנים בגרינלנד, ותקדתי להפליא. עלי' להזdot שהרגשת מעת גאה כשהקפקן שלי הציע לי את הדרגה השנייה בספינה והפציר בי להישאר ברצינות הרבה, עד כדי כך הוא החשיב את שירותי כבעל ערך

ועכšíו, מרגרט היקרה, האם אני ראוי להגשים מטרה גדולה כלשהי? ח'י' היו יכולם לעبور בנוחות ובモתרות, אך העדפת תהילה על פני כל פיתוי שהעשור הציב בדרכי. הוא, הלואי שקול מעודד כלשהו היה עונה בח'יב! אומץ לב! והחלטתי איתנים; אך תקווה נעות ונדות, ורוחי לעיתים קרובות שפופה. אני עומד לצאת למסע ארוך וקשה, שמקרי החירות שלו ידרשו את כל עוז רוחי; אני נדרש לא רק לרום את רוחם של אחרים, אלא לעיתים לתמוך בשלי, כשהרהורם שליהם דועכת.

זו התקופה הנוכה ביותר לטיפול ברוסיה. הם טסים ב מהירות מעל השlag בمزחלותיהם; התנועה נעימה, ולדעת, הרבה יותר נעימה מזו של הכרמת דואר אנגלית. הקור אינו מוגזם, אם את עטופה בפרותות — לבוש שכבר אימצתי, שכן יש הבדל בין הליכה על הסיפון לבין ישיבה ללא ניע במשך שעות, כאשר שום פעילות גופנית אינה מונעת מהדם ממש לקפוא בעורקיך. אין לי שאיפה לאבד את חי' על דרך הדואר שבין סנט פטרסבורג לארכנגלסק

אצא לעיר האחרונה בעוד שבועיים או שלושה; וכוונתי היא לשכור שם ספינה, דבר שנייתן לעשות בקלות על ידי תשלום הביטוח לבעלים, ולהעסיק מלחים רבים ככל שאמצא לנכון מבין אלו המורגים כיצד לוויתנים. אין מתכוון להפליג עד חדש יונן;

ומתי אשוב?aha, אחות יקרה, איך אוכל לענות על שאלה זו? אם אצלך, חודשים רבים, אולי שנים, יחלפו לפני שאתה ואני נפגש. אם אייכל, תראי אותישוב בקרוב, או לעולם לא.

היא שלום, מרגרט היקרה והמצינית שלי. יהיו רצון שהשמיימים ימיטו עליך ברכות, וישמרו עליי, כדי שאוכל שוב ושוב להעיד על הכרת התודה שלי על כל אהבתך וטוב לבך. אחריך האוהבך, ר. וולטונ

מכתב 2

—אל גברת סואול, אנגליה. ארכנגלסק, 28 במרץ, 17.

כמה לאת הזמן עבר כאן, מוקף כפי שאתה בכפר ושלג! ובכל זאת נעשה צעד שני לקרהת המפעל שלך. שכرتיכי כלי שיט ואני עסוק באיסוףמלחבי; אלו שכבר העסקתי גראים כגברים עליהם אני יכול לסמוך ובוואדי ניחנים באומץ ללא חטא.

אר יש לי חוסר אחד שמעולם לא הצלחתי לספק, ואת הידעך של האובייקט לך אני מרגיש כתעכבה חמורה ביותר. אין לי חבר, מרגרט: כשאקרוון מהטלבות של הצלחה, לא יהיה איש שיתתפס בשמהחטי; אם תתקוף אותי אכזהה, איש לא ישתדל לתמוך بي בדרכו. עלה את מחשבותיי על הכתב, זה נכון; אך זהו אמצעי דל להעברת רגשות. אני משתוקק לחברתו של אדם שיוכל להזדהות איתי, שעינוי יענו לשלי. את עשויה לראות בי רומנטיקון, אחותי היקרה, אך אני מרגיש מרירות על היעדר חבר. אין לי איש לידי, עדין אך אמיץ, בעל שלל משכילים ורחב אופקים, שטעמי דומים לשלי, כדי לאשר או לתקן את תוכניותי. כמה חבר צהה היה מתכן את פגמי של אחריך המסקן! אני להוט מדי בbijoux וחסר סבלנות מדי מול קשיים. אך רעה גודלה עוד יותר עבורי היא להיות אוטודידקט: באربع-עשרה שנותי הראשונות התרוצצתי פרא בנחלה וקראת רק את ספרי המסעות של דודנו תומאס. בגין ההוא הכרתי את המשוררים המפורטים של ארצנו; אך רק כאשר כבר לא היה בכוחו של שכנו צהה להניב את יתרונוינו החשובים ביותר, הבנתית את הצורך להכיר שפות נוספות מלבד שפת מולדת. עכשו אני בן עשרים ושמונה ובמציאות בור יותר מנער בית ספר רבים בני חמיש-עשרה. נכון שחייבתי יותר ושולמוותי בהקץ נרחבים ומפוארים יותר, אך חסר ואני זקוק מאד לחבר (Keeping) להם (כפי שקוראים לזה הציירים) קומפוזיציה שייהיה לו מספיק שכל לא לבוז לי רומנטיקון, ומספיק חיבה כלפי כדי להשתדל לרשון את מוחי.

ובכן, אלו תלונות חסרות תועלת; ודאי לא נמצא חבר על פני האוקיינוס הרחב, ואפיילו לא כאן בארכנגלסק, בין סוחרים וימאים. ובכל זאת רגשות מסוימים, שאיןם קשרורים לשני הטע האנושי, פועמים אפילו בלבבות קשוחים אלו. סגנו, למשל, הוא אדם בעל

אומץ ויזמה מופלאים; הוא משתוקק בטירוף לתהילה, או ליתר דיוק, בינוי אופייני יותר, לקידום במקצועו. הוא אנגלי, ובתור דעתן קדומות לאומיות ומקצועיות, שלא הוככו על ידי תרבות, שומר על כמה מהתכונות האצליות ביותר של האנושות. הכרתי אותו לראשונה על סיפון ספינת לוויינים; שגילתתי שהוא אינו מעסיק בעיר זו, גיסתי אותו בקהלות לשיער במפעל.

הוא אדם בעל מגז מצין ובולט בספינה בעדינותו (*The Master*) רב-החולב ובמשמעות המתוונה שלו. נסיבות אלו, בתוספת ישרתו המוכרת ואומץ לבו ללא חת, גרמו לי לרצות מאד להעסיק אותו. נערים שעברו בבדיקות, שנויות היות ביותר ביותר שעברו תחת טיפול העדין והנסי, זיקקו את יסודות אופי כך שאינו יכול להתגבר על סלידה עזה מהברוטליות הרגילה הנהוגה על סיפון ספינות: מעולם לא האמנתי שהוא נחוצה, וכשעצמה על ימי הידוע במידה שווה בטוב לבו וביחס הכבוד והוצאות שהוצאות שלו מעניק לו, הרגשתי בר Mazel במיוחד על שכיחות הבטיח את שירותו. שמעתי עליו לראשונה בדרך רומנטית למד', מאישה החבה לו את אושר חייה. זהו, בקצרה, סיפורו. לפניו מספר שנים הוא אהב צעירה רוסייה בעלת הון ממוצע, ולאחר שצבר סכום נכבד של כספי שלל, אבי הנערה הסכים לשידוך. הוא ראה את אהובתו פעם אחת לפני הטקס המועד; אך היא הייתה שוטפת דמעות, והשליכה את עצמה לרגליו, התחננה שיחוס עליה, מודה בו-זמןית שהיא אהובת אחר, אך הוא עני, ואביה לעולם לא יסכים לאיחוד. חברי הנדי הרגיע את המתחננת, ולאחר שנודע לו שמו של אהובה, נטש מיד את חיזורי. הוא כבר קנה חזות בכיספו, שבה התקoon להעיר את שאירת חייו; אך הוא העניק את כולה ליריבו, יחד עם שאירת כספי השלל שלו כדי לקנות ציוד, ואז בעצמו הפצירabei הצעירה להסכים לנישואיה עם אהובה. אך הזקן סירב בתוקף, בחשבו שהוא מחויב בכבודו לחברו, אשר כשמצא שהאב אינו מתרצה, עזב את ארצו, ולא חזר עד ששמע שאהובתו לשעבר נישאה לפִי נתית לבה. "איזה אדם אציל!" תזעק. והוא אכן צזה; אך מצד שני הוא חסר השכלה לחלוין: הוא שותק כטורקי, ומעין רשלנות בורה מלאה אותו, אשר בעוד שהיא הופכת את התנהגותו למדהימה יותר, היא גורעת מהענין והסימפתיה שאחרת היה מעורר.

ובכל זאת אל תניח, משומ שאני מתלוון מעט או משומ שאינו יכול לדמיין נחמה לעמלי' שייתכן שלעולם לא אדע, אני מתנדנד בהחלטותי. אלו קביאות כגורל, וمسעי מעוכב כת רך עד שmag האוויר יאפשר את הפלגה. החורף היה קשה מנשוא, אך האביב מבטיח טובות, והעונה נחשבת למועדמת באופן יוצא דופן, כך שייתכן שאפלייג מוקדם ממה שציפיתי. לא אעשה דבר בפזיות: את מכירהotti מספיק כדי לבתו בזהירותי. ובשים לך דעתך בכל פעם שביטהחונם של אחרים מופקד ביד'

אני יכול לתאר לך את תחשותי מול הסיכוי הקרוב של מפעלי. אי אפשר להעיר לך מושג על התחששה הרועדת, חצי מענגת וחצי מפחדה, שבה אני מתכוון לעזוב. אני הולך לאזרחים לא נחקרים, אל "ארץ הערפל והשלג", אך לא אהרוג שום אלבטרוס; لكن

"אל תחשší לשלוּמי או שמא אחזור אליך שחוך ואומלל כמו "הימאי הישיש את תחיכי למראה הרمز שלי", אך אגלה לך סוד. לעיתים קרובות ייחוסתי. (Ancient Mariner). את זיקתי, את התלהבותי הלוותת למסטורין המסתוכן של האוקיינוס, ליצירה הhai של המדומים שבמשוררים המודרניים. שהוא פועל בנשמתי שאיןי מבין. אני חרש באופן עשי — שקדן, פועל המבצע בהתמדה ובعمل — אך מלבד זאת ישנה אהבה למופלא, אמונה במופלא, השזורה בכל תוכניות, המריצה אותה אל מחוץ לנtíבִים המקובלים של בני האדם, אפילו אל הים הפראי והאזורים הנידחים שאני עומד לחזור.

אך נחזר לשיקולים יקרים יותר. האם אפשר אותו שוב, לאחר שחציתי ימים אדים, וחזרתי דרך הרכס הדרומי ביותר של אפריקה או אמריקה? אין מעז לצפות להצלחה זו, ובכל זאת אני יכול לשאת להבטיח בצדו השני של הציור. המשיכי לעת עתה לכתוב לי בכל הזדמנויות: יתכן שאקבל את מכתביך בכמה הזדמנויות שבהן אזדקק להם ביותר כדי לתמוך ברוחך. אני אוהב אותך מאוד ברוחך. זכרו אותי בחיבבה, אם לא תשמי ממנה שוב לעולם. אחריך האוהב, רוברט וולטן

מכתב 3

—אל גברת סואויל, אנגליה. 7 ביולי, 17

אהותי היקרה, אני כותב כמה שורות בחופזה כדי לומר שאתה — ומתקדם יפה במשמעות. מכתב זה יגיע לאנגליה באמצעות ספינת סוחר הנמצאת עתה במסעה הביתה מארכנגלסק; בתמזל ממני, שייתכן ולא נראה את מולדתך במשך שנים רבות. אני, לעומת זאת, במצב רוח טוב: אנשי נועדים וככל הנראה איתנים בדעתם, וגם לא נראה שכבות הקרח הצפות שעוברות לידנו ללא הרף, המעידות על סכנות האזרע אליו אנו מתקדמים, מפחדות אותנו. הגענו כבר לכאן רוחב גובה מאד; אך זהו שיא הקץ, ולמרות שלא חם כמו באנגליה, רוחות הדרום, המשיבות אותנו ב מהירות לעבר אותם חופים שאנו כה משתווקים להשיג, מנשבות מידת של חמימות מחייבת שלא ציפיתי לה.

שם תקירות לא קרו לנו עד כה שהיינו ראויות לציון במכבת. רוח עזה אחת או שתים ופריצה של דליפה הן תאוות שנוטעים מנוסים כמעט וAINם טורחים לטעוד, ואני אהיה מרוצה מאד אם שום דבר גרוע יותר לא יקרה לנו במהלך מסענו.

שלום, מרגרט היקרה. הי בטוחה שלמען עצמו, כמו גם למענק, לא את יצב מול סכנה בפזיות. אהיה קר רוח, מתמיד זהיר.

אך ההצלחה תכתר את מאמצי. למה לא? עד כה הלכתי, מתחווה דרך בטוחה מעל הימים חסרי הנティיב, כשהכוכבים עצם הם עדים ועדויות לניצחוני. מדוע לא להמשיך

על היסוד הפראי אך המציאות? מה יכול לעצור את הלב הנחוש והרצון הנחוש של האדם?

לבו הגועש נשף מעצמו כר ללא משים. אך עלי לסייע. ירי רצון שהשמיים יברכו את אחותי האהובה! ר.ו.

מכתב 4

—אל גברת סואול, אנגליה. 5 באוגוסט, 17

תאונת כה מוזרה קرتה לנו שאיני יכול להימנע מתייעודה, למרות שסביר מאד שתראי אותן לפני פנוי שהנויות הללו יוכלו להגיאן לדיר.

ביום שני האחרון (31 ביולי) היינו כמעט מוקפים בקרח, שסגר על הספינה מכל עבריה, בקושי מותיר לה מרחב מחיה במיט שבhem צפה. מצבנו היה מסוכן במקצת, בתקווה, (so Lay) במיחוד כיוון שהיינו מוקפים בערפל סמיר מאד. לפיכך עצמנו ששינוי קלשו יתרחש באטמוספירה ובמזג האוויר.

בסביבות השעה שתים הערפל התפזר, וחזינו, משתרעים לכל עבר, במישורים רחבים ולא סדירים של קרח, שנראו חסרי סוף. כמה מחברי נאנחו, ומוחי של החל להיות דורך במחשבות חרדות, כאשר מראה מוזר משך פתאום את תשומת לבנו והסיח את דאגתנו ממצבנו שלנו. הבחנו בכרכרה נמוכה, מוקובעת על מזחלת ורטומה לכליים, חולפת בעבר הצפון, במרקח של חצי מיל; יצור שהוא לו צורה של אדם, אך ככל הנראה בעל קומה ענקית, ישב במזחלת והדריך את הכלבים. עקבנו אחר התקדמותו. המהירה של הנושא בטלסקופים שלנו עד שנעלם בין הבליטות המרוחקות של הקרח.

המראה הזה עורר את פלייתנו המוחלטת. היינו, כפי שהאמנו, במרקח מאות מיילים מכל יבשה; אך החזון הזה נראה כمعد שאין לא הייתה, במצבות, כה רחוקה כפי שישערנו. היינו סגורים, עם זאת, על ידי קרח, ואי אפשר היה לעקוב אחר עקבותיו, בהן צפינו בתשומת לב מרבית.

כשעתים לאחר התרחשויות זו שמענו את נחשולי הים, ולפניהם רדת הלילה הקרח נשבר וחרר את ספינתנו. עם זאת, עצמנו עד הבוקר, מחששים להיתקל בחסיכה באותו מסות גדולות וחופשיות הצפות סביר לאחר שבירת הקרח. ניצلت את הזמן זהה כדי לנוח לכמה שעות.

בבוקר, לעומת זאת, ברגע שהAIR היום, עלייתנו לשיפון ומצאתי את כל המלחים עסוקים בצד אחד של כלי השיט, מדברים ככל הנראה עם מישחו בים. זו הייתה, למעשה, מזחלת, כמו זו שראינו קודם, שנשחפה לעברנו בלילה על גבי שבר קרח גדול. רק כלב

אחד נותר בחיים; אך היה בתוכה יצור אנושי שהמלחים ניסו לשכנע לעלות לسفינה. הוא לא היה, כפי שהנOUSע אחר נראה, תושב פרא של אי כלשהו שטרם התגלה, אלא אירופאי. כשהופעתו על הסיפון אמר רב-החולב, "הנה הקפטן שלנו, והוא לא ירצה לך". לגועם בלב ים.

כשרהה אותו, הזר פנה אליו באנגלית, אם כי במבטא זר. "לפנִי שאعلاה על סיפון כל' ? השיט שלך", אמר, "האם תהיה לך האدبota להודיע לי لأن פניכם מועדות

תוכל לתאר לעצמך את תדמיתך לשמע שאלה כזו המופנית אל' מdadן על סף כליה ואשר הנחתית שספינתי תהיה עבורי משאב שלא היה מחליף בעשר היקר ביותר שהארץ יכולה להציג. ענייתך, עם זאת, שאנו במסע תגליות לעבר הקוטב הצפוני.

למשמעות זאת הוא נראה מרוצה והסכים לעלות לסיפון. אלהים אדירים! מרגרט, לו הייתה רואה את האדם שנכנס כרך למען ביחסונו, הפתעתך הייתה חסרת גבולות. גפיו היו כמעט קפואות, וגופו כחוש בצורה נוראית מעיפות וסבל. מעולם לא ראיתי אדם במצב כה עłow. ניסינו לשאת אותו לתא, אך ברגע שעזב את האויר הצעח הוא התעלף. לפיכך החזרנו אותו לסיפון והחזרנו אותו להכרה על ידי שפשופו בברנדוי ואילו צולב בלבו כמהות קטנה. ברגע שהראה סימני חיים עטפנו אותו בשמיכות והצבנו אותו ליד הארובה של תנור המטבח. בצדדים איטיים הוא התאושש ואכל מעט מרק, דבר שהסביר את רוחו להפליא.

ימים חלפו בצורה זו לפני שהוא מסוגל לדבר, ולעתים קרובות חשתתי שסבלו נטל ממנו את בינתו. כשהנרא באמידה מסוימת, העברתי אותו לתא שלי וטיפלתי בו ככל שתפקידו התיר לי. מעולם לא ראיתי יצור מעניין יותר: לעניינו יש בדרך כלל הבעה של פראות, ואפילו טירוף, אך ינסם רגעים שבהם, אם מישחו מבצע מעשה של חסד כלפיו או מעניק לו שירות פועלם ביותר, כל פניו מוארים, כביכול, בקרן של נדיבות ומתיקות שמעולם לא ראיתי כמוותה. אך הוא בדרך כלל מלנכולי ומיאש, ולעתים הוא חורק שניינים, כאלו חסר סבלנות תחת כובד היגון המעמיך עליו.

כאורה התאושש מעט היה לי קושי רב להרחיק את האנשים, שביקשו לשאול אותו אלף שאלות; אך לא הרשתי שייענו אותו בסקרנותם הבטלה, במצב גופו ונפש ששיוקומם תלוי בבירור במנוחה מוחלטת. פעם אחת, עם זאת, הסגן שאל מדוע הגיע כה רחוק על הקרכ'h בכל רכב כה מוזר. פניו עטו מיד ארשת של קדרות עמוקה ביותר, והוא ענה, "לחפש אחד שברח ממני". "והאם האדם שאotton רדף נסע באויה אופנה?" "כן." "אם כך אני מניח שראיםו אותו, שכן ביום שלפני שאספנו אותו ראיינו". "כמה כלבים מושכים מזחלת, ובה אדם, לאורך הקרכ'h.

"זה עורר את תשומת לבו של הזר, והוא שאל שאלות רבות בנוגע למסלול שבו ה"דמן" כפי שקרא לו, המשיך. זמן קצר לאחר מכן, כשהיה לבדו איתי, אמר, "לא, (chonan)

ספק עוררתי את סקרנותך, כמו גם את זו של האנשים הטוביים האלה; אך אתה מתחשב מכדי לחקור". "בוודאי; זה אכן יהיה מאד חצוף ולא אנושי מצדיך להטריד אותך בסקרנות כלשהי משלך". "ובכל זאת הצלת אותי ממצב מוזר ומסוכן; החזרת אותי לחיים בנדיבותך".

זמן קצר לאחר מכן הוא שאל אם אני חשב ששבירת הקרכח השמידה את המזחלת השנייה. עניתו שאיני יכול לענות במדויק כלשהו של דאות, שכן הקרכח לא נשבר עד קרוב לחצות, והנוסף עשוי היה להגיעה למקום מבטחים לפני זמן זה; אך על כך לא יכולתי לשפט.

זמן זה רוח חיים חדשה הפיחה חיים בגופו הדועך של הזר. הוא גילה להיטות רבה להיות על הסיפון כדי לצפות למזחלת שהופיעה קודם לכך; אך שכונעתו אותו להישאר בתא, שכן הוא חלש מדי כדי לעמוד בקורס של האטמוספירה. הבטחתית שמשהו צפה עבورو ויתן לו הודעה מיידית אם אובייקט חדש יופיע בטוחה הראייה.

זהו יומני לגבי מה שנוגע להתרחשויות מוזרה זו עד היום הנוכחי. מצבו הבריאותי של הזר השתפר בהדרגה אך הוא שתקן מאד ונראה חסר מנוחה כאשר מישחו חוץ ממי נכנס לתאנו. ובכל זאת נימוסיו כה מפייסים ועדינים שכיל המלחים מגלים בו עניין, למרות שהוא להם מעט מאד קשר אליו. מצד'ו, אני מתחילה לאחוב אותו כאח, ויגוננו הקבוע והעמוק מלאו אותו בסימפתיה וחמלה. הוא ודאי היה יוצר אziel ביוםיו הטוביים יותר, כשהוא אפילו כתע, כחוורה, כה מושך ונעים.

אמרתי באחד ממכתבי, מרגרט היקרה, שלאמצא שום חבר על פני האוקיינוס הרחוב; ובכל זאת מצאתי אדם שלאמלא נשברה רוחו על ידי סבל, הייתה מואר לקבלו. כאח ללב!

אם שיר ביומי בוגרי בז'ר במרוחים, אם יהיו לי תקירות חדשות לתעד.

באוגוסט, 17.— חיבתי לאורחיה גברת מד' יומ. הוא מעורר בו-זמןית את הערכתי 13 ואת רחמי במדידה מדהימה. כיצד אוכל לראות יוצר כה אziel נהרס על ידי סבל מבלתי להרגיש את הצער הנוקב ביוטר? הוא כה עדין, ובכל זאת כה חכם; שכלו כה משכילים, וכשהוא מדבר, למרות שמילוטיו נברורות באמנות מוקפדת, הן זורמות במהירות ובמליצות חסרת תקדים.

הוא התאושש כתה הרבה ממלחתו ונמצא כל הזמן על הסיפון, צופה ככל הנראה למזחלת שקדמה לשלו. ובכל זאת, למרות היותו אומלל, הוא אינו עסוק לחולטין בסבלו שלו אלא מתעניין עמוקות בתוכניותיהם של אחרים. הוא שוחח איתי לעתים קרובות על שלי, אותן העברתי לו ללא הסווואה. הוא הקשיב בתשומת לב לכל טיעוני לטובות הכלכלי הסופית ולכל פרט קטן של האמצעים שנקטתי כדי להבטיח אותה. הובילתי בקהלות על ידי הסימפתיה שגילה לשימוש בלשון לבי, לתת ביתוי להבטה הבוער של

נשמעתי ולומר, בכל הלהט שחיים אותו, כמו בשמחה ה"תי מקריב את הוני, את קיומי, את כל תקוותי, לקידום המפעל של". חיו או מותו של אדם אחד היו מחייבים קיטן לשלם עבור רכישת הידע שחיפשתי, עבור השלטון שאשיג ואוריש מעל אובי היסוד של המין שלנו. בעוד מדובר, קדרות שחורה התפשטה על פני מאזני. בהתחלה הבחנתי שהוא מנסה לדכא את רגשותיו; הוא הניח את ידיו לפני עיניו, וקולי רעד ובגדבי כשראייתי דמעות זולגות במחירות מבין אצבעותי; גניחה פרצה מחזהו המתנשף. עצרתי; לבסוף הוא דבר, במילים קטועות: "אדם אומלל! האם אתה שותף לטירוף שלו? האם שתית גם אתה מהשיקוי המשכך? שמע אותי; הרשה לי לחשוף את "!סיפור, אתה תטיח את הגביע משפטיך"

מילים כאלה, תוכל לתרע לעצמך, עורכו בעוצמה את סקרנותי; אך התקף הצער שאח兹 בזר גבר על כוחותיו המוחלשים, ושותות רבות של מנוחה ושינה רגעה היו נחוצות כדי להסביר לו את שלוותנו.

לאחר שכבש את עדות רגשותיו, הוא נראה כמו שבוז לעצמו על היותו עבד של תשוקה; ובהכניעו את העriticות האפליה של הייאוש, הוא הוביל אותושוב לשוחח עלי' באופן איש. הוא שאל אותו על היסטוריית שנותי המוקדמות. הסיפור סופר במחירות, אך הוא עורר רצפי מחשבה שונים. דברת עלי רצוני למצוא חבר, על צימאוני לסימפתיה אינטימית יותר עם נפש עמייתה מזו שנפלה בחלק אי פעם, והבעתי את ביטחוני שאדם יכול להתהדר במעט מאד אושר אם אינו נהנה מברכה זו. "אני מסכים איתך", ענה הזר; "אנו יוצרים לא מעוצבים, רק חצי עשויים, אם מישחו חכם יותר, טוב יותר, יקר יותר מאיתנו — כפי שחבר צזה צריך להיות — אין משאל את עזרתו כדי לשכל את טבענו החלש והפגום. היה לי פעם חבר, הנ אצל שביבורי אנוש, וזכה אני, לפיכך, לשפטון בונגע לידיות. לך יש תקווה, והעולם לפניך, ואין לך סיבה לייאוש. אבל אני — אני איבדתי הכל ואני יכול להתחילה את החיים מחדש".

בעודו אומר זאת פניו הפכו למביעות צער שקט וקבוע שנגע ללבי. אך הוא שתק ופרש מיד לתאו.

אפילו שבור ברוחו כפי שהוא, איש אינו יכול להרגיש עמוק ממנו את יופי הטבע. השמיים זרו עי הכוכבים, הים, וכל מראה שמספקים אזהרים מופלאים אלו נראים כבעלי כוח להרים את נשמתו מהארץ. לאדם צזה יש קיום כפול: הוא עשוי לסייע יסורים ולהיות מוצף באכזבות, אך כאשר הוא פורש אל תוך עצמו, הוא יהיה כrhoח שמיימת שיש לה הילה סביבה, שבתוך המugal שלה שם צער או איווולת אינם מעדים להיכנס.

אם תחיכי למראה ההתלהבות שאני מביע כלפי הנודד האלוהי זהה? לא הייתה מחייבת לו ראות אותו. את חונכת וזוקקת על ידי ספרים ופרישה מהעולם, וכך את מעט אנית טעם; אך זה רק הופך אותו למתאימה יותר להעיר את מעלוותיו יצאות הדופן של האדם המופלא הזה. לעיתים ניסיתי לגלות איזו תוכנה היא זו שבה הוא

מחזיק המרוממת אותו ללא שיעור מעל כל אדם אחר שהכרתי מעוד'. אני מאמין בזה הבדיקה אינטואיטיבית, כוח שיפוט מהיר אך לעולם לא כשל, חדירה אל סיבות הדברים, שאין לה מתחרים בבהירות ובדיוק; הוסף לכך קלות התבאות וקול שאינטונצייתו המגוונות הן מוזיקה מכנית נשמה.

באוגוסט, 17.— אתמול אמר לי הזר, "אתה יכול לבדוקין בקלות, קפטן ולטון, 19 שבלי מאסונות גדולים וחסרי תקדים. החלטתי עם שזכר הרעות הללו ימות איתי, אך אתה שכנת עותי לשנות את ההחלטה. אתה מחפש ידע ווכחה, כפי שאתה עשית פעם; ואני מקווה בלהט שהסיכון של מחלוקת לא יהיה נחש שיכיש אותך, כפי שלוי היה. אני יודע אם סיפור אסונותיו יועיל לך; ובכל זאת, כשאני מהרר בך שאתה הולך באותו נתיב, חושף את עצמן לאותן סכנות שהפכו אותך למאני, אני מדמיין שתוכל להסיק מוסר השכל הולם מסיפור, זהה שעשוי להנחות אותך אם תצליח במפעלים ולנהם אותך במקורה של כישלון. התכוון לשמע על התרחשויות שבדרך כלל נחשות למופלאות. לו היינו בין הסכנות המאולפות יותר של הטבע היוthy חושש להיתקל בחוסר אמוןך, אולי בעג שלך; אך דברים רבים יראו אפשריים באזרחים רפואיים ומוסתרים אלו אשר יעוררו את צחוקם של אלו שאינם מכירים את כוחות הטבע המשתנים תמיד; וגם אני יכול להטיל ספק בכך שישorie נושא בסדרתו". עדות פנימית לאמתות האירועים מהם הוא מורכב

תוכל לתאר לעצמך בקלות ששמחתך מואוד על התקשרות שהוצאה, ובכל זאת לא יכולתי לשאת שהוא יחדש את צعرو על ידי פירוט אסונותיו. הרגשתך להיותך הרבה לשמע את הנרטיב המובטח, בחלקו מתוך סקרנות ובחלקו מתוך רצון עד לשפר את גורלו אם הדבר יהיה בכוחו. הבעתי רגשות אלו בתשובה. "אני מודה לך", הוא ענה, "על הסימפתיה שלך, אך היא חסרת תועלת; גורי כמעט הושלם. אני מכחך רק לארוע אחד, ואז אנוח בשלום. אני מבין את רגשותיך", המשיך, בהביחינו שרצתי לקטוע אותו; "אך אתה טועה, חבר, אם כך תרצה לי לכונתך; דבר אינו יכול לשנות את גורי; הקשב להיסטוריה שלי, ותבין עד כמה היא נקבעה באופן בלתי הפיך".

לאחר מכן הוא אמר לי שיתחיל את הנרטיב שלו למשך כשהיה פניו. הביטה זו הוציאה ממני את התודות החמות ביותר. ההחלטה בכל לילה, כאשר אין עסוק באופן דחוף בחובותך, לטעד, קרוב ככל האפשר במילוטיו שלו, את מה ששיפר במהלך היום. אם היה עסוק, לפחות עורך רשיומות. כתוב יד זה ללא ספק יעורר לך עונג רב; אך ליום המכיר אותו, והשמע זאת משפטיו שלו — באיזה ענייןoSימפתיה אקרה אותו ביום עתידי כלשהו.

פרק 2

גדלנו יחד; לא היה הבדל של שנה שלמה בין גילאים. אין צורך לומר שהיינו זרים לכל סוג של פירוד או מחלוקת. הרמונייה הייתה נשמה של חברותינו, והשוני והניגוד

שהתקיימו באופי שלנו קירבו אותנו זה לזה. אליזבת הייתה בעלת מגן רגוע ומרוכז יותר; אך אני, עם כל הלהט שלי, הייתה מסוגל להתמודה אינטנסיבית יותר והייתי מוכנה עמוקות בדמיון לידע. היא העסיקה את עצמה בעקב אחר יצירותיהם האויריות של המשוררים; ובמראה המלכותיים והמוספליים שהקיפו את ביתנו השוויצרי — הצורות הנשגבות של ההרים, חילופי העונות, הסערה והרגע, שתיקת החורף, והחיהם והסער של קיצ'י האלפים שלנו — היא מצאה כר נרחב להערכתה ועונג. בעוד בת לוייתי התבוננה ברוח רצינית ומספקת בהופעתם המפוארת של הדברים, אני התענגתי על חקירת סיבותיהם. העולם היה עבורי סוד שביקשתי לעונח. סקרנות, מחקר רציני למידת חוקי הטבע הנסתרים, ושמחה הדומה לאקסטזה ככל שנחשפו בפניי, הם בין התוצאות המוקדמות ביותר שאני יכול לזכור.

עם הולדתו של בן שני, הצער ממני בשבועיים, ויתרו הורי לחלוtin על חי' הנדדים (campagne) שלהם והתיישבו בארץ מולדתם. החזקנו בבית ב'נבה, ובأחוזה בבלריב, בחוף המזרחי של האגם, למרחק של קצת יותר מפרסה מהעיר. התגוררנו בעיקר באחרונה, וח' הורי עברו בבדידות ניכרת. טبعו היה להימנע מהמוני ולהיקשר בלהט למעטם. הייתה אדי, אם כן, לחבריו ללימודים באופן כללי; אך נקשרתי בקשרי הידידות הקרובים ביותר לאחד מהם. הנרי קלרוואל היה בנו של סוחר מ'נבה. הוא היה נער בעל כישرون ודמיון יוצא דופן. הוא אהב יוזמה, קשיים ואפילו סכנה לשמה. הוא היה בקיא מאוד בספרי אבירות ורומנטיקה. הוא חיבר שירים היוראים והחל לכתוב סיפורים רבים על כשפים והרפתקאות אבירים. הוא ניסה Lagerom לנו להציג מחזות ולהשתתף בנשפי מסכות, שבהם הדמויות נלקחו מגיבורו רונסבאל, מהשולחן העגול של המלך ארתור, ומהפלמלה האבירית ששפכה את דמה כדי לגאול את הקבר הקדוש מיד' הcopeiros.

שם בן אנוש לא יכול היה לעבור יולדות מאושרת יותר ממוני. הורי היו אוחזים ברוח של טוב לב ותרננות. הרגשנו שהם אינם uretsim השולטים בגורלנו לפי גחמתם, אלא הסוכנים והיוצרים של כל התענוגות הרבים מהם נהינו. כשהתערבבתי עם משפחות אחרות הבחנתי בביורו עד כמה גורלי היה בר מזל באופן מיוחד, והכרת התודעה סייעה להפתוחותה של אהבת בניים.

מגgi היה לעיתים אלים, ותשוקותי עזות; אך לפי חוק כלשהו בטמפרמנט שלי, הן הופנו לא לעיסוקים י לדוטיים אלא לתשוכה עזה ללמידה, ולא ללמידה את כל הדברים ללא הבחנה. אני מודה שלא מבנה השפטות, לא קוד המושלים ולא הפוליטיקה של מדינות שונות היו בעלי משיכה עבורי. אלו היו סודות השמיים והארץ שביקשתי ללמידה; ובין אם היה זה החומר החיצוני של הדברים או הרוח הפנימית של הטבע והנשמה המסתורית של האדם שהעסיקו אותי, עדין "חקירות" הופנו אל הסודות המתפיזים, או במובנים הגבוה ביותר, הфизים של העולם.

ביןתיים קלרוואל העסיק את עצמו, כביכول, ביחסים המוסריים של הדברים. הבמה העמוסה של החיים, מעלוותיהם של גברים ומעשייהם של בני אדם היו הנושא שלו; ותקוותיו וחלומו היו להפוך לאחד מאלו ששמותיהם נרשמו בהיסטוריה כמייטיבים הנועדים והרפתקנים של המין שלנו. נשמהה הקדושה של אליזבת זרה כמו מנורה המקדשת למקדש בביטנו השלו. הסימפתיה שלה הייתה שלנו; החירות שלה, קולה הרך, המבט המתוק של עיניה השמיימות, היו שם תמיד כדי לבקר ולהפיח בנו חימם. היא הייתה הרוח החיה של האהבה, המרככת ומושכת; אולי הייתה הופך לקדרוני בלימודיו, למחרוסס בשל לט טبعי, אלמלא הייתה שם כדי להזכיר אותו לדמיון של עדינותה שלה. וקלרוואל — האם דבר רע כלשהו יכול היה לפגוע ברוחו האצילה של קלרוואל? ובכל זאת, אולי הוא לא היה כה אונשי להפליא, כה מתחשב בנידבותו, כה מלא בטוב לב ורור בתוך תשוקתו למללי הרפטקאות, אלמלא היא חשפה בפניו את היופי האמיתי של עשיית חסד והפכה את עשיית הטוב למטרה ולתכלית של שאיפתו הגבואה.

אני חש עונג צורף בהתעכבות על זיכרונות הילדים, לפני שהאסון זיהם את מוחי ושינה את חזionario הבבירים על תועלת נרחבת להרהורים קדרוניים וצרים על העצמי. מלבד זאת, בשרטוט תМОנות ימי המקדמים, אני מתעד גם את אותם אירועים שהובילו, בצעדים בלתי מורגשים, לסתור האומללות המאוחר יותר שלי; שכן כאשר אני מבקש להסביר לעצמי את הולדתה של אותה תשוקה שליטה לאחר מכן בגורלי, אני מוצא אותה נובעת, כמו נהר הררי, ממקורות נקלים וכמעט נשכחים; אך בהתעכבותה עם התקדמותה, היא הפכה לשיטפון אשר במהלך זריםתו סחף את כל תקוותי ושמחותי.

שוויסת את גורלי; ברצוני, אם כן, בברטיב זה, (Genius) פילוסופיית הטבע היא הגאון לציין את אותן עובדות שהובילו לנטייתו המקדמת למדע זה. כשהייתי בן שלוש-עשרה פגעי מזג האויר אילצו; (Thonon) נסענו לטיול תענוגות למרחצאות ליד טונון אותנו להישאר יומ אחד מסוגרים בפונדק. בבית זה מצאתי במקורה כרך מכתבי של קורNELIOS אגריפה. פתחתי אותו באדישות; התיאוריה שהוא מנסה להוכיח והעובדות המופלאות שהוא מספר שינו במהרה את התחששה ההזזה להתלהבות. אוור חדש נראה כמפעיע על מוחי, ובונטור משמחה, בישרתי על גליוי לאבי. אבי הביט בחוסר עניין בדף השער של ספרי ואמר, "אה! קורNELIOS אגריפה! ויקטור יקורי, אל תבזבז את זמנך על זה; זה ערימת שטויות עלובה".

לו במקום הערה זו, אבי היה טורח להסביר לי שעקרוןותו של אגריפה הופרכו לחולוטין וכי הוכנסה מערכת מדעית מודרנית בעלת כוחות גדולים בהרבה מזו העתיקה — כיון שכוחותיה של האחونة היו דמיוניים, בעוד אלו של הראשונה היו אמיתיים ו眞實ים — בנסיבות כאלה ודאי הייתי משליך את אגריפה הצד ומספק את דמיוני, מחומם ככל שהיא, על ידי חזרה בלהט גדול יותר ללמידה הקודמים. "תכן אולי שרצף רעיזנותי מעולם לא היה מקבל את הדחף הגורלי שהוביל לחורבני. אך המבט החתוּף שאבי

העיף בכרך שלי בשום אופן לא הבטיח לי שהוא מכיר את תוכנו, והמשכתי לקרוא בתאווה רבה ביותר.

כשחזרתי הביתה, דאגתי הראשונה הייתה להשיג את כל כתביו של מחבר זה, ולאחר מכן של פראצ'לסוויל אלברטוס מגנוס. קראתי ולמדתי את דמיוניותם הפרועים של כתבים אלו בעונג; הם נראו לי אוצרות הידעים למעטם בלבד לעצמי. תיארתי את עצמי כמו שתמיד היה חדור בדמייה עזה לחדר לسودות הטבע. למרות העבודה המאמצת והתגלויות המופלאות של הפילוסופים המודרניים, תמיד יצאתי מלימודי שאני לא מרוצה ובלתי מסופק. אומרים על סר איזק ניוטון שהודה כי הרגיש הילד האוסף צדפים לצד אוקיינוס האמת הגדול והבלתי נחקר. אלו ממשיכיו בכל ענף של פילוסופיית הטבע שהכרתי נראו אפילו להבנתי הילד כתירונים העוסקים באותו מרדף.

הaicר חסר ההשכלה חזהabis ביסודות סביבו והכיר את שימושיהם המעשיים. הפילוסוף המלומד ביותר ידע מעט יותר. הוא חשף חלקית את פני הטבע, אךתו פניה בני האלים והיו עדין פלא ומוסטורין. הוא יכול היה לנתח, لأنכם ולתת שמות; אך, מבלי לדבר על סיבה סופית, סיבות בدرجותיהן המשניות והשלישיות היו בלתי ידועות לו לחלוות. הבנתי בביצורים ובמכשולים שנראו כמנועים מבני אדם להיכנס למצודת הטבע, ובפזיות ובבריות התרעומתי.

אך כאן היו ספרים, וכך היו אנשים שחדרו עמוק יותר וידעו יותר. קיבלתי את דבריהם על כל מה שהצהירו, והפכתי לתלמידם. זה עשוי להיראות מוזר שדבר חזה יצמח במאה השמונה-עשרה; אך בעוד שעקבתי אחר שגרת החינוך בבתי הספר של ז'נבה, הייתי, במידה רבה, אוטודיקט בכל הנוגע ללימודיו האהובים. אבי לא היה איש מדע, והושארתי להיאבק בעיוורון של ילד, בתוספת צימאון של סטודנט לידע. תחת הדרכתם של מורי החדשניים נכנסתי בשקייה הרבה לחשוף אחר אבן החכמים ואליקסир החיים; אך האחרון קיבל במרירה את תשומת לבי הבלתי. עשר היה מטרה נחותה, אך איזו תהילה תלואה את הגילוי אם אוכל לגורש את המחלה מהגוף האנושי ולהפוך את האדם לחסין בפני כל מوط מלבך ממות אלים!

ולא אלו היו חזיונותיו היחידים. העלאת רוחות או שדים הייתה הבטחה שניתנה בנדיבות על ידי מחברי האהובים, שאת הגשמהה חיפשתי בלהט רב; ואם השבעותי תמיד נכשלו, "יחסתי את הכישלון יותר לחסור ניסיוני וטעוני" מאשר לחסור מיומנות או נאמנות של מורי. וכך במשך זמן מה הייתי עסוק במערכות מופרכות, מערבב, חסר מיומנות, אלף תיאוריות סותרות ומتبוסס גואשות בביצה של ידע רב-גוני, מודרך על ידי דמיון לזהט ושיקול דעת ילדתי, עד שתאונה שינתה שוב את זרם רעיונותי.

כשהייתי בן חמיש-עשרה פרשנו לביתנו ליד בלריב, שם חזינו בסופת רעמים אליו מה נוראה ביותר. היא התקדמה מאחוריו הררי הגורה, והרעם התפרץ בביטחון עצמה

מפחידה מחלקים שונים של השמיים. נשארתי, כל עוד נמשכה הסערה, צופה בהתקדמותה בסקרנות ובעונג. בעודו עומד בפתח, לפתע חזיתי בזרם של אש הבוקע מעץ אלון עתיק ויפה שעמד במרקח של כשרים יارد מביתנו; וברגע שהאור המנסור נעלם, האלון נעלם אליו, ולא נותר דבר מלבד גזע חרוך. כשבקרנו בו למחرات בבוקר, מצאנו את העץ מנופץ באופן מוזר. הוא לא בוקע מהמכה, אלא הפרק לחלווטין לסרטיפים דקים של עצ. מעולם לא חזיתי בדבר כה הרוס לחלווטין.

לפני כן לא הייתה חסר היכרות עם חוקי החשמל הברורים יותר. בהזדמנות זו היה איתנו אדם בעל מחקר רב בפילוסופיית הטבע, ובעקבות הקטסטרופה הזאת, הוא החל להסביר תיאוריה שגיבש בנושא חשמל גלובוניים, שהייתה חדשה ומדהימה עבורו בביטחון. כל מה שאמר דחק לחלווטין לצל את קורנליוס אגריפה, אלברטוס מגנוס ופראצלסוס, אדוני דמיוני; אך בשל גזירת גורל כלשהו, הפלתם של אנשים אלו גרמה לי להסתיג מהמשך לימודיו הרגילים. נראה היה לי, כמובן, שום דבר לא ייודע או יוכל להיוודע אי פעם. כל מה שהעסיק את תשומת לביו זמן רב כל כך הפך פתאום לבזוי. באחת מאותן גיחמות של הנפש שאנו אולי נתנוים להן ביותר בעוריהם המוקדמים, יתרתי בבת אחת על עיסוקי הקודמים, הגדרתי את תולדות הטבע וכל גורחותיה כיצירה מעווותת ומושחתת, וחשתי בוז עמוק למדע-כביבול שלعالם לא יכול אפילו לדרכו על מפטן הידע האמתי. במצב רוח זה פניתי למתמטיקה ולענפי הלימוד והשיכים למדע זה כבנויים על יסודות בטוחים, וכראויים לשיקולי.

כך באופן מוזר בנויות נשמותינו, וברצונות כה קלושות אנו קשורים לשגשוג או לחרובן. כשאני מביט לאחרו, נראה לי, כמובן, שינוי כמעט פלאי זה של נטייה ורצון היה הצעה המיידית של המלאך השומר של חי' — המאמץ האחרון שנעשה על ידי רוח השימור כדי למנוע את הסערה שכבר אז הייתה תלולה בכוכבים ומוכנה לעטוף אותו. ניצחונה הוכץ על ידי שלווה ושמחה יוצאות דופן של הנפש שלו אט זנחת לימודיו הישנים והמיוסרים לאחרונה. כך היה עלי' ללמידה לקשר רשות עם המשך עיסוק זה, ואושר עם ההתעלמות ממנו.

זה היה מאמץ חזק של רוח הטוב, אך הוא היה חסר תועלת. הגורל היה חזק מדי, וחוקיו הבלתי משתנים קבעו את חורבני המוחלט והונרא.

פרק 3

כשהגעתי לגיל שבע-עשרה, החליטו הורי שعلي' להפוך לסטודנט באוניברסיטה אינגלשטיינטאדט. עד אז למדתי בבית הספר של ז'נבה, אך אבי סבר כי להשלמת השכלתי נחוץ שاكتיר מנהגים אחרים מלאו של ארץ מולדת. לפיכך נקבע מועד צאתי לתאריך מוקדם, אך לפני שהגיע היום המועד, אירע האסון הראשון של חי' — אותן מבשר, כביבול, לאומללותי העתידית.

מחלה הייתה קשה, והיא הייתה נתונה; Scarlet fever) אליזבת חלה בשנית בסכנה גדולה ביותר. במהלך מחלתה הולו טיעונים רבים כדי לשכנע את אמי להימנע מלטפל בה. היא נכנעת תחילה לתחינותינו, אך כשמעה שחיה אהובתה מאויימים, לא יכולה עוד לשולט בחרדתה. היא סודה את מיטת חוליה; טיפולה המסור גבר על ארסיות המחלת — אליזבת ניצלה, אך ההשלכות של חוסר זהירות זה היו קטלניות עבור מצילתה. ביום השלישי חלה אמי; החום שלה לווה בתסמים מדאיגים ביותר, ומבטייהם של רופאייה ניבאו את הגורע מכל. על ערש דווי, עוז הרוח והנועם של הטובה בנשים לא נטושוו אותה. היא איחדה את ידיהן של אליזבת ושליה. "ילד", אמרה, "תקוותי האיתנות ביותר לאושר עתידי נתלו בסיכוי לאיחודכם. ציפייה זו תהיה בעת נחמתו של אביכם. אליזבת, אהובתי, עלייך למלא את מקומי עברו ילדי הצעיריים. אבוי! אני מצרה עלך שאני נלקחת מכם; ואחרי שהייתי כה מאושרת ואהובה, האם אין זה קשה לעזוב את כולכם? אך אין אלו מחשבות החולמות אותן; אשתדל להשלים עם המות בשמה ואטפח תקוות פגוש אתכם בעולם אחר."

היא מטה בשלווה, ופניה הביעו חיבה אפילו במות. אין לי צורך לתאר את רגשותיהם של אלו שקשריהם היקרים ביותר נקרו על ידי הרעה שאין לה תקנה, את הריק המציג את עצמו לנשמה, ואת היישוש המוגן על הפנים. עבר זמן רב כל כך עד שהתוודה יכולה לשכנע את עצמה שגם שראינו מדי יום, עצם קיומה נראה חלק משלהנו, יכולה להיות לרכת לעולמים — שזורהה של עין אהובה יכול היה להיכבות וצלילו של קול מה מוכר ויקר לאוזן יכול להשתתק, ולא להישמע עוד. אלו הן מחשבות הימים הראשונים; אך כשהלוף הזמן מוכיח את מציאות הרעה, אז מתחילה המרירות המשמשת של היגון. ובכל זאת, מיד מי לא קראה היד הגסה קשר יקר כלשהו? ומדועATAR צער שכולם חשו, וחיברים לחוש? הזמן מגיע לבסוף כשהיגון הוא יותר פינוק מאשר צורך; והחירם המרחף על השפטים, למרות שהוא עשוי להיחשב לחילול הקודש, אינו מגורש. אמי מטה, אך עדין הוא לנו חובות שעליינו למלא; علينا להמשיך בדרךנו עם השאר וללמוד להחשב את עצמנו לבני מזל כל עוד נותר אחד שהמשחית לא תפסו.

יציאתי לאינגולשטאדט, שנדרשה עקב אירועים אלו, נקבעה CUT שוב. השגת מabi' ארכה של מספר שבועות. נראה היה לי כhilol הקודש לעזוב כה מהר את המנוחה, הדומה למות, של בית האבל ולהסתער אל תוך סבר החיים. הייתה חדש לצער, אך הוא לא הפחד אותו פחות בשל כך. לא רציתי להיפרד ממראה אלו שנוטרו לי, ומעל כלל, רציתי לראות את אליזבת המתוקה שלי מנוחמת במידה מסוימת.

היא אכן הסوتה את יגונה והתאמצה לתקן כמנחמת עבור כולנו. היא הביטה נכוונה בחיים וקיבלה על עצמה את חובותיהם באומץ ובמרץ. היא הקדישה את עצמה לאלו שלימדו אותה לכנות דודה ובני דודיה. מעולם לא הייתה כה מקסימה כמו בזמן הזה,

כשחזרה את אור השימוש של חיוכיה והרעליפה אותם עליינו. היא שכחה אפילו את צערה שלא במאמץיה לגרום לנו לשכוח.

יום צאתי הגיע לבסוף. קלרואל בילה איתנו את הערב האחרון. הוא ניסה לשכנע את אביו להתיר לו ללוות אותו ולהפוך לחבריו לספסל הלימודים, אך לשווה. אביו היה סוחר צר אופקים וראה בטלה וחורבן בשאייפותיו ובשאייפת בנו. הנרי חש עמוקות את חוסר המזל שבהימנעות מחינוך ליברלי. הוא אמר מעט, אך כshedיבר קראתי בעינו הניתנת וombetto הנמרץ החלטה מאופקת אך איתנה לא להיכבל לפרטיהם העולבים של המסחר.

ישבנו עד מאוחר. לא יכולנו להתנתק זה מזה ולא לשכנע את עצמנו לומר את המילה "שלום!" היא נאמרה, ופרשנו בתאונת של חיפוש מנוחה, כל אחד מدمין שהשני הולך שולל; אך כשעט שחר ירדתי אל הרכרה שהיתה אמרה להוביל אותה משם, כולם היו שם — אביו כדי לבקר אותה שוב, קלרואל כדי ללחוץ את ידי פעם נוספת, אליזבת שלו' כדי לחדש את תחינותיה שאכתוב לעיתים קרובות ולהעניק את תשומת הלב הנשית האחורה לחבר ידודה ידידה.

השלכתי את עצמי אל תוך הרכרה שהיא אמרה להסיע אותי והתמסרתי להרהורים המלנכוליים ביותר. אני, שתמיד הייתה מוקף בבני לוויה נעימים, עסוק ללא הרף בניסיון להעניק הנאה הדדי — הייתה CUT בDED. באוניברסיטה אליה הלכתי עלי' לרכוש את חברי עצמם ולהיות המגן של עצמי. חי היו עד כה מבודדים וביתיים להפליא, ודבר זה נתן לי סלידה בלתי מנוצחת מפנים חדשות. אהבתי את אחוי, את אליזבת ואת קלרואל; אלו היו "פנימ מוכחות ישנות", אך האמנתי שאני לחלוטין לא מתאים לחברת זרים. אלו היו הרהוריו כשהתחלתי את מסע; אך ככל שהתקדמתי, רוח ותקווותי עלו. השתוkeit בלהט לרכישת ידע. לעיתים קרובות, כשהייתי בבית, חשבתי שזה קשה להישאר במהלך נוערי כלא במקום אחד והשתוkeit לי היכנס לעולם ולתפוא את מקומי בין בני אדם אחרים. CUT משלוחת נוענו, זה היה, אכן, אפשרות להתחרط.

היה לי פנאי מספיק להרהורים אלו ורבים אחרים במהלך מסע לאינגלשטיידט, שהוא אחר ומעיף. לבסוף נגלה לעיני הצricht הלבן והגבואה של העיר. ירדתי והובילתי לחדרי המבוודד כדי להעביר את הערב כרצוני.

למחרת בבוקר הגשתי את מכתב המלצתה שלי וביקרתי אצל כמה מהפרופסורים העיקריים. המקהלה — או ליתר דיוק ההשפעה המרשעת, מלך הרס, שהופיע שליטה כל יכולה עלי' מהרגע שבו הפניתי את צעדיו' המסוגים מפתח דלת אבי — הוביל אותי תחילה אל מר קרמפה, פרופסור לפילוסופיית הטבע. הוא היה אדם גס הליכות, אך חדור עמוקות בסודות המדע שלו. הוא שאל אותי מספר שאלות בנוגע להתקדמותי בענפים השונים של המדע השיכים לפילוסופיית הטבע. ענייתי בחוסר אכפתיות, ובחלקו בבעז, ציינתי את שמות האלכימאים שלי כסופרים העיקריים

שלמדתי. הפרופסור בהה בי. "האם באמת", אמר, "בילית את זמני בלימוד שטויות?"
"כאלן"

עניתי בחיוב. "כל דקה", המשיך מר קרמפה בחום, "כל רגע שבזבצת על הספרים הללו
אבוד לחלוטין ובאופן מוחלט. הכאב על זיכרונו במערכות שהופרכו ובסמות חסרי
תועלת. אלוהים אדירים! באיזו ארץ מדובר חיות, שבה איש לא היה טוב לב מספיק כדי
להודיע לך שהדמינוות הללו שספגת בתאווה כה הרבה הם בני אלף שנים ומעופשים
כשם שהם עתיקים? לא ציפיתי, בדיון נאור ומדעי זה, למצוא תלמיד של אלברטוס
מגנוס ופראצלסוס. אדוני היקר, עליך להתחל את לימודיך מחדש לחלוטין."

באומרו זאת, הוא פסע הצדיה ורשם רשימה של מספר ספרים העוסקים בפילוסופיה
הטבע אותם ביקש שאשיג, ושחרר אותה לאחר שצין כי בתחילת השבוע הבא הוא
מתכוון להתחל קורס הרצאות על פילוסופיה הטבע ביחסה הכלליים, וכי מר ולדמן,
עמיתו הפרופסור, ירצה על כימיה החלופיים שבהם הוא לא ירצה.

חרמתי הבית לא מאוצב, שכן אמרתי שכבר מזמן החשבתי את אותם מחברים
שהפרופסור גינה כחסרי תועלת; אך חזרתי כשאיני נוטה כלל יותר לחזור ללימודים
אלו בכל צורה שהיא. מר קרמפה היה אדם קטן ורחב עם קול צרוד ופנים דוחות;
המורה, אם כן, לא עורר בי אהדה כלפי עיסוקיו. בנימה אויל פילוסופית ומחוברת מדי,
נתתי דין וחשבנו על המסקנות אליהן הגעתי בונגעו אליהם בשנותי המוקדמות. הילד
לא הסתפקתי בתוצאות שהבטיחו הפרופסורים המודרניים למדעי הטבע. בבלבול
רעיונות שניתנו להסבירו רק על ידי געורי הקיצוניים והיעדר מדריך בעניינים אלו,
חזרתי על צעדי הידע לאורך נתיבי הזמן והחלفت את תגליותיהם של חוקרים אחרים
בחלומותיהם של אלכימאים נשכחים. מלבד זאת, חשתי בזע לשימושים של פילוסופיה
הטבע המודרנית. זה היה שונה מאוד כאשר אדוני המדע חיפשו אלומות וכוח;
הש侃ות כאלו, למרות שהוא עקרות, היו נשגבות; אך כת התמונה השתניתה. שאיפתו
של החוקר נראית כמגבילה את עצמה לחיסול אותן חזיות שעליהם התבוסס בעיקר
העניין שלי במדוע. נדרשתי להחליף דמיונות של גדולה חסרת גבולות למציאות בעלי
ערך מועט.

אלו היו הרהורי במהלך שניים או שלושה הימים הראשונים למגוריו באינגלשטיידט,
שבعرو בעיקר בהיכרות עם המקומות והתושבים העיקריים החדש. אך כשהחל
השבוע הבא, חשבתי על המידע שננתן לי מר קרמפה בונגעו להרצאות. ולמרות שלא
יכולתי להסכים לlecture ולשמעו את אותו בחור קטן ויהיר נושא דברים מעל דוכן, נזכרתי
במה שאמר על מר ולדמן, אותו לא ראיתי מעולם, שכן הוא היה עד כה מחוץ לעיר.

חלוקת מתוך סקרנות וחלוקת מתוך בטליה, נכנסתי לחדר ההרצאות, שאלוי נכנס מר
ולדמן זמן קצר לאחר מכן. פרופסור זה היה שונה מאוד מעמיתו. הוא נראה כבן
חמשים, אך עם חזות המביעה את הנדיבות הרבה ביותר; מעט שערות שיבה ציינו

את ריקותיו, אך אלו שבחלקו האחורי של ראשו היו שחרורות כמעט. קומתו הייתה קצרה אך זקופה להפליא וקלו היה המתוκ ביותר ששמעתי מעודן. הוא החל את הרצאתו בסיכון ההיסטוריה של הциמיה והשיפורים השונים שנעשו על ידי אנשי מדע שונים, הוגה בלהט את שמות המגלים המכובדים ביותר. לאחר מכן סקר בקצרה את מצבו הנוכחי של המדע והסביר רבים ממנוחיהם היסוד שלו. לאחר שביצע מספר ניסויים על הциמיה המודרנית, שאת מונחים (ciciric) מקדים, הוא סיים בדברי שבח:

המורים העתיקים של מדע זה, אמר, "הבטיחו דברים בלתי אפשריים ולא ביצעו" דבר. המאסטרים המודרניים מבטיחים מעט מאוד; הם יודעים שלא ניתן להתמיר מתכוות וששיקוי החיים הוא דמיון; אך פילוסופים אלו, שידיהם נראות עשוות רק להתעסק בכלוך, ועיניהם להתעמק במיקרוסקופ או בכור ההיסטוריה, אכן ביצעו ניסים. הם חודרים לנבי הטבע ומראים כיצד היא פועלת במקומות מחבואה. הם בעליים לשמיים; הם גילו כיצד הדם سورק, ואת טבע האויר שאנו נשמים. הם רכשו כוחות חדשים וכמעט בלתי מוגבלים; הם יכולים לזכות על רעמי השמיים, לחקות את רעדת האדמה, ואףלו לעוג לעולם הבלתי נראה בצליו שלו."

אלו היו דברי הפרופסור — או ליתר דיוק אלו דברי הגורל — שנאמרו כדי להshed אוטי. ככל שהמשיך חשתה כאלו נשמתי נאבקת באובי מוחשי; בזה אחר זה נגעו בילדים השונים שהרכיבו את מנגןון הווייתי; מיתר אחר מיתר הושמע, ובמהרה מוח התמלא במחשבה אחת, בתפיסה אחת, במטרה אחת. כה הרבה נעשה, קראה נשמטה של פרנקנשטיין — יותר, הרבה יותר, אני אשיג; פועע בצדדים שכבר סומנו, אני אהיה חולץ בדרך חדשה, אchkור כוחות לא ידועים, ואחשוף לעולם את המסתורין העמוק ביותר של הבריאה.

לא עצמתי את עיני באותו לילה. הווייתי הפנימית הייתה במצב של התקוממות וסערה; חשתי שסדר יצמח ממש, אך לא היה בידי הכוח לייצר. בהדרגה, לאחר עלות השחר, בא ה變נה. התעורرت, ומחשבותليلames היו כחלום. נותרה רק החלטה לחזור ללימודיו העתיקים ולהקדים את עצמי למדע שעבורו האמנתי שאני מחזיק בכישרונו טבעי. באותו יום ביקרתי אצל מר ולדמן. נמוסו בפרטיות היו אפילו עדינים ומושכים יותר מאשר בזיבור, שכן הייתה מידה מסוימת של כבוד בהליך Ostoi במהלך הרצאתו אשר בביתו שלו הוחלפה בחביבות ובטוב לב רב. נתתי לו בערך את אותו דין וחשבון על עיסוקי הקודמים כפי שנטה לעמינו הפרופסור. הוא הקשיב בתשומת לב לסיפור הקצר על לימודיו וחירך למשמע שמותיהם של קורNELIOS אגריפה ופראצ'לוס, אך ללא הבז שמר קרמפה הפגן. הוא אמר ש"אלו היו אנשים שלמרצם הבלתי נלאה חייבים הפילוסופים המודרניים את רוב יסודות הידע שלהם. הם הותירו לנו, כמשימה קלה יותר, לתת שמות חדשים ולארגן בסיווגים מחוברים את העבודות שהם במידה רבה היו הכלים להוצאה לאור.عمالם של אנשי אגנות, גם אם הופנה בטיעות, כמעט לעולם

אינו נצליח בסופו של דבר להפוך ליתרונו מוצק לאנושות". הקשบทי לדברי, שנאמרו ללא כל התנסחות או העמדת פנים, ואז הוסיף שהרצתו הסירה את דעתו"י הקדומות נגד היכאים המודרניים; הتبטאתי במנוחים שקולים, בצדניות ובכבוד הרואים מצער למורהו, מבלתי לתת לחמק (חוסר ניסיון בחיים היה גורם לי להتبאיש בכך) לשום התלהבות שעוררה את עמל' המתוכן. ביקשתי את עצתו בנוגע לספרים שעלי להציג.

"אני שמח", אמר מר ולדמן, "שרכשתי לי תלמיד; ואם התמדתך תהיה שווה ליכולתך, אין לי ספק בהצלחתך. הanimiah היא אותו ענף של פילוסופיית הטבע שבו נעשו ועשויים להיעשות השיפורים הגדולים ביותר; מסיבה זו הפכתי אותה ללימודיה המיחודי; אך יחד עם זאת, לא הזנחתית את ענפי המדע האחרים. אדם יהיה רק כימאי עלוב מאוד אם יקדים תשומת לב לחלוקת ההיא של הידע האנושי בלבד. אם רצונך להפוך באמת איש מדע ולא רק לנסיך זוטר, הייתי מיעץ לך לפנות לכל ענף של פילוסופיית הטבע, לפחות מודיע וללא רק לנוסין יותר, הייתי מיעץ לך לפחות מודיע מטמטיקה".

לאחר מכן הוא לקח אותי למעבדתו והסביר לי את שימושו של מכונותיו השונות, מדריך אותי לגבי מה שעלי להשיג ומבהיר לי את השימוש שלו כאשר תפיסת מספיק במידע כדי לא לשבש את המנגנון שלהן. הוא גם נתן לי את רשימת הספרים שביקשתי, ונפרדת ממנה.

כרגע הסטויים יומם שזכור לי היטב; הוא קבע את גורלי העתידי.

פרק 4

מאותו יום ואילך, פילוסופיית הטבע, ובמיוחד הanimiah במובנה המקורי ביותר של המילה, הפכה כמעט לעיסוקו היחיד. קראתי בלהט את אותן יצירות, מלאות אגדות והבחנה, שחוקרים מודרניים כתבו על נושאיהם אלו. נכחתי בהרצאות וטיפחתי את היכרותי עם אנשי המדע של האוניברסיטה, ומצאתי אפילו אצל מר קרמפה מידת רבה של שכל ישר ומידע ממשי, המשולבים, אמנים, עם חזות ונימוסים דוחים, אך לא בשל קרחות ערך. במר ולדמן מצאתה חבר אמיתי. עדינותו מעולם לא הוכתמה בדוגמויות, והוראותיו ניתנו בנימה של כנות וטוב לב שగירשה כל רעיון של פדנטיות. באף דרכיהם הוא החליק עבורי את נתיב הידע והפרק את המחקרים המעורפלים ביותר לברורים בקלות לתפיסתי. שקידתי הייתה בתחילתה הפכיפה ולא יציבה; היא התחזקה ככל שהתקדמה ובהירה הפכה לכך לוحتת ועה, עד שהכוכבים נעלמו לעתים באור הבוקר בעוד עסוק עדין במעבדתי.

כיוון שהתמדתי בצורה כה הדקה, ניתן בקלות להבין שהתקדמות הייתה מהירה. להטי אכן עורר את תמיית הסטודנטים, ובקיאותי את זו של המורים. פרופסור קרמפה שאל אותי לעיתים קרובות, בחירות ערמוני, מה שלום קורנליוס אגריפה, בעוד מר

וולדמן הביע את שמחת הלב הינה ביותר על התקדמות. שנתיים חלפו באופן זה, שבהן לא ביקרתי בז'נבה, אלא הייתי שקוע, בלב ובנפש, במרדף אחר תגליות מסוימות שקיומיות/aglot. איש מלבד אלו שחו צאת לא יכול להעלות בדיתו את פיתויי המדע. בלימודים אחרים אתה מגיע רחוק ככל שהגיעו אחרים לפניך, ואין עוד מה לדעת; אך במרדף מדעי יש מזון בלתי פסק לתגלית ולפלא. שכל בעל יכולת ממוצעת העוסק בהתמדה בתחום מחקר אחד חיב להגיא ללא ספק לבקיאות רבה באותו תחום; ואני, שחייבתי לא הרף את השגתה של מטרה אחת והייתי עטוף בה בלבד, השתפרתי במהירות כה הרבה עד שבסופו שנתיים גיליתי כמה תגליות בשיפור של מכשירים כמוים מסוימים, שזיכו אותי בהערכתה והעניצה הרבה באוניברסיטה. כשהגעתי לנוקודה זו והכרתי את התיאוריה והפרקטיקה של פילוסופיית הטבע ככל שהדבר היה תלוי בשיעוריהם של הפרופסורים באינגולשטיידט, ושהותי שם לא הועילה עוד לשיפוריו, חשבתי לחזור לחברי ולעיר מולדתי, כאשר קרה אירוע שעיכב את שהותי.

אחת התופעות שימושה לבי במיחוד הייתה מבנה הגוף האנושי, ולמעשה, כל בעל חיים הניחן בחימם. מנין, שאלתי את עצמי לעתים קרובות, נובע עירוקון החיים? זו הייתה שאלתנו עצת, צו ש תמיד נחשבה למסורת; ובכל זאת, לגבי כמה דברים אנו נמצאים על סף היכרות, אלמלא פחדנות או רשלנות היו מרסנות את קירוטינו. הפכתי בניסיבות אלו במוחי והחלטתי מאותו רגע להקדיש את עצמי באופן ספציפי יותר לאוותם ענפים של פילוסופיית הטבע המתיחסים לפיזיולוגיה. אלמלא הייתה מונע על ידי התלהבות כמעט על-טבעית, השקידה שלי בלימוד זה הייתה מיגעת ומעט בלתי נסבלת. כדי לבחון את סיבות החיים, עליינו להיעזר תחילת במויות. הכרתי את מדע האנטומיה, אך לא היה די בכור; היה עלי לצפות גם ברייבורן ובחיתות הטבעיים של גוף האדם. בחינוכי, אבי נקט באמצעי זהירותם הרבים ביוטר כדי שמוח לא יתרשם מזוואות על-טבעיות. אינני זוכר שאי פעם רעדתי מסיפור של אמונה טפלה או שפחדתי מהופעתה של רוח. לחשיכה לא הייתה כל השפעה על דמיוני, ובית קברות היה עבורי רק כלי קיבול לגופות משללות חיים, שלאחר שהיו משכנן ליפוי ולכוח, הפכו למזון לתולעת. כת הובלתי לבחון את הסיבה והתהליך של ריקבון זה ונאלצתי לבנות ימים ולילות במרתפי קבורה ובבתי עצמות. תשומת לבי התמקדה בכל אובייקט שהוא הבלתי נסבל ביותר לעדינות הרגשות האנושיים. רأיתי כיצד צורתו העדינה של האדם הושפלה ונאכלת; חזיתי ברייבורן המוות יורש את הלחי הפורחות של החיים; ראיתי כיצד התולעת יורשת את פלאי העין והמוחות. עצרתי, בוחן ומנתח את כל פרטיו הסיבתיות כפי שהודגמו מעבר מחיים לממות, וממותם לחים, עד שמתוך החשיכה הזה פרץ עלי אור פתאומי — אור כה מזהיר ומופלא, עם זאת כה פשוט, שבעוד שראשי שחרחר עלי מעצמת המרחב של התחזית שהאור האיר, הופתעת שבן כל כך הרבה אנשי גאנוט שהפנו את חקירותיהם לאותו מדע, שדווקא אני לבדי נשמרתי לגנות סוד כה מדהימים.

זכרו, אינני מתעד חזון של מטורף. השימוש אינה זורחת בשמיים בזודאות גדולה יותר מאשר זו שהדבר שאני טוען כעת הואאמת. יתכן שנס כלשהו הפיק זאת, אך שלבי התגלית היו ברורים וסבירים. לאחר ימים ולילות של عمل ותשישות בלתי נטפסים, הצלחתי לגלות את סיבת ההיווצרות והחימם; יתרה מזאת, הפכתי בעצם למסוגל להעניק חיות לחומר חסר חיים.

התדעה שחוויתי תחילתה עם תגלית זו פינתה במהרה את מקומה לעונג ולאקסטה. לאחר זמן כה רב שהושקע בעמל מכאב, להגיא בביטחון לפסקת שאיפותיה היה המימוש המספק ביוטר של יגוני. אך תגלית זו הייתה כה גדולה ומכריעה, שככל הצעדים שביהם הובילו אליה בהדרגה נמתקו, וחיזיתי רק בתוצאה. מה שהיא מושא המחקר והתשঙה של החכמים באדם מאז בראית העולם היה כתעת בהישג ידי. לא כמו צנעה של קסם הכל נפתח בפניי בביטחון: המידע שהשגת היה בעל אופי כזה שמכoon את אמיתי ברגע שאפנה אותם לעבר מושא חיפושי, יותר מאשר מציג את המושא זהה כשהוא כבר מושלם. הייתה כמו ערב שנקבר עם המתים ומצא מעבר לחיים, נער רך באור אחד קלוש ולכארה חסר תעלת.

אני רואה לפיה להיטווך והפליאה והתקווה שעיניך מביעות, ידי, שאתה מצפה לקבל מידע על הסוד שאתה מכיר; זה לא יכול להיות; הקשב בסבלנות עד סוף סיפורו, ותבין בקלות מדוע אני מסויג בנושא זה. לא אובייל אותך, חסר זהירות ולוheat כפי שהייתי אז, אל חורבןך ואומללותך הוודאית. למד מני, אם לא מהטפוחי, לפחות מהדוגמה שלי, עד כמה מסוכנת רכישת הידע וכמה מאושר יותר אותו אדם המאמין שעיר מולדתו היא העולם, מאשר זה השואף להיות גדול יותר מכפי שתבעו. אפשר לו.

כשמצאתי כוח כה מדהים מונח בידי, היססת זמן רב בנווגע לאופן שבו עלי להשתמש בו. למחרות שהחזקתי ביכולת להעניק חיים, הרי שהכנת גוף לקלטה, עם כל המרכיביות של סיבים, שרירים וורידים, נותרה עדין עבודה של קושי וعمل בלתי נתפסים. פקפקתי תחילת אם עלי לנסות ליצור ייצור כמווני, או ייצור בעל ארגון פשוט יותר; אך דמיוני היה מרומם מדי מה策חתי הראשונה מכדי לאפשר לי לפפק ביכולתי להעניק חיים לבעל חיים מורכב ומופלא כמו האדם. החומרים שברשותי כתעת בקושי נראה מספיקים למשימה כה מפרצת, אך לא פקפקתי בכך שבסתופו של דבר אצלך. הכנתי את עצמי לשיל צילונות; יתכן שפעולותיי יסוכלו ללא הרף, ולבסוף עבודתי תהיה פגומה, אך כשחשבתי על השיפור שחל מדי יום במידה ובמניקה, התעודדתי בתקווה שניסיונותי הנוכחים יניחו לפחות את היסודות להצלחה עתידית. גם לא יכולתי להחשב את גודל ותסבוכת התוכנית שלי,قطיען נגד היכנסתה. בתחשות אלו התחלתי ביצירתו של בן אדם. כיוון שצעירותם של החלקים היווותה מכשול גדול למהירות שלי, החלטתי, בנויגוד לכוונתי הראשונה, ליצור את היצור בעל קומה ענקית, כלומר, בגובה של כשמונה רגליים (כ-2.4 מטרים), וגודל באופן פרופורציוני. לאחר

שקיבלתי החלטה זו ולאחר מכן מספר חדשם באיסוף וסידור מוצלח של חומראי', התחלתי.

איש אינו יכול לתפoso את מגוון הרגשות שהובילו אותו קדימה, כמו הוריקן, בהתקבות הראשונה של ההצלחה. חיים וממות נראו לי כגבילות אידיאליים, שאותם עלי לפרוץ ראשון, ולשופר שיטפון של אוור לתוכו עלמנון החשור. מין חדש יברך אותו כיוצרו ומקורו; יצורים רבים מאושרים ומצינים יהיו חייבים לי את קיומם. שום אב לא יוכל לتبוע את הכרת התודה של ילדו באופן כה מוחלט כפי שהוא ראו לשלהם. בהמשך להרהורים אלו, חשבתי שם אוכל להעניק חיים לחומר חסר חיים, יתכן שבמהלך הזמן (למרות שכעת מצאת זאת כבלתי אפשרי) מחדש חיים במקום שבו המות לכואנה הקדים את הגוף לריקבון.

מחשובות אלו תמכנו ברוחי, בעודו ממשיך במשימותיו בלתי פוסק. לח' חורו מהלימוד, וגופי הפרק כחוש מההסתגרות. לעיתים, על סף הוודאות ממש, נכשלתי; ובכל זאת דבקתי בתקווה שהיום הבא או השעה הבאה עשויים למשם. סוד אחד שהחזקתי בו לבדי היה התקווה לה הקדשתי את עצמי; והירח הביט בעמל חצות שלי, בעוד שבלהיותם בלתי רפואי וחסרת נשימה, רדף אחרי הטבע למוקומות מחבאו. מי יתפoso את זווית עמל הסודី בעוד התענקתי ברטיבות הבלתי קדושה של הקבר או עינית את בעל החיים החי כדי להחיות את החימר חסר החיים? איברי רועדים כתע, ואני דומעת מהזיכרון; אך אז דחף בלתי נשלט וכמעט מטורף דחק בי קדימה; נראה היה שאייבדתי כל נשמה או תחושה מלבד למרדף האחד הזה. זה היה אכן רק טראנס חולף, שrank גרם לי להרגיש בחודות מחודשת ברגע שבו, כשהගירוי הלא טבעי פסק מלפעול, חזרתי להרגלי הישנים. אספת עצמות מבתי עצמות והפרעת, באכבעות מחללות, את הסודות האדרירים של הגוף האנושי. בחדר מבודד, או ליתר דיוק תא, בראש הבית, ומופרד מכל שאר החדרים על ידי גדרה וגרם מדרגות, שמרתית את סדנת הייצור המתונפת שלי; גלגלי עיני כמעט מחרוריהם בעיסוק בפרט מלאכת. חדר הניתוחים ובית המטבחים סיפקו רבים מחומראי; ועתים קרובות טבעי האנוש נרתע במיאוס מעיסוקו, בעוד שעדיין נדחק קדימה על ידי להיות שגברה ללא הרף, קירבתי את עבודתי לסיומה.

חודשי הקיץ החלפו בעודו עסוק כר, בלבד ובנפש, במרדף אחד. זו הייתה עונה יפהפייה ביותר; מעולם לא העניקו השdots יבול שופע יותר או הכרמים בציר עשיר יותר, אך עיני היו אדישות לקסמי הטבע. ואוותן תחושות שגרמו לי להזניח את המראות שסבבי גרמו לי גם לשוכח את אותם חברים שהיו במרחב של אלפיometרים רבים, ואוותם לא ראייתי זמן רב כל כך. ידעתי שששתיקתי מדאגה אותם, וזכרתי היטב את דברי אבי: "אני יודע שאתה עוד תהיה מרוצה מעצמך תהשוב علينا בחיבה, ואני נשמע מכם באופן קבוע. עלייך לסלוח לי אם אחשב כל הפרעה בהתכתבות שלך כהוכחה לכך שחוובותיך האחרות מוזנחות באותה מידת".

"דעת היטב, אם כן, מה יהיה רגשותיו של אבי, אך לא יכולתי לנתק את מחשבותי" מעיסוקי, הנתעב כשלעצמו, אך צזה שטופס אחיזה בלתי נשלטת בדמיוני. ביקשתי, כמובן, לדחות את כל מה שקשור לרגשות החיבה שלי עד שהמטרה הגדולה, שבולה כל הרgel בטבעי, תושלם.

חשבתי אז שאבי יהיה לא הוגן אם ייחס את הזנחה למידה רעה או פגם מצד, אך כת אני משוכנע שהוא צדק בסבירותו שלא אליה חופשי למארני מאשמה. בן אדם בשלמותו חייב תמיד לשמר על תודעה רגועה ושלווה ולעולם לא להרשות לתשוקה או למשאלת חולפת להפריע לשלוותו. אינני חושב שהמדובר אחר ידע הוא יוצא מן הכלל לכל זה. אם הלימוד שבו אתה עוסק נוטה להחליש את רגשותיך ולהרווים את טעם באותן הנאות פשוטות שהם תערובת אינה יכולה להתערב בהן, הרי שאתה למד הוא בודאי פסול, ככלומר, אינו הולם את הרוח האנושית. לו כלל זה היה נשמר תמיד; לו שום אדם לא היה מרשה לשום מרדף שהוא להפריע לשלוות רגשותיו הביתיים, יoon לא הייתה משועבדת, קיסר היה חס על ארצו, אמריקה הייתה מתגלה בהדרגה הרבה יותר, והאימפריות של מקסיקו ופרו לא היו מושמדות.

אך אני שוכח שאני מטייף מוסר בחלק המעניין ביותר של סיפוריו, וimbattir מזכירים לי להמשיך.

אבי לא הטיח בי תוכחה במכتبיו ורק ציין את שתיקתי על ידי חקירה על עיסוקי באופן מפורט יותר בעבר. חורף, אביב וקיץ החלו במהלך עמליו; אך לא צפיתי בפריחה או בעלים הנפתחים — מראות שבמעבר תמיד הסבו לי עונג עילאי — כה עמוק היבטי שקווע בעיסוקי. עלי אותה שנה כבר נבלו לפני שעבודתי התקרבה לסויומה, וכעת כל יום הראה לי בבירור רב יותר עד כמה הצלחתו. אך התלהבותי נבלמה על ידי חרדה, ונראיתי יותר כמו שנגזר עליו בעבודות לעמול במכרות, או בכל משלח יד לא בריא אחר, מאשר אמן העסוק בעיסוקו האהוב. מדי לילה הוכרעתי על ידי חום איטי, והפכתי עצבני במידה מכאייה ביותר; נפילת עלה הבהילה אותן, ונמנעת מחברתبني אנווש כאילו הייתה אשם בפשע. לעיתים נבהלת מהחרובן שראיתי שהפכתי להיות; רק האנרגיה של מטרתי קיימה אותי: עמליל יסתים בקרוב, והאמנתן שפעילות ועשהו יגרשו איז את המחלה הראשונית; והבטחת לעצמי את שניהם כאשר יצירתי תושלם.

פרק 5

זה היה בליל נובמבר קודר כאשר חזיתי בהשלמת עמל. בחדרה שהגיעה כמעט לכדי ייסורים, אספתי סביבי את כל החיים, כדי שאוכל להפיכם ניצוץ של הויה בדבר חסר החיים שהוא מוטל לרגלי. השעה הייתה כבר אחת לפנות בוקר; הגשם תיפוף בעצבות על השמשות, ונרי כמעט כליה, כאשר לאוור הקלוש של הנר הגועע, רأיתי את עיניו הצהובה והעכורה של היצור נפקחת; הוא נשם בכבדות, ותנוועה עוויותת הרעדיה את איבריו.

כיצד אוכל לתאר את רגשותי אל מול הקטסטרופה הזאת, או כיצד אציג את האומלן אשר בעמל ובdagga כה אינסופים ניסיתי לעצב? איבריו היו פרופורציונליים, ובחורתו את תווי פניו ציפים. יפים! אלוהים אדירים! עורו הצהוב בקושי כיסה את מעשה השרירים והעורקים שמתחתיו; שיערו היה שחור וمبرיך, ושופע; שינוי היו לבן פנינה; אך מותרות אלו רק יצרו ניגוד נורא יותר עם עיניו המימיות, שנראו כמעט באותה צבע כמו חורי העיניים הלבנים-אפרפרים שבהם היו קבועות, עור פניו המצחמק וشفתיו השחורות והישרות.

מקרים החיים השונים אינם כה הפכים כמו רגשות הטבע האנושי. עמלתי קשות במשך קרוב לשנתיים, למטרה הייחידה של הנחלת חיים בגוף דומם. לשם כך מנעתי עצמי מנוחה ובריאות. השתווקתי לכך בלחת שחרג בהרבה מכל מידה; אך בעת כספיימתי, יופי החלום נעלם, ואיימה חנקה ומיאוס מילאו את לביו. ללא יכולת לשאת את מראה היצור שיצרתי, פרצתי החוצה מהחדר והמשכתי זמן רב לחוץ את חדר השינה שלי הלוך ושוב, ללא יכולת להרגיע את מוחי לשינה. לבסוף לאות תפסה את מקום הסערה שעברתי לפני כן, והשלכתי את עצמי על המיטה בגדיד, מנסה לבקש כמה רגעים של שכח. אך היה זה לשוא; ישנתי, אמנם, אך הופרעת עלי ידי החלומות הפרועים ביותר. חשבתי שני רואה את אליזבת, בשיא בריאותה, מהלכת ברחובות אינגלשטיינטאדט. מרוצה ומופתע, חיבקתי אותה, אך כשחהתה את הנשיקה הראונה על שפתייה, הן הפכו כחולות כהות בגין המות; תווי פניה נראה ממשתנים, וחשבתי שאני מחזיק את גופת אמי המתה בזרעותי; תכירע עטף את דמותה, וראיתי את תולעי הקבר זוחלות בקפל הפלנל. נרתעת מഷת באימה; אגלי זעה קרה כיiso את מצחיו, שני נקשו, וכל איבר הפר עווית; כאשר, לאורו העמומ והצהוב של הירח, בעודו מפלס את דרכו מבعد לתריסי החלון, חזית באומלן — המפלצת המסכנה שיצרתי. הוא הרים את ילוון המיטה; ועיניו, אם ניתן לכנותן עיניים, היו נעוצות בו. לסתותיו נפתחו, והוא מלמל כמה צלילים בלתי מובנים, בעוד חיוך מעוות קמט את חייו. יתכן שדיבר, אך לא שמעתי; יד אחת הייתה מושטת, נראה כמי שרוצה לעכב אותה, אך נמלטה ורצתי במורד המדרגות. מצאתי מקלט בחצר השיכת בית שבו גרתי, שם נשארתי במהלך שאר הלילה, מתהלך הלוך ושוב בסערה רגשות עצומה, מקשיב בקשבר רב, קולט ומפחד מכל צליל כאלו היה זה המבשר על התקירבותה של הגופה הדמונייה לה הענקתי חיים בצורה כה אומללה.

הו! שום בן תמותה לא יכול היה לשאת את זוועת חזות פנים אלו. מומיות שהענקו להן שוב חיים לא יכולו להיות כה מחרידות כמו אותו אומלן. הבטתי בו בעודו לא גמור; הוא היה מכוער אז, אך כאשר אותן שרירים ומפרקים הפכו מסוגלים לתנועה, הוא הפר לדבר שאפילו דעתה לא יכול היה להעלות בדעתו.

עבר עלי לילה נורא. לעיתים הדפק שלי פעם מהר ובחזקה עד שהרגשתי את רעדת כל עורק; בפעמים אחרות, כמעט קרטוי ארצה מרוב תשישות וחולשה קיצונית.

מעורבב עם אימה זו, חשתי את מרירות האכזהה; חלומות שהיו מזוכי ומנוחתני הנעימה במשך זמן כה רב הפכו כתעת לגיהנום עבורי; והשנייה היה כה מהיר, המפללה כה מוחלטת!

הבוקר, קודר ורטוב, הפסיכילנס לבסוף וגילה לעיני חסروف השינה והכוабות את כניסה לאינגלשטיידט, את צרייה הלבן והשעון, שהורה על השעה הששית. השוער פתח את שער החצר, שהייתה באוטו לילה מקלטי, יצאתי אל הרחובות, פועע בהםים בצדדים מהירים, כאילו חיפשתי להימנע מהאומל שחשתתי כי כל פניה רחוב תציב למול מבטי. לא העצתי לחזור לדירה שבאה גرت, אלא הרגשתי דחף למהרلالה, למרות מבט. שהייתי רטוב מהגשם שירד ממשמים שחורים וחסרי נחמה.

המשך לlecture באופן זה זמן מה, מנסה באמצעות פעילות גופנית להקל על המשא שהכבד על מוח. חיציתי את הרחובות ללא כל תפיסה ברורה היכן הייתה או מה עשית. לבו פעם בחולי של פחד, ומיהרתין בצדדים לא סדריים, מבלי להצע להבית: סובי:

כמו אָדָם שְׁבַדֵּךְ בָּזִידָה,

פֹּעַע בְּפַחַד וּבְמֹרָא,

וְלֹאֲחֶר שְׁפָעָם אָחַת הַפְּנֵה מְבָטוֹ

; מְמַשֵּׁיךְ וְאֵינוֹ מְפֻטֵּט עוֹד אֶת רַאֲשׁוֹ

כִּי יַזְעַע הָוָא שְׁשִׁיד מְבָעִית

דָּוָרָה בְּעַקְבּוֹתִיו מְפַמֵּשׂ מֵאַחֲרָה.

('מתוך "שירות הימאי הישימון" מאת קולרידג) —

בהמשך כר, הגעתי לבסוף אל מול הפונדק שבו בדרך כלל עקרו הרכבות והדיליז'נסים השונים. כאן עצרתי, לא ידעת מי מודיע; אך נשארתי מספר דקות כשביני נעצות ברכבתה שהגיעה לעברי מהקצה השני של הרחוב. ככל שהתקربה הבחנתית, שזהו הדיליז'נס השווייצרי; הוא עצר בדיקון היכן שעמדתי, ועם פתיחת הדלת, הבחנתית בהנרי קלרוואל, אשר כשרה אותה, קופץ מיד החוצה. "פרנקנשטיין יקירי," !קרה, "כמה אני שמח לראותך! איזה מזל שתהייה כאן בדיקון ברגע רדתי"

דבר לא יכול היה להשתווות לשמחתי בראותי את קלרוואל; נוכחותו השיבה למחשבותי את אבי, את אליזבת, ואת כל אותם מראות הבית היקרים לזכרון. לפטי את ידו, וברגע אחד שכחתי את האימה ואת אסוני; חשתי לפטע, ולראשונה מזה חודשים רבים, שמחה רגועה ושלווה. קיבלתי בברכה את חברי, אם כן, בצוות הלבבית

ביוור, והלכנו לעבר הקולג' שלו. קלרואל המשיך לדבר זמן מה על חברינו המשותפים ועל מזלו הטוב בacr שהותר לו לבוא לאנגלשטיadt. "תוכל להאמין בקהלות", אמר, "כמה גדולה הייתה המשימה לשכנע את אבי שכלי הידע הנחוץינו אינו כולל באמנות הנعلاה של הנהלת חשבונות; ובאמת, אני מאמין שהשתרת אותו ספקן עד הסוף, שכן תשובתו הקבועה לתחנוני הבלתי נלאים הייתה זהה לזה של המורה ההולנדי ב'הគמר מווייקFIELD': יש לי עשרה אלפי פלורין בשנה בלי יוונית, אני אוכל בתיאנון בלי יוונית. אך חיבתו אליו גבירה לבסוף על סלידתו מהלימודים, והוא הרשה לי לצאת למסע תגליות בארץ הידע".

זה מסב לי את העונג הרב ביוור לראותך; אך אמר לי כיצד השארת את אבי, אחיך"ו. ואלייזבת

בטוב מאד, ובאישור רב, רק מעט מודאגים מכך שהם שומעים ממך לעיתים כה" רוחקות. דרך אגב, אני מתכוון להטיף לך קצת בעצמי בשם. אך פרנקנשטיין יקירים", המשיך, עוזר בפתאומיות ונועץ מבט בפנוי, "לא הבחנתי קודם לכן כמה חוליה אתה נראה; כה רזה וחיוור; אתה נראה כאילו הייתה ערך לילות רבים

ニיחת נכון; לאחרונה הייתה כה שקווע בעיסוק אחד שלא הרשייתי לעצמי מנוחה מספקת, כפי שאתה רואה; אך אני מקווה באמת, שככל העיסוקים הללו הגיעו כתען לקיצם ושאני סוף סוף חופשי."

רעדתי קשות; לא יכולתי לשאת את המחשבה על אירועי הלילה הקודם, ובוואדי שלא לרמז עליהם. הילכתי בקצב מהיר, ובמהרה הגיענו לקולג' שלו. אז הרהרתי, והמחשבה גרמה לי לצמרמות, שהיצור שהשתרת בדירתו עלול עדין להיות שם, חי ומתרחק. פחדתי לחזות במפלצת הזה, אך פחדתי עוד יותר שהנרי יראה אותו. لكن, בעוד מתחנן בפנוי להישאר מספר דקות בתחום המדרגות, זינקתי מעלה לעבר החדר שלו. ידי כבר הייתה על מנעול הדלת לפני שהתעשתתי. אז עצרתי, וצמרמות קרה עברה בי. פתחתי את הדלת בכוח, כפי שילדים רגילים עושים כשהם מצפים לרווח רפואי שתמתמיין להם מצד השני; אך דבר לא הופיע. פסעתני פנימה בחשש: הדירה הייתה ריקה, וחדר השינה שלי שוחרר גם הוא מאורחו המחריד. בקושי יכולתי להאמין ש咩ל כה גדול פקד אותי, אך כשנוכחותי לדעת שאובי אכן נמלט, ספקתי את כפיי בשמחה ורצתי למטה אל קלרואל.

עלינו לחדרי, והמשרת הביא מיד ארוחת בוקר; אך לא יכולתי להכיל את עצמי. לא רק שמחהacha بي; הרגשתי את בשתי עוקצני מעודף רגישות, והדופק שלו פעם במהירות. לא הייתה מסוגל להישאר אפילו רגע אחד באותו מקום; קפצתי מעל הcisאות, ספקתי כפיים וצחקתי בקול רם. קלרואל ייחס תחילת את רוחי הבלתי רגילה לשמחה על בואו, אך כשבחן אותו ביתר תשומת לב, ראה בעיני פראות שלא יכול היה להסביר, וצחוקי הרם, חסר המעוצרים והמנוכר הפחד והדהים אותו.

"יקטור יקיiri", קרא, "מה, למען השם, קרה? אל תצחק באופן כזה. כמה חולה אתה!"?
"מה הסיבה לכל זה"

אל תשאל אותי", קראתי, מניח את ידי לפני עיני, שכן חשתי שאני רואה את רוח הרפאים המפחידה מחליקה אל תוך החדר; "הוא יכול לספר. הוא, הצלו אותו! הצלו אותו!". דמיינתי שהמפלצת תופסת אותו; נאבקתי בזעם ונפלתי בהתקף.

קלרואל המסקן מה ודאי היו רגשותיו? פגישה שצפה בשמחה צזו, הפכה באופן כה מוזר למרירות. אך לא הייתה עד ליגנו, שכן הייתה חסר חיים ולא שבתי להכרה במשר זמן ארוך מאד.

זו הייתה תחילתה של קדחת עצבים שריתקה אותי למיטה במשך מספר חודשים. במהלך כל הזמן ההוא הנרי היה המטפל היחיד שלו. לאחר מכן נודע לי שביוודעו את גילו המתקדם של אביו וחושר התאמתו למסע כה ארוך, ואת האומללות שמלחתי תגרום לאלייזבת, הוא חסר מהם את היוגן הזה על ידי הסתרת חומרת מצבו. הוא ידע שלא יוכל לקבל מטפל אדיב וksamוב ממנו; ובהתו איתן בתקווה שחש להחלמתי, הוא לא פקפק בכך שבמקום להזיק, הוא ביצע את המעשה האדיב ביותר שככל היה קלפיים.

אך הייתה חולה מאד במציאות, ובוואדי שדבר מלבד תשומת הלב הבלתי מוגבלת והבלתי פסוקת של חברי לא יכול היה להחזיר אותה לחיים. דמות המפלצת לה הענקתי קיום הייתה תמיד לניגוד עיני, והזיהוי ללא הרף אודוטיה. ללא ספק דברי הפתיעו את הנרי; הוא האמין תחילה שהם שיטוטי דמיוני המופרע, אך העקשנות שבה חזרתי שוב ושוב לאותו נושא שכונעה אותו שמלחתי אכן נובעת מאיירוע יוצא נורא כלשהו.

בצדדים איטיים מאד, עם נסיגות תכופות שהדאיגו וצערו את חברי, החלמתי. אני זוכר את הפעם הראשונה שבה הפטטי מסוגל לבדוקין באובייקטים חיצוניים במידה כלשהי של עונג; הבחןתי שהעלים שנשרו נעלמו וניצנים צעירים הנצוא מהעצים שהצלו על חלוני. היה זה אביך אלהי, והעונה תרמה רבות להחלמתי. חשתי גם רגשות של שמחה וחיבה מתעוררים בחיקי; קדרותי נעלמה, ותוך זמן קצר הפטטי עלייך כי שהייתי לפני שהותקפני על ידי התשוקה הגורלית.

קלרואל היקר ביותר", קראתי, "כמה אדיב, כמה טוב אתה אל". כל החורף הזה, "במקום להיות מושקע בלימודים כפי שהבטחתה לעצמרק, כליה בחדר החולה שלו". כיצד אפשר לך אי פעם? אני מרגיש חרטה עצומה על האכזהה לה גרמתי, אך אתה מסלח לך."

תגמול לי לחלוtin אם לא תעורר את שלוותך, אלא תבריא מהר ככל שתוכל; ומכיון?"
שאתה נראה במצב רוח כה טוב, אולי אוכל לדבר איתך על נושא אחד, נכון?

רעדתי. נושא אחד! מה זה יכול להיות? האם יכול לرمוז על אובייקט עליו לא העצמי? אולי לחשוב?

"הירגע", אמר קלרוואל, שהבחן בשינוי צבע פניו, "לא אזכיר זאת אם זה מסעירות" אוטר; אך אביך ובת דודתך ישמחו מאוד אם יקבלו מכתב מוך בכתב ידו. הם בקשרי יודעים כמה חוליה הייתה ומהdagim משתיקתך הארוכה

זה הכל, הנרי יקירים? כיצד יכולה להניח שמחשבתי הראשונה לא תעוף לעבר אותם?" חברים יקרים שאני אוהב וכח ראיים לאהבת

אם זהו מצב רוחך הנוכחי, ידידי, אולי תשתמש לראות מכתב המונח כאן עבורך כבר" מספר ימים; הוא מבת דודתך, אני מאמין."

פרק 6

הנרי קלרוואל מוסר לוויקטור מכתב מאלייזבת, המביעה את דאגתה העמוקה למצבו הבריאותי ומפצירה בו לכתוב להם ולו מילה אחת שתעיד על החלטתו. במכتبת היא מספרת על הנעשה בביתם שלצ'נבה: אביו של ויקטור בקשרי רב ובריאותו איתנה, ואחיו ארנסט הפרק לנער פעיל וחינוי השואף לקריירה צבאית.

עיקר המכתב מוקדש לסיפורה של ג'ויסטין מורייז, נערה שהצטרפה למשק הבית של משפחת פרנקנשטיין לאחר שעברה התעללות מצד אמה. אליזבת מתארת את ג'ויסטין כדמות אהובה, עדינה ואסירת תודה, שחזרה לבית המשפחה לאחר מות אמה ומשמשת כדמות מופת של טוב לב. היא מזכירה גם את אחיו הקטן והאהוב של ויקטור, ויליאם, שגדל והפרק ליד יפהה ושמחה.

קריאה המכתב מעוררת בוויקטור רצון עז לשוב לחיק משפחתו. הוא מחלים בהדרגה, אך מגלה שאינו מסוגל עוד לשאת את המגע עם עולם המדע. כל אזכור של פילוסופית הטבע או מראה של מכשור כימי מעוררים בו עצוע וolidה. הנרי, ש מבחין במצבתו מבלי לדעת את סיבתה, מרחיק ממנו את כל המعبدת ומסייע לו לעبور לדירה חדשה.

בוויקטור נדרש להציג את קלרוואל בפני הפרופסורים באוניברסיטה, משימה שהופכת עבורו לעינוי. בעוד שפרופסור וולדמן משבח אותו בעדינות המכאייה לו, פרופסור קרמפה הגס משבח אותו בקול רם על הישגיו הכבירים, מה שגורם לוויקטור ייסורים נפשיים קשים.

כדי לברוח מחשבותיו ומעיסוקיו הקודמים, ויקטור מצטרף לקלרוואל בלימודי שפות מזרחיות (פרסית, ערבית ונסקרית). הוא מוצא נחמה בספרות המזרחית, המציגה עולם של יופי ורגש השונה כל כך מהmundus הקר והמדויין.

החוֹרָף מעצב את חזירתו של ויקטור ל'נְבָה, והוא מבלה את הזמן עם קלרוּאַל. באביב, רגע לפני צאתו לדרך, השניים יוצאים לטויל רגל' באזור אינגלשטיידט. הטענה המבלבל ונוכחותו המרגיעה של הנרי משיבים לויקטור את שמחת החיים ואת שלוחות הנפש. הוא מרגיש חופשי ומואשר, כפי שהוא לפני ששקע ביצירת המפלצת, וחוזר לאותו מצב רוח מרומם, מוקן למסע הביתה.

פרק 7

ויקטור מקבל מכתב מאביו המבשר לו את הבשורה הנוראה מכל: **ויליאם הקטן נרצח**. ויליאם נעלם, וגופתו נמצאה, (*Plainpalais*) במהלך טויל משפחתי במישור פלנפלוי למחמת בבוקר כסמיינן חניתה על צווארו. אליזבת שבורה במיוחד, כיון שהיא ממשימה את עצמה ברצח: היא השאילה לוויליאם תליוון יקר ערך עם דיווקן של אמו של ויקטור, והتلיוון נעלם, מה שמרמז כי השוד היה המaniu למעשה.

ויקטור יצא מיד ל贊バנה. ככל שהוא מתקרב לעיר הולדטו לאחר שש שנות היעדרות, תחששת אימה משטלת עליו. הוא מגיע ל贊בנה בלילה, כשההשערים כבר סגורים, ונאלץ להישאר בכפר סמור. במהלך סערת ברקים במיشور שבו נרצח אחיו, הוא מבחין לפטע בדמות ענקית ומעוותת המשתרכת בין העצים. בתוך רגע הוא מבין את האמת המרה: **המפלצת שיצר היא הרוצחת של ויליאם**. הוא צופה ביצור מטפס על סלע הר ונעלם בשיא המהירות (Mont Salêve) סאלואה.

ויקטור נתקף "יסורי" מצפון נוראים. הוא מרגיש שהוא עצמו הרוצח, שכן הוא זה שחרר לעולם את ה"ערפַד" הזה שחרז להשמיד את היקר לו מכל. הוא שוקל לספר את האמת, אך חושש שייחשב למטורף — מי יאמין לסיפור על יצור מלאכותי המסוגל לטעס על צוקים אונקיים? הוא מחליט לשמר על שתיקתו.

עם הגיעו הביתה, ויקטור פוגש את אחיו ארנסט שմبشر לו חדשות מעזות נוספות: ג'ווטין מורייז נעצרה והואשמה ברצח. הוכחות נסיבתיות כבדות משקל נמצאו נגדה: התליוון של אמו של ויקטור נמצא בכיס הבגד שלבשה בליל הרצח, והוא נראהתה מבולבלת ומפוחדת.

ויקטור מזועצע. הוא יודע שג'ווטין חפה מפשע ושהרוצח האMITI חופשי, אך הוא עדין חשש לחסוף את סודו. אליזבת, המאמינה בכל לבה בחפותה של ג'ווטין, שואבת עידוד מהגעתו של ויקטור וمبיטה חון שלו בחפות הנערה. הפרק מסתיים בערב פתיחת המשפט. כשגורלה של ג'ווטין מונח על הCPF.

פרק 8

פרק זה מתואר משפטה של ג'וטין מורייז, המואשמת ברצח ויליאם הקטן. ויקטור מתאר את ההליך המשפטי כ"לעג לצדוק". בעודו מתיחס בידיעה שהוא, באמצעות

היצור שברא, הוא הגורם האמיתי למות ולסבל. הוא שוקל להתווודות, אך חשש שדבריו ייחשבו להזיות של מטורף ולא יסיעו לנאות.

ג'וסטין מופיעה בבית המשפט במראה רגוע ומכובד, המקנה לה יופי אצילי למרות האווירה העיינית סביבה. התביעה מציגה ראיות נסיבותיות חזקות: עדות על קר שהסתובבה באזרע הרצת בלילה, הטענהותה המובלעת שנשאלה למשינה, והראייה המכريعיה — התלויין עם דיוון אמו של ויקטור שנמצא בכיסה.

בהגנתה, ג'וסטין מספקת הסבר פשוט לאירועים: היא חיפשה את הילד האבוד, ננעלה מחוץ לשעריו העיר ונאלצה להعبر את הלילה באוטם. לגבי התלויין, אין לה הסבר כיצד הגיע לכיסה, והוא נאלצת להסתמך על שמה הטוב. אליזבת נשאת נאום מרגש ואמיץ לטובת אופיה של ג'וסטין, אך דבריה רק מגבירים את זעם הקהל, הרואה בג'וסטין כפויות טוביה שבגדה במשפחה כה אהבתה.

ויקטור, שאינו יכול לשאת את המראות, בורח מבית המשפט לפני הכרעת הדיון. למחמת נודע לו כי חבר המושבעים מצא את ג'וסטין אשמה פה אחד. נוסף על קר, נמסר לו כי ג'וסטין הודהה באשמה. ויקטור ואליזבת מבקרים אותה בכלל, ושם ג'וסטין חושפת את האמת המרה: היא הודהה בשקר רק כדי לזכות במשפטה דתית, לאחר שהכומר שלה איים עליה בניידי ובאש גיהנום.

הפרק מסתכם בהוצאה להורג של ג'וסטין. ויקטור שוקע בייאוש עמוק ובחושת אשמה שאין לה מרפא. הוא רואה בעצמו את הרוצח האמיתי של ויליאם ושל ג'וסטין כאחד. האווירה בבית משפט פרנקנשטיין הופכת מקדרתת, וויקטור חש שזויה רק תחילהו של מעורר הרס שיחריב את כל היקר לו.

פרק 9

הפרק נפתח בתיאור המצב הנפשי הקשה של ויקטור לאחר הוצאה להורג של ג'וסטין. הוא מתאר את "הdmמה המתה של חוסר המעש" בדבר המכאיב ביותר לנפש. בעוד ג'וסטין נחה בקברה, ויקטור חי ומת'יסר; רגשות אשם וייאוש כבדים מנשוא רובצים על לבו. הוא הופך למtbody, נמנע מחברת בני אדם וראה בכל גילוי של שמחה עינוי.

אביו של ויקטור, המבחן בשינוי הקיצוני לרעה במצב בנו, מנסה לעודד אותו ולהטיף לו לשלוט ברגשותיו למען החיים. הוא טוען כי אבל מוגזם מונע מהאדם להיות מועל לחברה. אולם דבריו אינם חזדרים אל ויקטור, שכן האבל שלו אינו אבל רגיל, אלא כזה המעורב בחרדה מפני המפלצת וביסורי מצפון על המעשים הנוראים שנגרמו בגללו.

שינוי המקום מיטיב עם ויקטור במידה. (Belrive) המשפחה עוברת לביתם בבלריב מסיוםת, שכן הוא מאפשר לו חופש רב יותר. הוא מבלה שעות רבות על האגם

בליות, לעיתונים נסחף עם הרוח ולעיתים חותר למרכז האגם ושוקע במחשבות. פעמים רבות הוא מຕפתה להביע את עצמו באגם כדי לשים קץ לSUB, אך המחשבה על אליזבת, אביו ואחיו שנוטרו חסרה הגנה מפני ה"שד" שחרר לחופשי, מונעת ממנו לעשות זאת.

אליזבת אף היא השתניתה. היא איבדה את שמחת הנערים שלה ומביטה בעולם ביאוש. בשיחה עם ויקטור היא מצינית כיצד ויליאם והוצאה להורג של ג'וסטין שינו את השקפת עולמה — כתע בני האדם נראים לה כמפלצות צמאות דם. ויקטור מקשיב לדבריה ביסורים, בידיעה שהוא המניע האמתי לכל הרוע הזה. אליזבת מנסה לנחם אותו ומפכירה בו לגורש את ה"תשוקות האפלות" מלבו, אך לשואא

כדי לבסוף מתחושותיו הבלתי נסבלות, ויקטור יצא למסע אל עבר עמק שאמוני שבהרי האלפים. הוא מקווה שהוא המעלה של הטבע הנצחי יעצור לו (Chamounix) לשוכח את סבלו האנושי החולף. ככל שהוא מעפיל גבוה יותר בהרים, עצמת הטבע — הנחרות השוצפים, המפליים והקרחונים — נוסכת בו תחושה של יראה ש מגמדת המרהיב, ולרגעים קצרים הוא (Mont Blanc) את פחדיו. הוא מביט בהר המונבלן חוויה שוב את תחושות העונג והפליה של ילדותו.

הפרק מסתois בהגעתו של ויקטור לכפר שאמוני. מותש גופנית ונפשית, הוא נרדם וمبرך על השכחה שמעניקה לו השינה, (Arve) לקלול שאון נהר הארב

פרק 10

ויקטור מבלה את היום הבא בשוטטות עמוק, כשהוא מנסה למצוא מרגע עיופיו הפראי והנשגב של הטבע. השקט המוחלט של ההרים, המופר רק על ידי קולות מפולות השלג או התנפצות הקרחונים, נושא בו שלווה זמנית ומרומם את רוחו מעלה. לישורי היום-יום.

מג. (Montanvert) למחירת בובוקר, ויקטור מחליט להעליל לבדוק לפסגת המונטנורט האויר קודר, גשם יורד וערפל כבד מכסה את ההרים, אך ויקטור חש שדווקא הסערה מילא (Mer de Glace) הולמת את מצב רוחו. הוא נזכר כיצד מראה הים של קרח אותו בעבר בתעלות נפש, ומקווה שהמראה העוצמתית ירגיע את מוחו גם הפעם.

כאשר הוא מגיע לפסגה וחוצה את הקיפאון המרהיב של הקרקע, לבו מתמלא בתחושת התועלות קצרה. הוא פונה אל "הרוחות הנודדות" וմבקש מהן להעניק לו אושר קלוש או לחתת אותו מהח'ים. ברגע זה ממש, הוא מבחין בדמות המתקרמת לעברו ב מהירות על-אנושית מעל סדק הקרקע. ככל שהדמויות מתקרבת, ויקטור מזהה בבעתיה את המפלצת.

העימות על הקרטון

ויקטור מתמלא בזעם ומתכוון למאבק לחיים או למorte. הוא מקלל את הייצור ומכוна אותו "שד" ו"חרק מתועב", ומאים להשמידו. המפלצת, באופן מפתיע, עונה לו בשפה: רהוטה ומלאת כאב:

- **הטענה לצדוק:** הייצור מצין שכלי בני האדם שונים את האומללים, ושהם ייצרו שלו מתעב אותם. הוא מזכיר לויקטור כי הם קשורים בעבותות שרק הממות ינתק.
- **השווואה תנ"כית:** הייצור אומר: "אמור הייתי להיות האדם שלך (אדם הראשון), אך אני דווקא המלאך הנופל". הוא טוען כי נולד טוב ונדייב, אך הסבל והבדיקות הפכו אותו למפלצת.
- **הצעה לשלום:** הייצור מציע עסקה: אם ויקטור י מלא את חובתו ייצור ויהפוך אותו למאושר, הוא יעצוב את בני האדם לנפשם. אם לאו, הוא ינקום ויכלה את כל חברי שנותרו לוויקטור.

החוoba של הייצור

ויקטור מנסה לתקוף אותו, אך הייצור, חזק ומהיר הרבה יותר, חומק ממנו בקהלות. המפלצת מפצירה בוויקטור להקשיב לסיפורו לפני שהוא שופט אותו. "האומנם לא תה אוזן לייצר כפיר, המתחנן לחמלתך?" הוא שואל.

לראשונה, ויקטור מתחילה להרגיש את כבוד החובה המוטלת עליו ייצור — האחריות להפוך את הייצור שלו למאושר לפני שהוא מתлонן על רשותו. מונע מסקרים, מחמלה ו מהרצין לדעת בודאות אם הייצור אכן רצה את אחיו, ויקטור מסכים להקשיב

השנים צועדים אל בקתה קטנה על ההר. שם, מול המדרשה שהדליך הייצור, מתחילה "השד" לגולל את סיפור חייו מאז אותו לילה בחדר המעבדה באינגולשטיידט.

פרק 11: סיפורו של הייצור – הלידה והגילוי

כאן מתחילה הנרטיב של הייצור, המתאר את חוותותיו הראשונות בעולם. זהו תיאור מרתק של התפתחות TODUAה מאפס—ממצב של בלבול חשוי מוחלט ועד להבנה ראשונית של הטבע והחברה האנושית.

שלב החושים והטבע

הייצור מתאר את ימי הראשונים כערוביה של אור, חושך, רעב וצמא. הוא נמלט מאיינגולשטיידט אל העיר, שם הוא לומד בהדרגה להבחין בין חושים:

- **האור והלבנה:** בתחילת האור מכאייב לעיני, אך הוא מתמלא פליאה וסיפוק. למראה הירח המPAIR את לילותיו בעיר.

- **האש:** הוא מגלה מדרורה שהושארה על ידי נזדים. בתחילת הוא נכווה כשהוא נוגע בגחלים, אך הוא לומד במהירות שהאש מעניקת חום וմבשלת מזון. הוא לומד לשמר את האש ולהזין אותה בענפים יבשים
- **הקלות:** הוא נהנה משירות הציפורים ומנסה לחוקות אותה, אך קולו הגורוני והmphחיד מרתק עפלו אותו עצמו.

הפגש הראשון עם בני אדם

כשהמzon בעיר אוזל, היצור יצא אל השטחים הפתוחים. המפגשים הראשונים שלו עם האנושות הם טראומטיים ומלמדים אותו על חזותו המרתיעה

1. **הבקתה:** הוא נכנס לבקתה של רועה זקן. האיש צורח בבעתה ובורח במהירות.
2. **הכפר:** הוא מגיע לכפר יפהה, אך ברגע שהוא נכנס לאחד הבתים, הילדים צורחים, נשים מתעלפות והכפר כולו קם עליו. הוא נסקל באבני ונאצץ לברוח, פצע וחוובל.

המקלט ליד בקתה דה-לייס'

קטן ועלוב האCMDוד לבקתה נקייה (Low hovel) היצור מוצא מסתור במחסן עצים ונעימה. הוא מחליט להישאר שם, מוגן מהגשם ומהאזריות של בני האדם

דרך סדק קטן בקיר, הוא מתחילה לצפות בד"ר הבקתה: **זקן בעל שיער כסף, נערה צוירה ועדינה, ובחרור צעיר.** הוא צופה בהם מבטים את עבודות היום-יום שליהם: **חליבת הפרה, חטיבת עצים ועבודות גינה.**

הגילוי של הרגש והתרבות

:**היצור מוקסם מהד"רים, במיוחד כשהוא רואה את האינטראקציה ביניהם**

- **מודיקה:** הזקן מנגן בכל נגינה (וילה) שמפיק צלילים שווייקטור מתאר כמתוקים משירות הציפורים. המזיקה מעוררת ביצור רגשות עמוקים של הנאה ועצב
- **חמליה:** הוא רואה את הצעיר עוזר לנערה עם משא כבד, ואת הזקן מנחם את הנערה כשהיא בוכה. היצור חווה לראשונה רגשות שהם מעבר לרעב או קור—תערובת של עונג וכאב למראה האהבה והחומר המשפחתי
- **קריאה:** הוא מבחין שהצעיר ממשיע מושמע קולות מונוטוניים מתוך דפים (קריאה בקול), אם כי בשלב זה הוא עדין לא מבין את משמעות המילים או האותיות

היצור מסיים את היום בתהווות תקווה בתוך מקלט הקטן, כשהוא מבין שיש בעולם יופי ועדינות, למרות הדחיה שהוויה

פרק 12: המהפר המוסרי והגילוי הכאב

היצור ממשיך בתיאור חייו במסטור. פרק זה מתמקד בהתפתחות הרגשית והקוגניטיבית שלו, כשהוא הופך מצופה פסיבי למשתתף פעיל (אך נסתר) בח' משפחתי דה-לייסי.

גילוי העוני והחמלת

היצור מבחין שהמשפחה אינה מאושרת לחלווטין. הוא מגלה שהסיבה לכך היא עוני מחפיר. הם נאבקים להציג מזון, ולעתים קרובות פליקס ואגתה מוותרים על המנות שלהם כדי שהאב הצען יוכל לאכול.

- **השינוי המוסרי:** היצור, שנרגע לגנוב חלק מהאספקה שלהם, מזדעזע לגלות שהוא גורם להם סבל. הוא מפסיק לגנוב וمستפק בלבד מהעיר.
- **הרוח הטובה:** הוא מתחילה לעזור להם בסתר. בלילה הוא חוטב עבורם עצים" ומפנה את השlag מדרךם. בני המשפחה המופתעים מייחסים את המעשים ל"רוח טובה" כלשהי, מה שמלא את היצור גאווה ותחוות ערך.

רכישת ה"ידע האלוהי" – השפה

היצור מקדיש את כל מרצו ללימוד השפה האנושית. הוא מבין שהמילים הן הדרך להבין רגשות ומניעים

- הוא לומד מילים בסיסיות כמו אש, חלב, לחם ועץ
- הוא מגלה את שמותיהם: אגתה, פליקס, והטואר אבא
- הוא מבחין שפליקס הוא העצוב מכולם, למרות מאציו לעזרו למשפחה, ותויה מהו מקור הסבל שלו.

הפגש עם המציאות: ההשתקפות בשולית

אחד הרגעים המכוננים והכאובים בפרק הוא המפגש של היצור עם בבוatsu. לאחר שהעריץ את יופי השלווה והחן של דיררי הבקתה, הוא רואה את עצמו בשולית מים

ה"ייתי מבועת כשראית" את עצמו בבריכה שקופה! בתחילת נרתעת "

לאחר, לא מסוגל להאמין שהוא אכן אני... התמלאת בתחושים המרות "

ביותר של יאוש והשפלה".

הוא מבין סוף סוף מדוע בני האדם בורחים מהם, אך הוא מקווה שם למד לדבר ברהניות ובעידנות, הם יכולים להתעלם מכיעורו החיצוני ולאהוב אותו.

בוא האביב והתקווה

עם הפרשת השLAGים ובוא האביב, מצב הרוח של היצור משתפר. הטעב המלבלב נושא בו אופטימיות. הוא רואה את עצמו כ"חמור טוב לב" (בניגוד לכלב חינני) שmagiu לו

יחס טוב בغالל כוונתו, גם אם הליכותיו גסות. הוא מתכוון להציג את עצמו בפני ".המשפחה ולזכות אהבתם, כשהעתיד נראה לו "מוזהב בקרני תקווה".

פרק 13: הגעתה של סאפי והשכלה היצור

בפרק זה, חלה התפתחות דрамטית בלמידתו של היצור ובהבנתו את החברה האנושית, בעקבות הגעתה של דמות חדשה לבקתה.

"געתה ה"ערבית המתוקה"

יום אחד מגיעה לבקתה אישת יפהפייה רכובה על סוס, לבושה שחורים ועטוייה הינומה. זהו רגע של אושר עילאי עבור פליקס; כל העצב נעלם מפני שהוא מזהה והוא אינה דוברת את שפת המקומיים. פליקס מקבל, (Safie) אותה. שמה הוא **סאפי**. "את פניה בהתלהבות וקורא לך "הערביה המתוקה שלי".

לימוד השפה והשכלה

הגעתה של סאפי היא הזדמנות פז עבור היצור. כיוון שפליקס מלמד את סאפי צרפתית, היצור מażין לשיעורים ממוקם מסתו וŁומד יחד איתה.

- **התקדים מהירה:** היצור מגלה שהוא לומד מהר יותר מסאפי. תוך חודשיים הוא מצליח להבין כמעט את כל הנאמר בבקתה
- **לימוד קריאה והיסטוריה:** פליקס משתמש בספרו של וולני, "חרובות" כדי למד את סאפי. דרך הספר, היצור, (Empires), ("האימפריות") נחשף לראשונה להיסטוריה העולמית: האימפריות של יוון ורומא, הנצרות, (מלכים, וגלי אמריקה) (הוא מזל דמה על גורל האינדיאנים).

התובנות הכאובות על האנושות

:הידע החדש מביא ליצור תובנות מורכבות ומכאיות על טבע האדם

1. **הניגודיות האנושית:** הוא נדהם לגלות שהאדם יכול להיות כה אצילי ונעלם, ובו בזמן כה שפוי ואכזרי. הוא מתקשה להבין כיצד בני אדם מסוגלים לרצוח זה את זה.
2. **מבנה החברה:** הוא לומד על חשיבות המעדן, הרכוש, הכספי והמצוין. ".המשפחה. הוא מבין שאין לו מוצא אצילי או הון נחשב לנוד ועובד

"מה אני?" – משבר הזהות"

:הידע הופך לקללה עבור היצור. ככל שהוא לומד יותר, כך הוא מבין עד כמה הוא חריג

- **חוסר שייכות:** הוא מבין שאין לו כסף, אין לו חברים, אין לו נכסים, ומעלה לכל – אין לו משפחה. "היכן היו חברים וקרובי?" הוא שואל בייאוש

- **מפלצתיות:** הוא מבין שהוא אינו בן אדם. הוא חזק יותר, גבוה יותר, וণיזן מאוכל גס יותר. הוא מגיע למסקנה שהוא "כתר על פני האדמה", יוצר שלם אדם בורח ממנו.
- **קנאה:** הוא שומע על קשרי אהבה בין הורים לילדים ובין אחים, ומתויסר מכך. שמעולם לא זכה לחירות של אם או להגנה של אב.

הפרק מסתים כשהיצור שקווע ביישן, וمبין שהידע "נדבק לתודעה כמו חזית לסלע" ושאינו יכול לחזור עוד לנצח של בריאות מאושרת. הוא מחליט לספר לויקטור את ההיסטוריה של משפחת דה-לייס עצמה כדי להסביר כיצד הגיעו למצבם הנוכחי.

פרק 14

זמן מה חלף לפני שטרם למדתי את תולדותיהם של ידידי. היה זה סיפור שלא יכול היה של להזכיר רושם עמוק על מוחי, שכן הוא חשף סדרה של נסיבות, שככל אחת מהן הייתה מעניינת ומופלאה עבור מישהו חסר ניסיון לחולוטן כפי שהיא אני.

שםו של האיש הצעיר היה דה-לייס. הוא היה צאצא למשפחה טובה בצרפת, שבה ח' שנים רבות בעשר, מכובד על ידי המוננים עלייו ואהוב על ידי בני מעמדו. בנו חונך בשירות מדינתו, ואגתה נמנתה עם גברות מהמעלה הגבוהה ביותר. חודשים ספורים לפני באו הים חי בעיר גודלה ומפוארת בשם פריז, מוקפים בחברים ונוהנים מכל תעונג שמייד טוביה, עידון שכלי או טעם, בליווי הון צנוע, יכולים להציג.

אביו של סאפי היה הגורם לחורבנם. הוא היה סוחר טורקי שהתגורר בפריז שנים רבות, כאשר, מסיבה כלשהי שלא יכולתי ללמוד, הוא הפר שנוא על הממשלה. הוא נתפס והושלך לכלא לבדוק ביום שבו הגיעו סאפי מקונסטנטינופול כדי להציגו אליו. הוא נשפט וננדון למוות. חוסר הצדק בגזר דין היה בוטה ביותר; כל פריז התרעמה; וסבירו כי דעתו ועושו, ולא הפשע שייחסו לו, היו הסיבה להרשעתו.

פליקס נכח במקרה במשפט; האימה והתרעםת שלו היו בלתי נשלטות כששמע את החלטת בית המשפט. באותו רגע הוא נדר נדר חריגי לחוץ אותו, ואז חיפש את האמצעים לכך. לאחר ניסיונות עקרים רבים להשיג גישה לכלא, הוא מצא חלון מסווג היטב בחלק לא שמור של הבניין, שהAIR את צינוקו של המוסלמי האומלל, אשר, כבכל בשלשות, המתין ביעוש להוציאו להורג של גזר הדין הברברי. פליקס ביקר ליד הסורגים בלילה והודיע לאסיר על כוונותיו לטובתו. הטורקי, נדהם ומרוצה, ניסה לעורר את התלהבותו של מצילו בהבטחות לגמול ולעוזר. פליקס דחה את הצעוטו בבוז, אך כשרה את סאפי המקסימה, שהורשתה לבקר את אביה ושהביעה בתנועותיה את תודתה הנלהבת, לא יכול היה הצעיר שלא להודות בפני עצמו כי האסיר מחזיק באוצר שיגמול לו במלואו על עצמו ועל הסכנה שלקה.

הטורקי הבחן במהירות ברושם שהותירה בתו על לבו של פליקס, וניסה להבטיח אותו יותר לטובת האינטנסים שלו על ידי הבטחה להשיא לו את ידה ברגע שיובא למקום מבטחים. פליקס היה מעודן מכדי לקבל הצעה זו, ובכל זאת הוא ציפה לאפשרות של האירוע כהתגשות אושרו.

במהלך הימים הבאים, בזמן שההכנות לבריחת הסוחר התקדמות, התלהבותו של פליקס הת חממה בזכות כמה מכתבים שקיבל מהנעירה המקסימה הזאת, שמצאה דרך להביע את מחשבותיה בשפטו של אהובה בעזרת איש זקן, משרת של אביה שה宾, צרפתית. היא הודהה לו במנוחים הנלהבים ביותר על שירותיו המתוכננים לפני אביה, ובו בזמן הצעירה בעדינות על גורלה שלא.

יש בידיו עותקים של המכתבים הללו, שכן מצאתי דרך, במהלך שהותי במחסן, להציג כל כתיבתה; והמכתבים היו לעתים קרובות בידיים של פליקס או אחותה. לפני שאלר אתן לך אותם; הם יוכחו את אמיתיות סיפוריו; אך כרגע, מכיוון שהשמש כבר נתה לעروب, יהיה לי זמן רק לחזור על עיקר דבריהם בפניך.

סافي סיפרה כי אמה הייתה ערבייה נוצרייה, שנתפסה והפכה לשפחה בידי הטורקים; בזקות יופיה, היא כבשה את לבו של אביה של סافي, שנושא אותה לאישה. הנערה הצעירה דיברה במנוחים נעלים ונלהבים על אמה, אשר, כמו שנולדה לחירות, בזה לשעבדו אליו הופחתהCut. היא למדה את בתה את עקרונות דתה ולימדה אותה לשאוף לכחות שכליים נעלים יותר ועצמאות רוחנית האסורה על מאמינויות של מוחמד. גברת זו מטה, אך לקחיה נחרטו ללא מחלוקת של סافي, שחששה בחילה מהסתיכו לחזורשוב לאסיה ולהיכלא בין חומות הרמן, שם תורשה לעסוק רק בשעשועים יולדתיים, שאינם הולמים את מג נשמתה, המורגלתCut בערונות גדולים ובשאיפה אצילת למידות טובות. הסטיכו להינשא לנוצר ולהישאר במדינה שבה נשים מורשות לתפוס מעמד בחברה הקשים אותה.

היום להוציאו להורג של הטורקי נקבע, אך בלילה שלפני כן הוא עזב את כלאו ולפניהם הבוקר כבר היה במרחך פרסאות רבות מפריז. פליקס השיג דרכונים על שם אביו, אחוותו ועצמו. הוא הודיע מראש על תוכניתו לאביו, שסיעם למצג השווא על ידי עזיבת ביתו בתירוץ של מסע והסתתר עם בתו בחלק נידח של פריז.

פלליקס הוביל את הנמלטים דרך צרפת לlion ומעבר להר סני לliborno, שם החליט הסוחר להמתין להזדמנות נוחה לעبور לחלק מהשטחים הטורקיים.

סافي החליטה להישאר עם אביה עד רגע עזיבתו, ולפניהם חידש הטורקי את הבטחתו שהיא תאוחד עם מצילה; ופלליקס נשאר איתם בצייפות לאירוע זה; ובינתיים הוא נהנה לחברתה של הערבייה, שהפגינה לפני את החيبة הפוכה והעדינה ביותר. הם

שוחחו זה עם זו באמצעות מתרגם, ולעתים באמצעות שפת המבטאים; ואפי שרה לו את המנגינות האלוהיות של מולדתה.

הטורקי אפשר לאינטימיות זו להתקיים ועודד את תקווותיהם של האוהבים הצעירים, בעוד שבלבו תכנן תוכניות שונות לחלוטין. הוא תיעב את הרעיון שבתו תתחדש עם נוצרי, אך הוא חשש מזעמו של פליקס אם יראה אדיש, שכן ידע שהוא עדין נתון לכוחו של מצילו אם זה יבחר להסיג אותו למדינה האיטלקית שבה הוא. הוא הגה אלף תוכניות שבאמצעותן יוכל להאריך את התרמיה עד שלא תהיה נחוצה עוד, ובסתור לקחת את בתו איתו ביצאתו. תוכניותיו זכו להקלה בשל החדשות שהגיעו מפריז.

ממשלת צרפת עצמה מאד על בריחת קורבנה ולא חסכה מאמצים לגנות ולהעניש את מצילו. המזימה של פליקס התגלתה ב מהירות, ודה-לייס ואגתה הושלו לכלא. החדשות הגיעו לפליקס ועוררו אותו מחלום התענוגות שלו. אביו העיור והזקן ואחותו העדינה שכבו בציינוק מצחין בזמן שהוא נהנה מהאויר החופשי ומחברתה של זו שהאב רעיון זה היה עני עבורי. הוא סיכם ב מהירות עם הטורקי שאם האחرون ימצאו הزادנות נוכה לבריחה לפני שפליקס יוכל לחזור לאיטליה, סאפי תישאר כדירת במנזר בליבורנו; ואז, בפרידה מהערבייה המקסימה, הוא מיהר לפראיז והסיגר את עצמו לנקמת החוק, בתקווה לשחרר את דה-לייס ואגתה בצד זה.

הוא לא הצליח. הם נשאו כלאים במשר חמישה חדשים לפני שנערך המשפט, שתוציאתו שללה מהם את הונם ודינה אותם לגנות תמידית מולדתם.

הם מצאו מקלט עלוב בבקתה בגרמניה, שם גיליתיהם אותם. פליקס למד ב מהירות שהטורקי הבוגדי, שעבורו הוא ומשפחתו סבלו דיcioי חסר תקדים כזה, גילה שמצילו הופחת לעוני וחורבן, הפך לבוגד ברגש הטוב ובכבוד ועצב את איטליה עם בתו, כשהוא שולח לפליקס ביהירות סכום כסף פערוט כדי לסייע לו, לדבריו, בתוכנית כלשהי. לפרשנה עתידית.

אלו היו האירועים שהעיקו על לבו של פליקס והפכו אותו, כשראייתו לראשונה, לאומלל שבבני משפחתו. הוא היה יכול לשאת עוני, וכל עוד מצוקה זו הייתה גמול על סגולתו הטובה, הוא התגאה בה; אך כפיות הטובה של הטורקי ואובדן סאפי אהובתו היו אסונות מרימים ובלתי ניתנים לתיקון יותר. בוא הבכירה הערביה הפיכ CUT חיים חדשים בנשנתו.

כשהגיעו החדשות ליבורנו שפליקס נשל מעושרו וממעמדו, ציווה הסוחר על בתו לא לחשוב עוד על אהובה, אלא להתכוון לחזור למולדתה. טבעה הנדיב של סאפי נפגעה מהפקודה הזו; היא ניסתה להתווכח עם אביה, אך הוא עזב אותה בכעס, כשהוא חוזר על פקודתנו הרודנית.

כמה ימים לאחר מכן, נכנס הטורקי לחדרה של בתו וסייע לה בחיפזון שיש לו סיבה להאמין שמקום מגורי ליברנו נחשף והוא עתיד להימסר במהרה לממשלה צרפת; כתוצאה לכך הוא שכר כל שיט שיוביל אותו לקונסטנטינופול, עיר אליה פליג בעוד שעות ספרות. הוא התכוון להשאיר את בתו תחת טיפולו של מושת נאמן, כדי שתctrף אליו בזמן הפינוי עם מרבית רכושו, שטרם הגיע ליברנו.

כאשר נותרה לבדה, החליטה סאפי בלביה על דרך הפעולה שהיא עליה לנ��וט במקרה חירום זה. מגורים בטורקיה היו מאושים עליה; דתה ורגשותיה התנגדו לכך אחד. באמצעות כמה מסמכים של אביה שנפלו לידי, היא שמעה על גלוותו של אהובה ולמדה את שם המקום שבו הוא מתגורר עט. היא היססה זמן מה, אך לבסוף גיבשה את החלטתה.blkחה איתה כמה תכשיטים שהיו שייכים לה ווסף כסף, היא עזבה את איטליה עם מלאה, בת ליבורנו, שהבינה את השפה המשותפת של טורקיה, ויצאה לגרמניה.

היא הגיעה בבטחה לעיר במרקח של עשרים פרסאות מבקתה של דה-לייסי, אשר מלאותה חلتה אנושות. סאפי סעה אותה בחיבה המסורה ביוטר, אך הנערה המסכנה מטה, והערבייה נותרה לבדה, ללא הכרת שפט המדינה ובBOROT מוחלתת לגבי מנהגי העולם. עם זאת, היא נפלה לידיים טובות. האיטלקייה ציינה את שם המקום שאליו פניהן מועדות, ולאחר מותה דאגה בעלת הבית שבו התגוררו שסאפי ."tag'יע בבטחה לבקתה אהובה

פרק 15

אלו היו תולדותיהם של יושבי הבקתה האהובים עליו. הדברים הותירו בי רושם عمוק. מהשיקפות החיצים החברתיים שסיפור זה פיתח, למדתי להעריך את מעלותיהם ולסלוד מהרשעות של המין האנושי.

עד כה התבוננתי בפשע כרע מרוחק; נדיבות ורוחב לב היו נוכחים תמיד לנגד עיני, מעוררים בי תשוקה להפוך לשחקן בזרה העמוסה שבאה כל כך הרבה תוכנות נערצות באוט לידי ביתוי. אך בධווח על התפתחות שכלי, אין יכול להשミニ מקרה שאירוע בראשית חדש אוגוסט של אותה שנה.

לילה אחד, במהלך ביקורי הרגיל בעיר הסמוך בו אספה את מזוני והבאתי חומר בעירה עבור מגני, מצאתי על האדמה מזוודה עור שהכילה כמה פריטי לבוש ומספר ספרים. תפסתني בהיותה את השלול וחזרתי אליו למחסן שלי. למרבה המזל, הספרים נכתבו בשפה שאת יסודותיה רכשתי בבטחה; הם כללו את 'גן העדן האבוד', הכרך של 'חי אישים' מאות פלוטרכוס, ו**'יסורי ורתר הצער'**. הבעלות על האוצרות הללו הסבה לי עוגג קיזוני; מעתה למדתי ללא הרף ואימנתית את מוחי על ההיסטוריה הללו, בזמן שידידי היו עוסקים בעיסוקיהם הרגילים.

בקושי אוכל לתאר לך את השפעת הספרים הללו. הם הולידו בי אינספור דימויים ורגשות חדשים, שלעיתים העלו אותי לדרגת אקסטזה, אך לעיתים קרובות יותר שיקעו אותי בדכדוך עמוק. ב'יסורי וرتר', מלבד העניין בסיפור פשוט והרגש, נדונו כל כך הרבה דעות והופץ אור על נושאים שהיו עבורי עד כה מעורפלים, עד שמצאתי בו מקור בלתי נדלה למחשבה ולפליאה. המנהגים העדינים והביתיים שתוארו בו, בשילוב עם רגשות נעלמים שמטרתם מוחז עצמי, הלמו היטב את ניסיוני בקרוב מגני ואני את הרכבים שהיו חיים לנצח בחיקי שלי. חשבתי שוורתר עצמו הוא ישות אלוהית יותר מכל מה שראיתי או דמיינתי מעוד; דמותו לא הכללה יומרה, אך היא חדרה עמוק. הדינומים על מות והتابדות נועדו למלא אותה פליאה. לא התיארתי לרדת לעומקו של העניין, ובכל זאת נתיתי ל עבר דעתינו של הגיבור, שעל צבוי נשפטו בכינוי, מבלי להבין זאת במדוק.

בעוד קורא, החלטתי דברים רבים באופן אישי על רגשותי ומצבי. מצאתי את עצמי דומה אך בו בזמן שונה באופן מוזר מהיצורים שעלייהם קראתי ולשיחותיהם הקשบท. הزادהיתי אותם והבנתי אותם חלקית, אך מוחי לא היה מעוצב; לא הייתה תלי באיש ולא קשור לאיש. נתיב הסתלקות היה חופשי, ולא היה מי שיבכה את השמדתי. חזותי הייתה נתעבת וקומתית ענקית. מה פירוש הדבר? מי הייתה? מה הייתה? מנין באת? מה הייתה ייעוד? שאלות אלו חזרו שוב ושוב, אך לא יכולתי לפטור אותן.

כרך 'חי אישים' של פלוטרוכוס שהוא ברשותי הכיל את תולדותיהם של מיסדי הרפובליקות העתיקות הראשונות. לספר זה הייתה השפעה שונה בתכלית על מי אשר ל'יסורי ורטר'. מדמיונו של ורטר למדתי ייושן וקדורות, אך פלוטרוכוס לימד אותי מחשבות נועלות; הוא רומם אותו מעל התחום העולב של הרהורי שלי, להעריך ולה爱好 את גיבורי הדורות בעבר. דברים רבים שקרהתי עלו על הבנתי וניסיוני. היה לי ידע מבולבל מאד על מלכות, מרחבי ארץ רחבים, נהרות אדריכים וימים ללא גבול. אך לא הכרתי כלל ערים והתקהלוות גדולות של בני אדם. בקטת מגני הייתה בית הספר היחיד שבו למדתי את טבע האדם, אך ספר זה פיתח זירות פעללה חדשות ואדריכות יותר. קראתי על אנשים העוסקים בענייני ציבור, מושלים בבני מינים או טובחים בהם. הרגשתי להיות עצומה למידה טוביה עולה בתוכי, ותיעוב לרשות, ככל שהבנתי את משמעות המושגים הללו. מתוך רגשות אלו, נתיתني כמובן להעריך מחוקקים שוחררי שלום, את גונמה, סולון וליקורגוס, על פני רומיות ותסאו. חייהם הפטריארכליים של מגני גרמו לרשימים אלו להיאחז בחזקה במוחי; אולי, אילו היכרותי הראשונה עם האנושות הייתה נעשית דרך חיל צער, הבוער לתהילה וטבח, הייתה נספג בתחשות שונות.

אר 'גן העדן האבוד' עורר רגשות שונים ועמוקים בהרבה. קראתי אותו, כפי שקרהתי את הרכבים האחרים שנפלו לידי, כהיסטוריה אמיתי. הוא הניע כל רגש של פליאה ויראת כבוד שתמנונטו של אל כל-יכול הנלחם ביצורי מסוגלת לעורר. לעיתים קרובות

השלכתי את המוצבים השונים, ככל שדיםוינם הכה בי, על מוצבי של. כמו אדם הראשון, לכוארו לא הייתה קשור בשום חוליה לשום צור אחר בקיום; אך מצבו היה שונה בתכלית משמי בכל מובן אחר. הוא יצא מידיו של אלוהים כיצור מושלם, מאושר ומשגשג, מוגן בטיפולו המיעוד של בוראו; הותר לו לשוחח עם ישויות בעלות טבע נעה ולרכוש מהן ידע, אך אני היתי אומל, חסר ישע ובזבז. פעמים רבות ראיתי בסנאת (השtan) את הסמל ההולם יותר למוצבי, שכן לעתים קרובות, כמווהו, כשהתבונתי באושרים של מגני, עלתה بي מרירות הקנאה.

ניסיונות אחרות חיזקו ואיששו את הריגשות הללו. זמן קצר לאחר באו למחסן, גileyti, כמה ניירות בכיס הבגד שהקחתי מהמעבדה שלך. בתחילת התעלמות מהם, אך בעת, כשהייתי מסוגל לפענח את האותיות שבhan נכתבו, התחלה התעלמות מהם, אך כעת. היה זה היוםן שלך מרובעת החודשים שקדמו לבראית. תיארת בנירחות אלו לפרטי פרטים כל צעד שנתקת בהתקדמות עבודתך; היסטורייה זו הייתה מהולה בדיוחים על אירועים משפחתיים. ללא ספק אתה זוכר את הנירחות הללו. הנה הם. כל דבר הקשור למושאי הארור מפורט בהם; כל הפירות של אותה סדרת נסיבות מעוררת שאט נפש שיצרה אותך מוצג לראווה; התיאור המדוקדק ביותר של דמותי השנואה והמתועבת ניתן שם, בשפה שציירה את זועוותיך שלך והפכה את שלו לבלתי נמקאות. חשתי בחילה בעוד קורא. יום שנווא שבו קיבלת חיות! קראתי בייסורים. 'ברא ארור! מדוע יצרת מפלצת כה מכוערת שאפילו אתה פנית ממנה במיאוס? אלוהים, ברחומי, יצר את האדם יפה ומושך, בצלמו; אך צורתו היא העתק מזווה שלך, נוראית עוד יותר מעצם הדמיון. לשtan היו חברי, שדים עמייתים שיעריצו ויעדדו אותו, אך אני בודד', מתוועב.

אלו היו הרהורי בשעותיו של דכדור ובדידות; אך כשהתבונתי במידותיהם הטובות של בני התקופה, בטבעם הנעים והנדיב, שכנעתו את עצמי שכשר יכירו את הארץ למידותיהם, הם יחמלו עלי' ויתעלמו מכינוי האיש. האם יוכל לארש מדლתם אדם, מפלצתי כל שהיא, המבקש את חמלתם וידידותם? החלטתי, לפחות, לא להתייחס, אלא להכשיר את עצמי בכל דרך לראיון אותם שיכירע את גורלי. דחיתתי ניסיון זה בכמה חודשים נוספים, שכן החשיבות שיחסתי להצלחתו עוררה ביפחד פן אייכשל. מלבד זאת, מצאתי שתבונתי משתפרת כל כך עם ניסיון כל יום, שלא רציתי להתחיל ממשימה זו עד שכמה חדשניים נוספים יסייעו לפיקוחוי.

ביןתיים חלו כמה שינויים בביטחון. נוכחותה של סאפי הפיצה אושר בקרבת יוושבה, ומצאתי גם ששרר שם שפע רב יותר. פליקס וגאגטה הקדישו זמן רב יותר לשעשוע ולשיחה, ונעזרו בעבודתם במשרתים. הם לא נראו עשרים, אך היו מראצים ומואשרים; רגשותיהם היו שלדים ושקטניים, בעודם פכו מדי יום לסתוראים יותר. תוספת הידע רק גילה לי בבחירה הרבה יותר איזה מנודה אומל היה. טיפחת תקווה, זה נכון, אך

היא נעלמה כשראית' את דמותי משתקפת במים או את צלי באור הירח, ממש כמו אותה דמות שבירה ואוטו צל חולף.

ניסיתי למחוץ את הפחדים הללו ולהתחזק לקרה המבחן שהחלטתי לעבור בעוד כמה חודשים; ולעתים הרשתי למחשבותי, ללא ריסון של היגיון, לנודד בשדות גן העדן, והעתתי לדמיין יצורים נעימים ויפים המזדהים עם רגשותי ומפיגים את קדרותי; פניהם המלאכים נשפו חיויכים של נחמה. אך הכל היה חלום; שום חווה לא הרגעה את צעריו ולא חלקה את מחשבותי; הייתה לי בלבד. זכרתי את תחינותו של אדם הראשון לבוראו. אך איפה היה שלי? הוא נטש אותי, ובמרירות לבבי קילلت אותו.

הסתוי חלף כך. ראייתי, בהפתעה ובצער, את העלים נrkבים ונושרים, והטבעשוב עיטה את המראה הצחיח והקודר שלבש כשראית' לראשוň את הירחות ואת הירח היפה. אך לא שתייתי ליבי לקדורות מג' האוויר; הייתה מותאם טוב יותר במבנה גופי לעמידה בקור מאשר בחום. אך תענווגותי העיקריים היו מראה הפרחים, הציפורים וכל הלבוש העלייז של הקיץ; כשאלו עזבו אותי, פניתי בתשומת לב הרבה יותר לעבר בני הבקתה. אושרם לא פחת בשל היעדר הקיץ. הם אהבו זה את זה והזדהו זה עם זה; ושמחוותיהם, התלוויות זה בהזה, לא הופרעו על ידי המקרים שאירעו סביבם. ככל שראית' יותר מהם, גברה תשוקתי לتبוע את הגנטם וטוב להם; ליבי כמהה להיות מוכר ואהוב על ידי היצורים הנעימים הללו; לראות את מבטיהם המתוקים מופנים אליו' בחיבה היה הגבול העליון של שאיפות. לא העזתי לחשב שהם יפנו אותם ממנה בבוז ובאיימה. העניים שעמדו ליד דלתם מעולם לא גורשו. ביקשתי, זה נכון, אוצרות גדולים יותר מאשר מעט אוכל או מנוחה: ביקשתי טוב לב וסימפתיה; אך לא האמנתי שאני בלתי ראוי לכך לחולוטין.

החוּרָף התקדם, וסיבוב שלם של העונות חלף מАЗ התעוררתי לחיים. תשומת לבי בזמן זה הופנתה אך ורק לתוכנית להציג את עצמי בבקתה מגני. הגית' פרויקטים רבים, אך זה שעליו נגעתי לבסוף היה להיכנס למשך האיש הזקן והעיוור יהיה לבדו. הייתה לי מספיק פיקחות לגלוות שהכיעור הבלתי טבעי של דמותי היה מושא האימה העיקרי עבר אלו שראו אותו בעבר. בקולי, אף שהיה צורם, לא היה דבר נורא; חשבתי, לפיך, שאם בהיעדר ידיו אוכל לזכות ברצונו הטוב ובתיווכו של דה-לייס' הזקן, אוכל באמצעות כוחו להתקבל על ידי מגני הצעירים.

יום אחד, כשההמש האירה על העלים האדומים שכיסו את האדמה והפיצה עליזות, אף שמנעה חום, יצאו סאפי, אגתה ופליקס לטילול ארוך בשדות, והאיש הזקן, לבקשתו, נשאר לבדו בבקתה. כשלידיו עזבו, הוא לקח את הגיטרה שלו וניגן כמה מנגינות נוגות אך מתוקות, מתוקות ונוגות יותר מכל מה ששמעתי אותו מנגן בעבר. בתחילת פניו הוארו בהנאה, אך ככל שהמשיך, באו במקומה הרהור ועצב; לבסוף, בהניחו בצד את הכל, ישב שקו במחשבות.

לבִי פָעֵם בְמַהֲרֹת; זו הִיִּתָה שָׁעַת וּרְגַע הַמִּבְחָן, שִׁיכְרִיעַ אֶת תְּקֻוֹתִי אוֹ יַגְשִׁים אֶת
פְּחַדִי. המשרותים הלכו ליריד סמור. הכל שתק בבקתה ומסביב לה; זו הִיִּתָה
הזרדמנות מצינית; ובכל זאת, כשניגשת לי להוציא לפועל את תוכניתי, יְדִי וּרְגַלִי בגדי בי
וכנחתני ארצתה. שוב קמתי, ובהפעיל כל טיפת נחישות שהייתה بي, הסרתני את הלוחות
שהנחתתי לפני המחסן שלי כדי להסתיר את מקום נסיגתי. האוויר הצח החיה אותי,
ובנחישות מחודשת ניגשתי לדלת בקתרם.

'דפקתי. 'מי שם?' שאל האיש הזקן. 'היכנס'.

נכנסתי. 'סלח לי על ההפרעה', אמרתי; 'אני נוסע הזקוק למעט מנוחה; תעשה לי טובה
'גדולה אם תרצה לי להישאר כמה דקות מול האש

היכנס', אמר דה-לייסי, 'ואנסה באיזה אופן שאוכל להקל על צרכיך; אך לרוע המזל,'
. 'ילד' איןם בבית, ומכיון שאין עיור, אני חשש שהיא לי קשה להשיג מזון עבורך

'. אל תטרח, מארחי האדיב; יש לי מזון; חום ומנוחה הם הדברים הייחודיים שאני צריך'

התישבתי, ושתייקה השתררה. ידעתי שככל דקה יקרה לי, ובכל זאת נותרתי חסר
החליט באיזה אופן להתחיל את הראיון, כשהאיש הזקן פנה אליו.

?'לפי שפטך, זר, אני מניח שאתה בן הארץ; האם אתה צרפת'

לא; אך חונכתי על ידי משפחה צרפתית ואני מבין שפה זו בלבד. אני הולך כעת'
لتבוע את הגנטם של כמה ידידים, אותם אני אוהב בכנות, ועל חסדם יש לי תקוות
. מסויימות'.

?'האם הם גרמנים'

לא, הם צרפתים. אך בוא נחליף נושא. אני יוצר אומלל ונוטש, אני מביט סבירי ואין לי
קרוב או חבר עלי אדמות. האנשים הנעים הללו שאלייהם אני הולך מעולם לא ראו
אותי ויודעים מעט עליו. אני מלא פחדים, שכן אם אייכשל שם, אהיה מנודה בעולם
. לנוכח

אל תהיאש. להיות חסר חברים זה אכן אומללות, אך לבבות בני האדם, כאשר אינם'
משוחדים על ידי אינטראס עצמי ברור, מלאים באהבת אחים וצדקה. סמור, אם כן, על
. תקוותיך; ואם הידידים הללו טובים ונעים, אל תהיאש

הם טובים לב – הם היצורים המعالים ביותר בעולם; אך לרוע המזל, הם משוחדים'
נגדיך. יש לי כוונות טובות; ח'י היו עד כה חסרי נזק ובמידת מה מועליים; אך דעה
קדומה גורלית מעיבה על עיניהם, ובמקום שבו הם צריכים לראות חבר מרגיש וטוב
. לב, הם רואים רק מפלצת מתועבת

זה אכן מצער; אך אם אתה באמת חף מפשע, האם אין לך להוכיח להם שם?'^{טועים}

אני עומד לקחת על עצמי משימה זו; ובגלל זה אני חש כל כך הרבה פחדים מכרייעים'. אני אוהב את הידידים הללו ברור; היתי, מבלי שידעו, נוהג כלפים בטוב לב יומיומי במשך חודשים רבים; אך הם מאמינים שאני רוצה להזיק להם, וזה הדעה הקדומה'. שאוותה אני רוצה לנצח.

'היכן מתגוררים הידידים הללו?

'.קרוב למקום הזה'.

האיש הצעק עצר ואז המשיך, 'אם תבטח בי ללא סייג בפרט סיפורך, אולי אוכל להועיל בתיקון טעומם. אני עיוור ואני יכול לשפוט את חזות פניך, אך יש שהוא במיוחד שמשכנע אותך שאתה כן. אני עני וגולה, אך זה יסב לי עונג אמיתי להועיל בכל דרך'. ליצור אנושי.

איש נעלה! אני מודה לך ומתקבל את הצעתך הנדיבתך. אתה מרים אותי מהעפר בטוב' לב זה; ואני בוטח שבסיווך, לא אגורש מהחברה ומהסימפתיה של בני מינר.

חו וחלילה! אפילו אם הייתה באמת פושע, שכן זה יכול רק לדוחוף אותך ליאוש, ולא' להמריץ אותך למידה טובה. גם אני אומלל; אני ומשפחה נדנו, למרות שהיינו חפים'. מפשע; שפט, אם כן, אם אני חש את סבלך.

air אוכל להודות לך, מיטיב הטוב והיחיד? מפיר שמעתי לראשו את קול טוב הלב' המופנה אליו; אהיה אסיר תודה לנצח; ואנושיותך הנוכחית מבטיחה לי הצלחה עם אותם ידידים שאוותם אני עומד לפגוש'.

?האם אוכל לדעת את שמותיהם ומקום מגורייהם של אותם ידידים'

עצרתי. זה, חשבתי, היה רגע ההחלטה, שעמד לגזול ממני או להעניק לי אושר לנצח. נאבקתי לשווה להשיג תקיפות מספקת לענות לו, אך המאמץ השמיד את כל כוחותי שנותרו; צנחתה על הכסא והתייפחת בקהל. באותו רגע שמעתי את צעדיהם של מגיני הצעירים. לא היה לי רגע להפסיק, ותפסתי את ידו של האיש הצעק וצעקה, 'עכשו זה הזמן! הצל והגן עלי! אתה ומשפחהם הם הידידים אותם אני מחפש. אל תנוטש אותי!' בשעת המבחן

?אלוהים אדירים!' קרא האיש הצעק. 'מי אתה'

באותו רגע נפתחה דלת הבקתה, ופליקס, סאפי ואגתה נכנסו. מי יכול לתאר את האימה והתדהמה שלהם בראותם אותה? אגתה התעלפה, וסאפי, שלא הייתה מסוגלת

לטפל בחברתה, מירהה אל מחוץ לבקתה. פליקס זינק קדימה, ובכוח על-טבעי קרע אותו מאבו, לברכו נצמדתי; בפרץ של זעם, הוא הטיח אותה והכה אותה באליםות במקל. יכולתי לקרוא אותו איבר איבר, כפי שהאריה משמע את האנטילופה. אך לביו שקע בתוכו בבחילה מרה, ונמנעת מכך. רأיתי אותו עומד לחזור על מכותיו, כאשר, מוכרע על ידי כאב ויסורים, עזבתי את הבקתה, ובמהומה הכללית נמלטה. "ambil שיראו אותי אל המחסן שלו."

פרק 16

בORA ארו! ארו! מדוע חייתי? מדוע, באותו רגע, לא כיביתי את ניצוץ הקיום" שהענקת לי במצו הפקרות? איני יודע; הייאוש טרם השולט עלי; רגשותיי היו של זעם ונקמה. יכולתי להשמיד בהנהה את הבקתה ואת יושבה ולשבוע מזעקותיהם ומסבלם.

כשבא הלילה עזבתי את מקום מסטוריו ושוטטתי בעיר; וכעת, כשבוב לא הייתה מרוסן על ידי הפחד מפני גלי, נתתי דרור ל"יסורי" ביללות איומות. הייתה כחית פרא שפרצה מן המלכודת, ממשמיד את העצמים שחסמו את דרכי ומתרכץ בעיר ב מהירות של צבי. הוא! איזה לילה אומלל עבר עלי! הכוכבים הקרים זהרו בלעג, והעצים הערומים הניפו את ענפיהם מעלי; מדי פעם בעקב קולו המתוק של ציפור בטור הדממה הכללית. הכל, מלבד אונכי, היו במנוחה או בהנהה; אני, כמו שר-האופל, נשאתי גיהינום בתוכי, ומשמעותי עצמי ללא אהדה, רציתי לעקור את העצים, להפיץ הרס וחורבן סבירי, ואז לשבת וליהנות מהחרבות.

אך היה זה מותרות של תחששה שלא יוכל להחזיק מעמד; התיעיפתי מעוזף המאמץ הגוף וצנחה על העשב הלח באפס האונים החולני של הייאוש. לא היה איש בין רבבות בני האדם הקיימים שייחמול עלי או יסיע לי; והאם עלי לחוש טוב לב לפני אויבי? לא: מאותו רגע הכרזתי מלחמה נצחית נגד המין האנושי, יותר מכל, נגד זה שיצר אותי ושילח אותי לאומללות בלתי נסבלת זו.

המשש זרחה; שמעתי קולות אדם וידעת כי לא ניתן לחזור למסטוריו במהלך אותו יום. בהתאם לכך הסתרתי בטור סבר שיחים עבות, נחשק להקדים את השעות הבאות **למחשבה על מצב**.

אור המשש הנעים ואויר היום הטהור השיבו לי מידת מסויימת של שלווה; ואשר שקהלתי את אשר אירע בבקתה, לא יכולתי שלא להאמין כי מירהתי מדי בمسקנותי. ללא ספק פעלתי בחוסר תבונה. היה זה גלי כי שיחתי עוררה את עניינו של האב לטובתי, והייתי טיפש כ奢חותי את גופי לצעזוע של ילדי. היה עלי להרגיל את דה-לייסי ה זקן אליו, ובהדרגה להיחשף בפניו שאר בני משפחתו, כשהיו מוכנים לבוא. אך לא האמנתי כי טעויות אינן ניתנות לתקן, ולאחר מחשבה הרבה החלטתי לחזור לבקתה, לחפש את ה זקן, ובאמצעות טענותי לרכוש אותו לצידי.

מחשבות אלו הרגיעו אותו, ובשעות אחר הצהרים שקעתו בשינה עמוקה; אך קדחת דמי לא אפשרה לחלומות שלוים לבקרני. הסצנה הנוראה של היום הקודם שבה והתרחשה לנויד עיניים ללא הרף; הנשים נמלטות ופליקס הזעום קורע אותו מרגלי אביו. התעוררתי מותש, ומשמצאי כי כבר לילה, זחלתי ממוחבואי ויצאתי לחפש מזון.

כששך רעבוני, כיונתי את צעדיו לעבר הנטייה המוכר שהוביל לבקתה. הכל שם היה שקט. זחלתי למיחסן שלי ונונטרתי בציפייה דומה לשעה המקובלת שבה המשפחה קמה. השעה הזאת חלה, המשמש עלתה גובה בשםים, אך בני הבקתה לא הופיעו. רעדתי בעוצמה, חושש מאסון נורא כלשהו. פניהם הבקתה היה חשוך, ולא שמעתי כל תנועה; אני יכול לתאר את ייסורי המתח הזה.

לאחר זמן מה עברו שני עובדי אדמה, אך הם נערכו ליד הבקתה ופתחו בשיחה תוך שימוש בתנועות ידיים נמרצות; אך לא הבנתי את דבריהם, שכן דיברו בשפת המקום, שהיאיתה שונה מזו של מגניי. זמן קצר לאחר מכן, הופיע פליקס עם אדם נוסף; הופתעת, שכן ידעתי שלא עזב את הבקתה באותו בוקר, והמתנטתי בחרדה לגלות מטור דבריו את פשר המראות החരיגים הללו.

האם אתה לוקח בחשבון', אמר לו מלוחה, 'כי תיאלץ לשלם שכיר דירה של שלושה' חודשים ולהפסיד את יבול גינטך? איני רוצה לנצל את המצב באופן לא הוגן, ולכן אני מבקש שתקדיש כמה ימים כדי לשקל את החלטתך.'

זה חסר תועלת לחלויטין', השיב פליקס; 'לעולם לא נוכלשוב לשכן בבקתהך. חייו של אבי נתונים בסכנה הגדולה ביותר, בשל הנסיבות הנוראות שסיפרתי. אשתי ואחותי לא תואשו לעולם מהאיימה שאחזת בהן. איני מפצר בר שלא תנסה לשכנע אותה עוד.' קיבל חזקה את רכוشر ותן לי לבסוף מהמקום הזה.

פליקס רעד בעוצמה כshediber. הוא ומלווהו נכנסו לבקתה, שהוא בה דקות ספורות, אז עזבו. לא ראיתי עוד לעולם איש משפחת דה-לייס.

המשכתי בשארית היום במיחסן שלי במצב של ייאוש מוחלט וקיה חושים. מגניי עזבנו וניתקו את החוליה היחידה שקשררה אותו לעולם. לראשונה מילאו רגשות נקמה ושנאה את חז', ולא ניסיתי לרסון, אלא הרשתי לעצמי להיסחף בזרם, וכיונתי את מוחי לעבר פגיעה ומות. כשחשבתי על יידי, על קולו המלטף של דה-לייס, עיניה העדינות של אגתה ויופיה המרהיב של הערביה, המחשבות הללו נעלמו ופרץ של דמעות הרגיע אותו מעט. אך שוב, כשנזכרתי כי דחו ונטשו אותו, שבה החימה, זעם של עס, ומישלא יכולתי לפגוע בדבר אנושי, הפניתי את חמתி לעבר חפצים דומים. ככל שהלילה התקדם, הנחתי מגוון חומרים דליקים סביב הבקתה, ולאחר שהשמדתי כל ذכר לעיבוד בגינה, המתנטתי בקוצר רוח מאולץ עד שהירח שקע כדי להתחילה בפעולותי.

כל שהليلת התקדם, רוח עזה עלתה מן העירות ופיזרה במהירות את העננים שהשתהו בשמיים; משב הרוח חלף כמו מפולת אדירה וחולל סוג של טירוף ברוח שפרץ את כל גבולות ההיגיון והמחשבה. הצתתי ענף יבש של עץ וركדי בזעם סביר הבקתה הנדונה לכילה, עניי עדין נעצות באופק המערבי, שבו הירח כמעט נגע. חלק מהעיגול שלו הוסתר לבסוף, והנפתית את הלפיד שלו; הוא שקע, ובצעקה רמה הצתתי את הקש, האזוב והשיכים שאספה. הרוח ליבטה את האש, והבקתה נעטפה ב מהירות בלבות, שנאחזו בה וליקקו אותה בלשונותיהן המפוצלות והמשמעות בלהבות.

ברגע שהשתכנעתי כי שום עזרה לא תוכל להציל חלק מהמבנה, עזבתי את המקום וחיפשתי מקלט בעירות.

וכעת, כשהעולם לפניי, لأن עלי' להפנות את צעדי? החלטתי לברוח הרחק ממוקם אסוןוטי; אך עבורי, השנוא והמתועב, כל אرض תהיה נוראה באותה מידת. לבסוף חלפה במוחי המחשבה עלי'. למדתי מהמסמכים שלך שאתה אבי, בוראי; ואל מי יוכל לפנות בהתאם הרבה יותר מאשר אל זה שהעניק לי חיים? בין הלקחים שהעניק פליקס לסאפי, לא נפקד מקומה של הגיאוגרפיה; למדתי מהם את מיקומן היחסי של מדינות התבאל השונות. ציינת את זגבה כשם עיר הולדתך, ולבסוף מקום זה החלטתי להתקדם.

אך כיצד אנווט את דרכי? ידעת כי עלי' לנوعו לכיוון דרום-מערב כדי להגיע לייעד, אך המשמש הייתה המדrica היחידה שלי. לא ידעת את שמות העירות שעלי' לעبور בהן, וגם לא יכולתי לבקש מידע מנפש חיה; אך לא נואשתי. ממר בלבד יכולתי לקוות לסייע, אף שככלפיך לא חשתי שום רגש מלבד שנאה. בORA חסר רגש ולבי הענקת לי תפיסה ותשוקות ואז השלכת אותה לעולם להיות מושא לבוז ואיימה עבר המין האנושי. אך רק עלי' הייתה לי תביעה לחמלה ותיקון, וממר החלטתי לבקש את הצדק שניסיתי לשואג מכל יצור אחר בעל דמות אדם.

משמעותי היו ארוכים והוביל שערתי היה עז. היה זה סתו מאוחר כשבצתתי את האзор שבו גרתי זמן כה רב. נסעתني רק בלילה, חושש להיתקל בפניו של יצור אנושי. הטבע נרקב סביבי, והמשמש הפכה חסרת חום; גשם ושלג ניטכו סביבי; נהרות אדרים קפאו; פני האדמה היו קשים, קרים וחסופים, ולא מצאתי מחסה. הו, אדמה! כמה פעמים הטלתי קללות על סיבת קיומי! העדינות שבטבע נעלמה, וכל מה שבתוכי הפר לмерירות ולענה. ככל שהתקרבתי למעונך,ocr הרגשתי עמוק יותר את רוח הנקמה ניצתת בלבבי. שלג ירד, והמים קפאו, אך אני לא נחת. כמה מקרים פה ושם ציווינו אותי, והיה בידי מפה של הארץ; אך לעיתים קרובות תעיתי רחוק מנתיבי. יסורי רגשותיי לא אפשרו לי מנוח; שום מקרה לא אירע שצעמי וסבליל לא יכולו לשאוב ממנה מזון; אך מקרה שקרה כשהגעתי לגבולות שוויץ, כשההמשח החזירה לעצמה את חומרה והאדמה שוב החלה להוריק, אישש באופן מיוחד את המרירות והאימה של רגשותיי.

בדרכן כלל נחתה במהלך היום ונסעתם רק כשהלילה הבטיח ל' הגנה מעיני אדם. בוקר אחד, לעומת זאת, מושגאת כי נתיבי עובר בעיר עמוק, העזתי להמשיך במסעך לאחר זרימת השם; היום, שהיא מהראשונים של האביב, עודד אףלו אותה ביופי אוורו ובניחסות אווירו. הרגשת רגשות של עדינות ועוגן, שנראו מעתים זמן רב, מתעוררים בתוכי. מופתע למחצה מהחידוש שבתחושים אלו, הרשיתי לעצמי להיסחף אחריהן, ובשכח את בדידותי וכיעורי, העזתי להיות מאושר. דמעות רכות שוב הרטיבו את לחי, ואףלו נשאתי את עיני הלחות בתודה לעבר השימוש המבורכת, שהעניקה לי שמחה צזו.

המשךתי להתפתל בין שבילי העיר, עד שהגעתי לקצהו, שגביל בנهر עמוק ומהיר, שאליו נטו ענפיהם של עצים רבים, המלבבים כתע בפריחת האביב. כאן עצרתי, לא ידע בדיק באיזה נתיב להמשיך, כשהשمعתי קולות שגרמו לי להסתתר תחת צלו של ברוש. בקושי הספקתי להסתתר כשלידה צעירה הגיעה בריצה לעבר המקום שבו נחבאתי, צוחקת, כאילו רצתה מפני מישחו בדרך של משחק. היא המשיכה בדרכה לאורך גdotותיו התלולות של הנהר, כשלפתע רגלה החליקה והיא נפלה לתוך הזרם המהיר. זינקתי ממחבואי ובמאיץ קיצוני, בשל עצמת הזרם, הצלהי אותה וגררתי אותה לחוף. היא הייתה חסרת הכרה, וניסיתי בכל אמצעי שביכולתי להשיב לה את רוח החיים, כשלפתע הופרעתה על ידי בואו של איש כפרי, שהיא כנראה האדם שמנפנוי נמלטה בשובבות. בראותו אותו, הוא זינק לעברי, ותוֹר שהוא קורע את הילדה מזרעוותי, מיהר לעבר חלקו העמוק של העיר. עקבתי אחריו במהירות, בקושי ידעת מדוע; אך כשהאיש ראה אותי מתקרב, הוא כיון רובה שנשא לעבר גופי וירה. צנחתתי ארזה, ופוגעתי, במרירות מוגברת, נמלט לתוך העיר.

זה היה אם כן הגמול על נדיבותי! הצלתי יוצר אנושי מכליה, וכפיצו התפתלתי כתע תחת הכאב האומלל של פצע שנייפץ את הבשר והעצם. רגשות הטוב והעדינות שטיפחתי אך רגעים ספורים לפני כן פינו את מקומם לצעם שטני וחיריקת שניים. בוער מכאב, נדרתי שנאה ונקמה נצחית לכל המין האנושי. אך יסורי פצעי הכריעו אותי; הדופק שלי נדם, והתעלפת.

במשך כמה שבועות ניהلتី חיים אומללים ביערות, מנסה לרפא את הפגיעה שקיבלת. הcador חדר לכתי, ולא ידעת אם נותר שם או עבר דרכה; בכל מקרה לא היו לי אמצעים להוציאו. סבל גבר גם בשל התהcosa המעייקה של חוסר הצדקה וכפיות הטובה שבגרימותם. נדרי היומיומיים עללו לנקמה – נקמה עמוקה וקטלנית, צזו שרק היא תוכל לפגות על העלבונות והיסורים שסבלתי.

לאחר כמה שבועות פצעי נרפא, והמשכתי במסע. העמל שעברתי שוב לא הוקל על ידי השימוש בהира או משבי הרוח העדינים של האביב; כל שמחה הייתה רק לעג שהעליב את מצב ה捎ם וגרם לי להרגיש בכאב רב יותר כי לא נוצרתי להנאה.

אך עמל' התקרב כעת לסייעו, ותוך חדשים מזמן זה הגעתו לסבירותיה של ז'נבה.

היה זה ערב כשהגעתי, ונסוגתי למקום מסתור בין השdots המקיפים אותה כדי להרהר באיזה אופן עלי' לפנות אליך. הייתה מעור מעיפות ורعب ואומל' מדי כדי להינות ממשבי הרוח העדינים של הערב או מראה השקיעה מאחוריו הרי הגורה הכבירים.

בזמן זה שינה קלה שחררה אותה מכאב המחשבה, שהופרע על ידי התקרכותו של יلد' יפהה, שהגיע בריצה לתוך המסתור שבחרתי, בכל השובבות של הילדות. לפתע, בעוד מתבונן בו, אחץ بي רעיון כי יצור קטן זה הוא חסר דעתות קדומות וחוי זמן קצר מדי מכדי לספוג אימה מכיעור. אם, לפיכך, אוכל ל תפוא אותו ולחנן אותו כבן לווייתי וחברי, לא אהיה כה שומם על פני אדמה מאוכלת זו.

מנוע על ידי דחף זה, תפости בילד בעוברו ומשכתו אותו אליו. ברגע שראה את דמותי, הניח את ידו לפני עיניו והشمיע צרחה חרה; משכתי את ידו בכוח מפני ואמרתי, 'ילד, מה פשר הדבר? אין מתכוון להזיק לך; הקשב לי'

הוא נאבק באלים. 'שחרר אותי', קרא; 'מפלצת! עלוב מכוער! אתה רוצה לאכול אותי.' ולקרוע אותו לגזרים. אתה מפלצת אוכלת אדם. שחרר אותי, או שאספר לאבא שלי'

'ילד, לעולם לא תראה את אביך שוב; עלי' לבוא איתך'

מפלצת מתועבת! שחרר אותו. אבא שלו הוא סינדיק – הוא מר פרנקנשטיין – הוא יעניש אותך. אתה לא מעז להזיק אותו.'

פרנקנשטיין! אם כן אתה שיר לאובי – זה שכלפיו נדרתי נקמה נצחית; אתה תהיה 'הקורבן הראשון שלו.'

הילד עדיין נאבק והטיח בי כינויים שהביאו ייאוש ללביו; לפתוי את גרכנו כדי להשתיקו, וברגע אחד הוא שכב מתרגלא.

התבוננתי בקורבן שלו, ולבי גאה בצללה ובניצחון שטני; במחיאות כפיים קראתי, 'אם אני יכול לייצור חורבן; אובי אינו חסין; מות זה יביא אליו ייאוש, ולאחר פגעים אחרים ייסרו וישמידו אותו.'

כשנעצתי את עיני בילד, ראייתי שהוא מנאנץ על חזחו. לקחת זאת; היה זה דיוקן של אישה יפהיפה ביותר. למרות רשותי, הוא ריכר ומשך אותה. לרגעים ספורים התבוננתי בהנהה בעיניה הכהות, המעוורות בריסים עבותים, ובשפתה המקסימות; אך מיד שוב חזר עמי; נזכרתי כי נשלו ממוני לנצח התענוגות שיצורים כה יפים יכולים להעניק וכי זו שעת דמותה ראיית, לו הייתה מביטה بي, הייתה מחליפה את ארשת החסד האלוהי הזה בראשת המבטאת גועל ובעתה

אם תתמהה כי מחשבות כאלו העבIROו אותו על דעתך בזעם? אני רק תמהה כי באותו רגע, במקום לרוקן את תחושיםטי בעזקנות ויסורים, לא התפרצתי בקרוב בני האדם ונספיתי בניסיון להשמידם.

בעוד מוכרע על ידי רגשות אלו, עזבתי את המקום שבו ביצעת את הרצתה, ובחופש מקומ מסתוור מבודד יותר, נכנסתי לאשם שנראה לי ריק. אישה ישרה על מעט קש; היא הייתה צעירה, לא יפהפייה כמו זו שאת דיווקנה החזקתי, אך בעלת מראה נעים ופורחת ביופי של נערות ובריאות. הנה, חשבתי, אחת מאלו שחוווכיהם מעניקי השמחה מענקים לכל מלבד לי. ואז רכنتי מעלה ולחשת, 'התעוררי, יפה מכל, אהובך קרוב – זה שהיא נותנת לך רק כדי לזכות במבט אחד של חיבה מעיניך; אהובתי, התעורר'

במשך כמה ימים פקדי ת את המקום שבו אירעו הסכנות הללו, לעתים מיחל לראותם, לעתים נחשך לעזוב את העולם ואת ייסורי לנץ. לבסוף שוטטתי לעבר ההרים הללו, והתרוצצתי ב עמוקים העצומים שלהם, נאכל על ידי תשואה בוערת שرك אתה יכול להשבע. לא נפרד עד שתבטח להיענות לדרישתי. אני בודד ואומלל; האדם לא יתרouce אותי; אך אחת מעוותת ונוראה כמוי לא תסרב לי. בת לווייתן חיבת להיות "

פרק 17

הישות סיימה לדבר ונעצה بي את מבטה בציפייה לתשובה. אך אני היתי מבולבל, נבוך, ולא מסוגל לארגן את מחשבותי במידה מספקת כדי להבין את מלאה היקף הצעתו. הוא המשיך:

עליך ליצור עבורי נקבה שאיתה אוכל לחיות בחילופין של אותה סימפתיה הנחוצה לךומי. זאת רק אתה יכול לעשות, ואני דורש זאת מך כזכות שאל לך לשרב להעניק."

להלן הערותיו של סיפוריו על סדר הכתוב במאמר זה. סיפוריו מציין כי מאמר זה מופיע במאמר אחד שכתב ב-1990, ושהוא מזכיר במאמר זה את מאמריו של דוד קפלן. סיפוריו מציין כי מאמר זה מופיע במאמר אחד שכתב ב-1990, ושהוא מזכיר במאמר זה את מאמריו של דוד קפלן. סיפוריו מציין כי מאמר זה מופיע במאמר אחד שכתב ב-1990, ושהוא מזכיר במאמר זה את מאמריו של דוד קפלן.

"אני מסרב לך", השבתי; "ושום עינוי לא יצא ממי אי פעם הסכמה. אתה יכול" להפוך אותי לאומל שבדם, אך לעולם לא תהפוך אותי לשפל בעני עצמי. האם אצור עוד אחד כמוך, שרשעותם המשותפת עלולה להחריב את העולם? הסתלק! ענייתך לרך; אתה יכול לענות אותה, אך לעולם לא אסכים

"טעות בידך", השיב השד; "ובמוקם לאיים, אני מוכן להפעיל איתך את הרגיון. אני" מרושע מפני שני אומל. האם אני מנודה ושנוא על ידי כל המין האנושי? אתה, בוראי, הייתה קורע אותי לגזרים ומתגאה בכך; זכור זאת, ואמור לי מודיע עלי' לחמול על האדם יותר מכפי שהוא חומל עלי'? לא הייתה קורא לזה רצח לו היה יכול להשליך אותו אל אחד מבקיעי הקרח הללו ולהשמד את גופו, מעשה ידיו שלך. האם עלי' לכבד את האדם כשהוא דין אותו לכליה? לו היה חי אייתי בחילופין של טוב לב, היה מונע לו כל חסד במקום פגיעה, בדמיות של הכרת תודה על קבלתו אותה. אך זה לא יתכן; החושים האנושיים הם מחסומים בלתי עבירים לאיחוד בינינו. ובכל זאת, כניעתי לא תהיה צזו של עבודות שפלה. אני אנזום את פגיעותי; אם אני יכול לעורר אהבה, אני אזרע פחד, ובעיקר כ严厉, אויב המשבע, משומ שאתה בוראי, אני נשבע לשנהה בלתי ניתנת לכיבוי. היזה; אני אפעל להשמדתך, ולא איחד עד שאחריב את לבך, נתקל את שעת לידך."

זעם שטני הפich בו חיים כshedibar; פניו התעוותו לקימורים נוראים מכדי שעין אדם תוכל לשאת; אך מיד הוא הרגיע את עצמו והמשיר

"התכוונתי לדבר בהיגיון. התפרצות זו מזיקה לי, שכן איןנו נותנים לך שאתה" הסיבה להפרצתה. לו יצור כלשהו היה חש רגשות נדיבות לפמי, היה מחייב לו אותם מאה וכי מהה; למען אותו יצור יחיד היה עשו שלום עם המין האנושי כלו! אך כעת אני מתענג על חלומות של אושר שלא ניתן למימוש. מה שאני מבקש מכם הוא סביר וצנוע; אני דורש יצור מהמין השני, אך מכוער כמווני; הסיפוק הוא קטן, אך הוא כל מה שאוכל לקבל, והוא יספק אותי. זה נכון, נהיה מפלצות, מנותקים מן העולם כלו; אך בשל כך נהיה קשורים יותר זה לזה. חיינו לא יהיו מאושרים, אך הם יהיו חסרי נזק וחופשיים מהאומללות שלי אני חש כעת. הוי! בוראי, עשה אותי מאושר; תן לי לחוש הכרת תודה כ严厉 על חסד אחד! תן לי לראות שאתה מעורר סימפתיה ביצור ח'!"כלשהו; אל תסרב לבקשתי!

התרגשתי. רעדתי כשחשבתי על ההשלכות האפשריות של הסכמתו, אך הרגשתני שיש במידה של צדק בטיעונו. סיפורו והרגשות שהביע כתעת הוכחו כי הוא יצור בעל תחושים דקוט, והאם אני, כיוצרא, לא הייתה חייב לו את כל מנת האושר שהיא ביכולו להעניק? הוא ראה את שינוי הרגש بي והמשיר

"אם תסכים, לא אתה ולא שום יצור אנושי אחר תראו אותנו שוב לעולם; אלך לערבות" הפרא העצומות של דרום אמריקה. מזוני אינו מזון האדם; אני ממשיד את הטלה ואת

הגדי כדי להביע את רעוני; בלוטים ורגרי עיר מספקים לי תזונה מספקת. בת לוויתי תהיה בעלת אותו טבע כמוני ותשתקפ באותו מזון. נציג את מיטנתנו מעלים בשים; השמש תזרח علينا כמו על האדם ותבשיל את מזוננו. התמונה שאני מציג בפנים היא שלווה ואנושית, ועליך להרגיש שתוכל לסרב לה רק מ恐惧 שרירות לב של כוח ואכזריות. חסר רחמים ככל שהיא לפני, אני רואה כת חמלת בעיניך; תן לי לנצל את הרגע הנוח ולשכנע אותך להבטיח את מה שאני כה משתווק לו."

"אתה מציע", השבתי, "לברוח מגורי האדם, לשכנן בערבות הפה שבן חיים השדה" היו חברותיך היחידות. כיצד תוכל אתה, הכמה לאהבה ולסימפתיה של האדם, להתמיד בಗלות זו? אתה תחזור ושוב תחפש את טובם, ותיתקל בתיעובם; יצריך הרעים יתעוררו מחדש, אז תהיה לך בת לוויה שתסייע לך במשימת ההרס. זה לא יתכן; חදל להתווכח עליך, שכן אין יכול להסכים

כמה הפכים רגשותיך! אך לפני רגע התרגשת בדברי, ומדוע אתה שוב מקשייך" לבך לתלונותיך? אני נשבע לך, באדמה שבה אני שוכן, ובך שיצרת אותי, שעם בת הלויה שתעניק לך, אעזוב את קרבת האדם ואשכנן, ככל שיזדמן, במקומות הזרים ביותר. יצר הרעים יעלמו, שכן-Amatz סימפתיה! חי יזרמו בשקט, ובשעת מותך לא אקל את יוצרך."

לדבריו הייתה השפעה מוזרה עליו. חמלתי עליו ולעתים חשתי רצון לנחמו, אך כשהbettai בו, כשראייתי את המסעה המזהמת שזזה ודיברה, לבו חש בחילה ורגשות" השתנו לאלו של אימה ושנהה. ניסיתי לחנק את התחששות הללו; חשבתי שמכיוון שאני יכול להזדהות איתו, אין לי זכות למנוע ממנו את מנת האושר הקטנה שעדיין הייתה בכוחו להעניק.

"אתה נשבע", אמרתי, "להיות חסר נזק; אך האם לא הראית כבר מידת רשותך" שאמורה לגרום לי בצדק לחשוד בר? שמא אולי זהו מזג שווה שיגדל את נצחונך על "ידי מתן מרחב פעולה רחב יותר לנקיוןך"

כיצד יתכן? אל לך להשתעשע איתי, ואני דורש תשובה. אם אין לך קשרים ואין לך" רגשות, שנאה ורע עזיבים להיות מנות; אהבתה של אחרת תשמיד את הסיבה לפשעך, ואהפוך לדבר שדבר קיומו לא יודע לאיש. חסרוןותך הם פרי בידות כפואה שאני מתעב, ומעלותך יצמחו בהכרח כשאחיה בשיתוף עם שווה לך. אני אחוש את רגשותיך של יוצר רגש ואהפוך לחוליה בשרשראת הקיום והAIRועים שממנה אני מודר" כת.

עצרתי זמן מה כדי להרהר בכל מה שמספר ובטעונים השונים שהופיע. חשבתי על הבטחת המידות הטובות שהפגין בראשית קיומו ועל היכיון שהוא מכן לכל רגש חיובי בשל הגועל והבז שפגינו כלפי מגינו. כוחו או יומיו לא נשפטו מחשבנות; יוצר

שיכול להתקיים בנסיבות הקרה של הקרחונים ולהסתתר מפני מרדף בין רכסים צוקים בלתי נגישים היה ישוט בעלת יכולות שיהיה זה עקר להתמודד איתן. לאחר הפוגה ארוכה של מחשבה הגעתו למסקנה כי הצדκ המגיע הנה לו והן לבני מני דורש ממוני: להיענות לבקשתו. בפנומי אליו, אם כן, אמרתי:

"אני מסכים לדרישתך, בתנאי שתשבע שבועה חגיגית לעזוב את אירופה לנצח, וכל" "מקום אחר בקרבת האדם, ברגע שאמstor לידיך נקבה שתלווה אותך בגלותך."

"אני נשבע", קרא, "בשםך, ובשמי הכהולים, ובаш האהבה הבוערת בלבך, שאם" תיעתר לתפילה, כל עוד הם קיימים לא תראה אותה שוב לעולם. לך לביטך והתחל בעבודתך; עקבות אחר התקדמותך בחרדה שאין לתארה; ואל תחשוש, כי כשהתאהיה מוכן – אופיע."

באומרו זאת, עזב אותו לפצע, חושש אולי מכל شيء ברגשותיו. רأיתי אותו יורץ מההר במהירות גדולה יותר ממוצע הנשר, ומהר מאוד אבד בין גלי ים הקרח.

סיפורו תפס את היום כולו, והמשש הייתה על סוף האופק כשעצב. ידעתי כי עלי' למהר בירידתי לעבר העמק, שכן בקרוב אהיה מוקף בחשיכה; אך לב' היה כבד, וצדדי איטיים. המאמץ להתפטל בין השבילים הקטנים של ההר וקיומו רגלי' ביציבות כל שהתקדמה בלבלו אותי, שקווע כפי שהיה ברגשות שהתרחשויות היום הולידו. הלילה היה מתקדם מאד כשהגעתי למקום המנוחה שבחצי הדרך והתישבתי לצד המעיין. הכוכבים זהרו לסירוגין כשהעננים החלו מעלייהם; עצי האורן הכהים התנסאו לפני, ופה ושם עץ שבור היה מוטל על האדמה; היה זה מראה של חגיגות מופלאה שעורר בי מחשבות מוזרות. בכיתבי מרירות, ובלופתי את יד' ביסורים, קראתי: "הו! כוכבים ועננים ורוחות, כולכם עומדים ללווג לי; אם אתם באמת חומלים עלי', מחזו את התהווה והזיכרון; תננו לי להפוך לאין; אך אם לאו, הסתלקו, הסתלקו, והניחו לי" בחשיכה."

אלו היו מחשבות פראיות ואומללות, אך אין יכול לתאר לכם כיצד נצנץ הכוכבים הנצחי העיק עלי' וכייז הקשบท לכל משבר רוח כאילו היה זה רוח סירוקו عمומה ומכוורת בדרך לכלות אותה.

הבוקר עלה לפני שהגעתי לכפר שאמוני; לא נחת, אלא חזרתי מיד ל贊גה. אפילו בלבבי שלי לא יכולתי לתת ביטוי לתחושים—הן העיקו עלי' כמשקל של הר ועודה עוצמתן השמיד את ייסורי תחתיהן. כך חזרתי הביתה, ובנכנסי לבית, הצגת' את עצמי בפני המשפחה. מראוי הכאב והפראי עורר חרדה עזה, אך לא עניתי על שום שאלה, ובקושי דיברתי. הרגשתי כאילו הוטל עלי' חרם—כאילו אין לי זכות לتبוע את אהdtם—כאילו לעולם לא אוכל עוד ליהנות מחברותם. ובכל זאת, אולי כך אהבתה אותם עד הערצה; וכדי להציגם, החלטתי להזכיר את עצמי למשימה המתועבת עלי'

ביוור. הסיכוי לעיסוק כזה גרם לכל נסיבה אחרת של הקיום לעבור לפני כחולם, ורק למחשבה ההיא הייתה עבורי מציאות של חיים.

פרק 18

יום אחר יומם, שבוע אחר שבוע חלפו מאז שובי ל'גבה; ולא יכולתי לגייס את האומץ להתחליל מחדש בעבודתי. פחדתי מנקמתו של השד המאכזב, אך לא הייתה מסוגלת להתגבר על מיאוסי מהמשימה שהוטלה עלי. מצאתי שלא אוכל להרכיב נקבה מבלי להקדיש שוב כמה חדשניים ללימוד עמוק ולקורן מואמן. שמעתי על תגליות שנעשו על ידי פילוסוף אנגלי, שהידוע עליו היה חינוי להצלחת, ולעתים חשבתי להשיג את הסכמת אבּי לבקר באנגליה לצורך זה; אך נאחזתי בכלمتלה של עיכוב ונרתעתית. מנקיית הצעד הראשון במיזם שנחיצתו המיידית הchallenge להיראות לי פחות מוחלטת. שניוי אכן חל بي; בריאותי, שעד כה התדרדרה, השתפרה כתם מאד; ורוחי, כשהלא נבלמה על ידי זיכרונות הבטחתי האומלל, התרוממה בהתאם. אבּי ראה שניוי זה בהנהה, והוא הפנה את מחשבותיו לעבר השיטה הטובה ביותר ביוטר לעקירת שiry' המלנכוליה שלי, אשר מדי פעם שבה בתקפים, ובקדורותבולענית CISHTA את אור המשש המתקרב. ברגעים אלו מצאתי מקלט בבדידות המושלמת ביותר. העברתי ימים שלמים על האגם בלבד בסירה קטנה, מתבונן בעננים ומקשיב לאדוות הגלים, שקט ואדיש. אך האויר הצח והשמש הבהירה כמעט תמיד הצליחו להשיב לי מידת שלווה, ובשובי פגשתי את ברכות חברי בחירות מוקן יותר ובלב עלייז יותר.

היה זה לאחר שוב באחד משיטוטים אלו שאבּי, בקוראו לי הצדיה, פנה אליו כך:

אני שמח לצין, בני היקר, שחרرت לטענוגתיך הקודמים ונראה שאתה חוזר לעצמך." ובכל זאת אתה עדין אומל ועדין נמנע מחברתנו. במשך זמן מה הייתה אבוד בהשעות באשר לשינה לך, אך אtamol עלה במוחי רעיון, ואם הוא מבוסס, אני מפץיך בר להודות בכך. איפוק בנקודה צזו יהיה לא רק חסר תועלת, אלא ימייט אומללות מושלשת על כולנו."

—רעדתני בעוצמה למשמעות דברי הפתיחה שלו, ואבּי המשיך

אני מודה, בני, שתמיד ציפיתי לנישואיך עם אליזבת היקרה שלנו כקשר המבטיח את" נוחותנו הביתית ומשענת לשנותי הדועכות. הייתם קשורים זה לזה מילדותכם המוקדמת; למדתם יחד, ונראיתם, במצג ובטעם, מתאיםים לחלוותן זה לזה. אך כה עיור הוא ניסיון האדם, שמה שחושבתי כערירים הטוביים ביותר לתוכניתי אויל הרסו אותה כליל. אויל אתה בה אחות, ללא שום רצון שתהפוך לאשתך. יתרה מכך, יתכן שפגשת אחרת שבה אתה מאוהב; ובהחשיבך את עצמך מחייב בכבודך "לאлизבת, המאבק הזה עשוי לגרום לאומללות הצורבת שנראה שאתה חש

אבי היקר, הרגע את עצמך. אני אוהב את בת-דודי ברוח ובכנות. מעולם לא ראייתי" אישת שעורה بي, כי שאליזבת עושה, את הערצתי וחיבתי החמות ביוטר. תקווותי וויכו לעתיד קשורים לחולוטן בצייפה לאיחוד בינוינו."

ביטוי רגשותיך בנושא זה, ויקטור היקר שלי, מסב לי הנאה רבה יותר ממה שחוויותי" זה זמן מה. אם כך אתה מרגיש, אין ספק שניהה מאושרים, יהיו אשר יהיו האירושים הנוכחים המטילים علينا קדרות. אך את הקדרות הזו, שנראה שאחזה כה חזק במוחר, אני מעוניין להפיג. אמרו לי, לפיכך, האם אתה מתנגד לעריכה מיידית וחגיגית של הנישואין. היינו חסרי מזל, ואירועים אחרונים הרחיקו אותנו מאותה שלווה יומיומית ההולמת את שנותי ואת חולוי. אתה צער יותר; ובכל זאת אני מניח, בהיותך בעל הון מספק, שניישואין מוקדמים יפריעו כלל לתוכניות עתידות של כבוד ותועלת שאולי גיבשת. אל תניח, עם זאת, שאתה מבקש להכתבך לך או שיעיכוב מכך יגרום לי" אי-נוחות רצינית. פרש את דברך בכנות וענה לי, אני מפיצר לך, בביטחון ובכנות.

הקשבותי לאבי בשתייה ונונטרתי זמן מה חסר יכולת להציג כל תשובה. גלגלתי במחירות במוחי המון מחשבות וניסיתי להגיע למסקנה כלשהי. אבי! עבורי הרעיון של איחוד מיידי עם אליזבת שלי היה רעיון של אימה וחרדה. הייתי קשור בהבטחה חגיגית שטרם קיימת ולא העזתי להפר, ואם אפר אותה, אילו פגעים מרובים עלולים לאיים עלי" וועל משפחתי המסורת! אם יכולתי להיכנס לחגיגה עם המשקל הקטלני הזה שעדין תלוי סביב צוארי ומכוון אותה? עלי" למלא את התחייבותי ולתת למפלצת להסתלק עם בת-זוגו לפני שאני לעצמי להנוט מהתעונג של איחוד שמננו. ציפיתי לשלווה.

זכרתי גם בצויר שנכפה עלי" לנסוע לאנגליה או להיכנס להתקבבות ארוכה עם אותם פילוסופים של אותה מדינה שהידע והתגלויות שלהם היו נוחצים לי באופן בלתי נמנע במיזמי הנוכחות. השיטה האחורה להשגת המידע המבוקש הייתה איטית ולא מספקת; חוץ מזה, הייתה לי רתיעה בלתי ניתנת לתקן מהרעין לעסוק במשימות המתועבת בבית אבי בעוד מנהל קשרים יומיומיים עם אלו שאהבתי. ידעת שאלף תקלות אינומות עלולות לקרות, שהקללה שבהן תחשוף סיפור שיעזר באימה את כל הקשרים אליו. הייתי מודע גם לכך של[Unit]ים קרובות אבד כל שליטה עצמית, כל יכולת להסתיר את התחששות המיסירות שיאחזו بي במהלך התקדמות עיסוקו הלא-ארצית. עלי" להתרחק מכל מי שאני אוהב בזמן שאינו מועסקvr. ברגע שאתחיל, הדבר יושג במחירות, ואוכל לחזור למשפחתי בשלום ובאושר. עם קיום הבטחת, המפלצת תסתלק לנצח. אוvr (כך דמיוני המשתקק דימה) שתקרה בנסיבות תקופה כלשהי שתשמיד אותו ותשים קץ לעבדות לנצח.

רגשות אלו הכתבו את תשובי אבי. הבעתי רצון לבקר באנגליה, אך תוך הסתרת הסיבות האמיתיות לבקשתה זו, הלבשתי את רצונותי במעטה שלא עורר שום חשד, בעוד מאיצ את דרישתי בלהט שכנע את אבי בקהלות להיענות. לאחר תקופה כה

ארוכה של מלנכוליה בולענית שדמתה לטירוף בעוצמתה ובהשפעותיה, הוא שמח למצוא שאני מסוגל להפיק הנאה מהרעיון של מסע צהה, והוא קיווה ששינוי הנוף וشعשועים מגוונים ישיבו אותו לעצמי לחלוtin לפני שובי.

משך היעדרותי והשאר לבחירתתי; תקופה של כמה חודשים, או לכל היותר שנה, הייתה הצפוי. אמצעי זהירות אבוי אחד הוא נקט כדי להבטיח שהיא לי בן לוויה. מבלתי לתאם איתתי מראש, הוא סיכם עם אליזבת קלרוואל יctrף אליו בשטרסבורג. דבר זה הפיע לבדיות שחשקתי בה לצורך ביצוע משימתי; ובכל זאת, בתחלת מסע נוכחות ידידי לא יכול היה להיות מכשול בשום אופן, ובאמת שמחתי שכך אחסוך מעצמי שעות רבות של מחשבות בודדות ומטריפות. יתרה מכך, הנרי עשוי לעמודبني בין הטרדת אויבי. אם אהיה בלבד, האם לא יכפה עלי לעיתים את נוכחותו המתועבת כדי להזכיר לי את משימתי או כדי להתבונן בהתקדמותה?

לאנגליה, אם כן, היו פני מועדות, והיה מובן שאיחודי עם אליזבת יתקיים מיד עם שובי. גילו של אבי הפרק אותו למתנדג חריף לעיכובים. עבורי, היה גמול אחד שהבטחתו לעצמי מעגלי השנוא—נחמה אחת על סבלו שאין לו אח ורע; הייתה זו הציפייה לאותו יום שבו, משוחרר מעבודותיו האומללה, אוכל לתבוע את אליזבת ולשוכח את העבר באיחודי איתה.

cutת ערכתי את ההכנות למסע, אך רגש אחד רדף אותי ומילא אותי פחד וחרדה. במהלך היעדרותי אישר את ידידי ללא מודעות לקיומו של אויבם ולא הגנה מפני התקפותיו, מתוסכל כפי שעולול הוא להיות מעזיבתי. אך הוא הבטיח לעקב אחריו לכל מקום שלאיר, והאם לא ילווה אותי לאנגליה? דמיון זה היה נורא כלעצמו, אך מרגעע במידה שבה הניח את ביטחון חבריו. התיסרטתי מהמחשבה על האפשרות שההפרק מזה יקרה. אך לאורך כל התקופה שבה הייתה עבד לייצר שלי, הנחתתי לעצמי להיות מוביל על ידי דחפי הרגע; ותחושותי הנוכחות רמזו בחזקה שהשד יעקוב אחריו. ויפטור את משפחתי מסכנת מצימותיו.

היה זה בשלהי ספטמבר כשבצבי שוב את מולדת. המסע היה יוזמה שלו, ואלייזבת لكن הסכימה, אך היא הייתה מלאה בא-שקט מהרעיון שאסבול, רחוק ממנה, מחדירות האומללות והצער. הייתה זו דאגתה שסיפקה לי בן לוויה בדמות קלרוואל—ובכל זאת גבר עיוור לאלף פרטיטם קטנים המעוררים את תשומת לבה השקדנית של אישה. היא השתוקקה להאיץ بي למהר בשובי; אלף רגשות סותרים הפקו אותה לאilmת כשןפרדה ממנה בדמעות ובשתיקה.

השלכתו את עצמי למרכבה שהייתה אמורה להסייע אותה שם, בקושי יודע לאן פני מועדות, ואדייש למה שקורה סביב. זכרתי רק, ובצער מר הרהרתי בקר, להורות שמכシリ הanimais יארזו כדי לבוא איתי. מלא בדמיונות קודרים, עברתי דרך מראות

יפים ומלכויותם רבים, אך עיני היו מוקבעות ולא מבחינות. יכולתי רק לחשוב על יעד מסעוני ועל העבודה שעתידה להעסיק אותי כל עוד הם נמשכים.

לאחר כמה ימים שעברו בביטול חסרת מעש, שבמהלכם עברתי פרסאות רבות, הגעתו לשטרסבורג, שם חיכיתי יומיים לקלרואל. הוא הגיע. אבוי, כמה גדול היה הנויגוד בינו! הוא היה ער לכל מראה חדש, שמח כשראה את יופי המשמש השוקעת, ומואשור עוד יותר כשראה אותה זורחת ומתהילה يوم חדש. הוא הצבע בפנוי על הצבעים המשתנים של הנוף ועל מראות השמיים. "זהו זה החיים", הוא קרא; "עכשו אני נהנה מהקיים! אך אתה, פרנקנשטיין היקר שלי, מדוע אתה מיושש ועצבן!" לא מיתנו של דבר, הייתה שקווע במחשבות קודרות ולא ראיתי לא את שקיעתו של כוכב הערב ולא את זריחת הזרב המשתקפת בריין. אתה, ידידי, הייתה משתעשע הרבה יותר מיוםנו של קלרואל, שהתבונן בעין של רגש ועונג, מאשר מהازנה להגיגי. אני, יוצר אומלל, נרדף על ידי קלהה ששוגרה כל נתיב להנאה.

הסכםנו לרדת בריין בסירה משטרסבורג לרוטרדם, ומשם נוכל לקחת ספרינה ללונדון. במהלך הפלגה זו עברנו על פני איים רבים מכוסי ערבות וראינו כמה עיריות יפות. שהינו יום במנהיים, וביום החמישי לייציאתנו משטרסבורג הגיענו למינץ. במהלך הריין מתחת למינץ הופך לציוויל הרגבה יותר. הנהר יורד במחירות ומ�팲 בין גבעות, לא גבוהות, אך תלולות ובעלות צורות יפות. ראיינו טירות הרוסות רבות הניצבות על שפנות צוקים, מוקפות ביערות שחורים, גבוהים ובלתי נגשים. חלק זה של הריין אכן מציג נוף מגוון באופן יוצא דופן. בנקודה אחת אתה צופה בגבעות טרשיות, טירות הרוסות המשקיפות על צוקים אדירים, כשהריין האפל שוכף מתחת; ובפניהם פתאומית של צוק, קרמים משגגים עם גdots ירוקות משופעות ונهر מתפטל ועירות מאוכלסות תופסים את המקום.

טילנו בזמן הבציר ושמענו את שירות הפועלים בזמן שהחלקנו במוריד הזרם. אפילו אני, המדוכא בנפשי ורוחני מיטלטلت ללא הרף על ידי רגשות קודרים, אףלו אני נהנית. שכבתה בתחתיות הסירה, ובעוד מtabון בשמיים הכהולים נטולי הענינים, נראה היה שאני שותה שלווה שהייתה זרה לי מזה זמן רב. ואם אלו היו תחשותי, מי יוכל לתאר את אלו של הנהר? הוא הרגיש כאלו הועבר לארץ הפירות וננהנה מאושר שמעטם האנשים הטועמים ממנו. "ראייתי", הוא אמר, "את המראות היפים ביותר של ארצי של; ביקרתי באגמי לוצרן ואורי, שבhem הרי השלג יורדים כמעט במאונך למים, מטילים צללים שחורים ובלתי חדרים, שהיו יוצרים מראה קודר ואבל לולא האיים הירקקים ביותר המקלים על העין במראם העלי; ראייתי את האגם הזה נסער על ידי סערה, כשהארוחת תלתה נдолי מים וננתנה מושג מהו נד המים באוקיינוס הגדול; והגלים מתנפצים בזעם על בסיס ההר, במקום שבו הкамר ואהובתו נבלעו במפולת שלגים ושם קולותיהם הגועים עדין נשמעים כביכול בתוך הפוגות רוח הלילה; ראייתי את הרי ואלה ואת פי דה וו; אך הארץ הזו, ויקטור, נעימה לי יותר מכל אותם פלאים. הרי

שוויז'ם מלכוטיים ומזרירים יותר, אך יש קסם בגאות הנהר האלוהי הזה שמעולם לא ראייתי כמותו. הבט בטירה היא התלויה מעל החוק ההוא; וגם בזו של האי, המוסתרת כמעט בין עלי העצים היפים הם; וכעת קבוצת הפועלים היא המגיעה מבין כרמייהם; והכפר הוא החבוי למחצה בשקע ההר. هو, בוודאי לרוח השוכנת ושומרת על המקום הזה יש נשמה המציה בהרמונייה גדולה יותר עם האדם מאשר ". אלו העורמים את הקרכון או נסוגים לפסגות הבלתי נגימות של הר' ארצנו שלנו

קלרוואל! חבר אהובי אפילו כעת מסב לי עונג לתעד את דבריך ולהתעכ卜 על השבח לו אתה כה ראוי. הוא היה יוצר שנוצר ב"שירת הצרופה של הטבע". דמיונו הפראי והנלהב רוסן על ידי רגימות לבו. נשמו עולתה על גdotיה בחיבת יוקדת, וחברותנו הייתה מאותו טبع מסור ומופלא אשנשי העולם מלמדים אותנו לחפש רק בדמיון. אך אפילו סימפתיות אנושיות לא הספיקו כדי לספק את מוחו הנלהב. את מראות הטבע —: החיצוני, שאחרים רואים רק בהערכתה, הוא אהב בלהט

הasad הרועש רדף אותו כמו תשואה: הסלע הרם, ההר, והעיר העמוק והקדר, — צבעיהם וצורותיהם, היו אז עברו תאווה; רגש, ואהבה, שלא נזקקו לקסם מרוחק יותר. המסופק על ידי מחשבה, או כל עניין שלא נשאל מן העין.

['. מתוך "מנזר טינטרן" של וורדסווורת]

והיכן הוא קיימן כעת? האם הישות העדינה והיפה הזה אבדה לנצח? האם המוח הזה, המלא כל כך ברעינות, בדמיונות מופלאים ומפארים, שייצרו עולם שקיומו היה תלוי בחיי בוראו; —האם המוח הזה אבד? האם הוא קיימן כעת רק בזיכרון? לא, אין זה כרך; דמותך שעוצבה באלוויות וקרנה מיופי דעה, אך רוחך עדין מבקרת ומנחמת את ידיך האומלל.

סלח לי על פרץ הצער הזה; מילימ חסרות תועלת אלו הן רק מהוות קלה לערכו חסר התקדים של הנרי, אך הן מרגיעות את לבי, העולה על גdotיו בייסורים שזכרנו יוצר. אמשיך בסיפור!

מעבר לקlein ירדנו למישורי הולנד; והחליטנו לעبور את שארית דרכינו בכרכרות דאור, שכן הרוח הייתה נגדית וזעם הנהר היה עדין מדי מכדי לסייע לנו.

משמעותו כאן איבד את העניין הנובע מנוף יפה, אך הגענו תוך כמה ימים לרוטרדם, ושם המשכנו בים לאנגליה. היה זה בבוקר בהיר, ביוםיו האחרונים של דצמבר, שראיתי לראשונה את החוקים הלבנים של בריטניה. גdots התמזה הציגו מראה חדש; הן היו שטוחות אך פוריות, וכמעט כל עיריה סומנה בזיכרון של סיפור כלשהו. ראינו את מצודת טילבורו ונזכרנו בארמגדה הספרדית, את גרייבסנד, וולוויז' וגריניץ' — מקומות שמשמעותם עלייהם אפילו בארץ!

לבסוף ראיינו את צריחי הכנסיות הרבימל של לונדון, קתדרלת סנט פול המתנשאת מעל כולם, והמצודה (הטאוור) המפוארת בהיסטוריה האנגלית.

פרק 20

ישבתי ערבית אחד במעבדתי; המשש שקעה, והירח אף זה עלה מן הים; לא היה בידי או רשות לעובדתי, ונותרתי בטליה, בהפגה של שקייה האם עלי להניח לעמלי למשך הלילה או להחיש את סיומו על ידי התמסרות בלתי פוסקת אליו. בעוד ישב עלה במוחי רצף של הרהורים שהוביל אותו לשקל את ההשלכות של מעשי CUT. שלוש שנים קודם לכן, עסקתי באותו אופן ויצרתי שד שרשעותו חסרת התקדים החריבוה את לבו ומילאה אותו עד בחורתה המרה ביותר. CUT עמדתי ליצור ישות נוספת מזגגה לא ידעת דבר; היא עלולה להיות מרשות פֵי עשרה אלפיים מבן זוגה ולהתענג, לשם התענוג בלבד, ברצח ובأملלות. הוא נשבע לעזוב את מגורי האדם ולהסתתר במדבריות, אך היא לא; והיא, שככל ההסתברות עתידה הייתה להיות חייה חשובת ורצינלית, עשויה לסרב לצאת לברית שנכרצה לפני בריאתה. הם עשויים אפילו לשנוא אותה; היצור שכבר חי תיעב את עיוותו שלו, והאם לא יחש סלידה גדולה עוד יותר ממנו כאשר יופיע לנגד עיניו בדמות נקבה? היא גם עשויה לפנות ממנו בגועל אל יופיו הנעלם של האדם; היא עלולה לעזוב אותו, והוא יותר שוב בלבד, מתוסכל מההקננה החדשה שבנתישה על ידי אחת מבני מינו.

אפילו אם יעזבו את אירופה וישכנו במדבריות העולם החדש, הרי שאחת התוצאות הראשונות של אותה סימפתיה שאלה עצמה השד תהיה ילדים, וצעע של שדים יופץ על פני האדמה, שעול להפוך את עצם קיומו של מין האדם לתנאי מעורער ומלא אימה. האם הייתה לי הזכות, לטובתי האישית, להמית קללה זו על דורות עולם? קודם לכן התרגשתי מהסופים של הישות שיצרתי; הוכיתי הלם מאויומי השטנים; אך CUT, לראשונה, התפרצה בי רשותה של הבטחת; רעדתי למחשבה שדורות עתידיים עלולים לקיל אותי כמגפטם, שסיפוקו העצמי לא היסס לknoot את שלוותו שלו במחיר, אולי, של קיומו של המין האנושי כולם.

רעדתי ולבבי כשל בתוכי כאשר, בנשי את עיני, ראייתי לאור הירח את השד בחלון. חיויר מעוות ונתעב קמט את שפתיו בעודו מתבונן بي, היכן שישבתי מלא את המשימה שהקיצה לי. כן, הוא עקב אחריו במסעותיו; הוא השתתפה בעירות, הסתתר במערות, או מצא מקלט בערבות נרחבות ושמורות; וכעת בא כדי לבחון את התקדמותו ולדרosh את קיום הבטחתו.

בעוד מביט בו, ארשת פניו הביעה את شيئا הרשות והבוגדות. חשתי תחושה של טירוף למחשבה על הבטחתו לייצור אחר הדומה לו, וברעדי מתשוקה עזה, קרעתית לזרים את הדבר שבו עסקתי. האומלל ראה אותי משמיד את היצור שעל קיומו העתידי היה תלוי אושרו, ובנהמה של "יאוש ונקמה שטנויות", נסוג

עזבתי את החדר, ובנווילמי את הדלת, נדרתי נדר חגיגי בלבּי לעולם לא לשוב לעמלִי; אז, בצדדים רועדים, פניתי לחדר מגורי. הייתה לי בלבד; איש לא היה בקרבתִי כדי להפיג את הקדרות ולהקל עלי מחדיכוי המביחיל של ההזיות הנוראות ביוטר.

שעות אחדות חלפו, ונותרתי ליד חלוני בוהה בים; הוא היה כמעט חסר תנועה, שכן הרוחות נדמו, והטבע כלו נח תחת עיניו של הירח השקט. רק סירות דיג מעטות ניקדו את המים, ומדי פעם נשאה הבריזה העדינה קולות של דייגים הקוראים זה לזה. חשתי את השטיקה, אף שבקושי הייתה מודע לעמוקה המוחלט, עד שאוזני נעצרה פתאום למשמע חתירת משוטים ליד החוף, ואדם נחת סמור לביתי.

דקות ספרות לאחר מכן, שמעתי את חריקת דלת, כאילו מישרו ניסה לפתח אותה בלאט. רעדתי מכף רגל ועד ראש; הייתה לי תחושה מוקדמת מי זה היה ורציתי לעורר את אחד האיכרים ששכנו בבקתה לא הרחק משלו; אך הוכרעת עלי ידי תחושת חוסר האונים, הנחות לעתים קרובות בחלומות בעטה, כאשר אתה מנסה לשוא להימלט מסכנה קרבה, ונותרתי נתוע במקומי.

מיד שמעתי קול צעדים במסדרון; הדלת נפתחה, והאומלֵל שממנו יראתי הופיע. בסוגו את הדלת, התקרב אליו ואמר בקול חנוק:

"השמדת את הייצהה שהתחלה; מה בכוננתך לעשות? האם אתה מעז להפר את הבטחתך? נשאתי عمل ואומללות; עזבתִי את שווייז איטר; זחלתי לאור גdots הריין, בין אי' הערבה שלו ומעלה פסגות גבעותיו. שכنتִי חדשים רבים בערבות אנגליה ובמבריות סקוטלנד. נשאתי תשישות בלתי ניתנת לשיעור, וקור, ורعب; האם אתה מעז להשמיד את תקווות?"

"הסתלק! אני אכן מפר את הבטחתך; לעולם לא אצור אחר כמור, השווה לך בעיות" וברשותך."

עבד, קודם לכן דנטה איטר בהיגיון, אך הוכחת שאינך ראוי למחלתי. זכור שיש לי כוח; אתה מאמין שאתה אומלֵל, אך אני יכול להפוך אותך למס肯 כל כך עד שאור היום יהיה שנוא עליו. אתה בוראי, אך אני אדון; צית"

שעת חוסר החלטות שלי חלפה, ועידן כוחך הגיע. אiomיך אינם יכולים להניע אותי" לבצע מעשה רשע; אלא שהם מחזקים אותי בהחלטתי לא ליצור לך בת לויה לחטא. האם אשחרר על פני האדמה, בدم קר, שד שתענוגו הוא במות ובأומללות? הסתלק!

"אני איתן בדעתך, ודבריך רק יחריפו את זעמי."

המפלצת ראתה את נחישותי על פנִי וחרקה שניים בחוסר אונים של כעס. "האם כל אדם," קרא, "ימצא אישה לחיקו, וכל חיה תמצא את בן זוגה, ואני אהיה לבד? היו לי רגשות חיבה, והם זכו לגמול של תיעוב ובוז. אדם! אתה יכול לשנוא, אך היזהו!"

שעותיך יחלפו באימה ובאומללות, ובקרוב יפול הברק שיגזול מפרק את אושרך לעד. האם אתה תהיה מאושר בעוד אני מתפלש בעומק מסכנתך? אתה יכול להכחיד את יתר תשוקותיך, אך הנקמה נותרת — נקמה, שמעטה יקרה לי מואר או ממזון! אולי אמות, אך תחילה אתה, עריצי ומעני, תקלל את השימוש המתבוננת באומללותך. היזהר, כי אני חסר פחד ולכן רב-עוצמה. ערוב בערומות של נחש, כדי שאוכל להכיש בארתו. אדם, אתה תתחרט על העולות שאתה גורם

שטן, חדל; ואל תרעיל את האויר בקולות הרשעות הללו. הצהרתי בפניך על "החלטתי, ואני פחדן שיתכוף בפני מיליטם. עזוב אותי; דעתך נחרצת

" טוב ויפה. אני הולך, אך זכור, אני אהיה איתך בליל כלולותיך"

זנקתי קדימה וקראתי, "גבל! לפני שאתה חותם על גזר דין המות שלי, ודא שאתה עצמן בטוח

רציתי ל תפוס אותו, אך הוא חמק ממני ועצב את הבית ב מהירות. עברו רגעים ספורים. רأיתי אותו בסירתו, שזינקה על פני המים ב מהירות של חץ ואבדה ב מהירה בין הגלים

הכל שב להיות דומם, אך דבריו הדחדו באוזני. בערתי מזעם לרדוף אחר רצח שלותי ולהשליכו אל האוקיינוס. התהלך בחדרי הלוך ושוב, נסער ומבולבל, בעוד דמיוני מעלה אלף דמיונים כדי לענות ולהקץ אותה. מודיע לא עקבתי אחריו והתעמתתי אליו במאבק לחיים ולמוות? אך הנחתתי לו לעזוב, והוא ציוון את דרכו לעבר היבשת. רעדתי למחשבה מי עשוי להיות הקורבן הבא שיוקרב לנקמתו שאינה יודעת שבע. ואז חשבתי שוב על דבריו — "אני אהיה איתך בליל כלולותיך". זה, אם כן, היה המועד שנקבע להגשמת גורלי. באותה שעה אמות ובעת אחת אשבע ואכבה את רשותו. התחזית לא עורה בי פחד; אך כשחשבתי על אליזבת האהובה שלי, על דמעותיה וצערה האינסופי, כשהתמצא את אהובה נגאל ממנה באכזריות חז, דמעות — הראשונות שהזלתني זה חדשים רבים — זלגו מעיני, והחלטתי לא ליפול לפני אובי. ללא מאבק מר.

הלילה חלף, והמשמש עלתה מן האוקיינוס; רגשותיי נרגעו במידת מה, אם ניתן לקרוא לזה רוגע כאשר אלימנות הצעם שוקעת ל עמוק היעי. עזבתי את הבית, הזרה המחרידה של מאבק הלילה האחרון, והלכתי על חוף הים, שבו ראיתי כמעט מחסום בלתי עביר בין חברי בני האדם; יתרה מכך, משאלת שקר היה המצב חלפה במוחי. "יחלטי לך שאוכל להעביר את חי עלי אותו סלע עקר, ביגעה, זה נכון, אך ללא הפרעה של שום עצוז פתאומי של אומללות. אם אחוור, היה זה כדי להזכיר את עצמי או לראות את אלו שאהבתי. יותר מכל מתיים תחת אחיזתו של שד שאני עצמי. יצרתי.

התהלהقت בא' כrhoח רפאים חסרת מנוח, מופרד מכל מה שאהוב ומר נפש בפרידה זו. כשהגיעה שעת הצהרים, והמשש עלתה גבוה יותר, נשכתי על העשב ושינה עמוקה הכרעה אותה. הייתה ער לאורך כל הלילה הקודם, עצבי היו מעורערים ועיני דלוקות מחוסר שינה ומסבל. השינה שבה שקעתה כת רעננה אותה; וכשהתעוררתי, שוב חשתי כאלו אני שיר לגזע של בני אדם כמוי, והתחלתי להרהר במה שקרה ביישוב דעתך רב יותר; אך עדין דבריו השד הדהדו באוזני כפעמוני מות; הם נראהו כחלום, אך ברורים ומעיקיים מצויים.

המשש כבר ירצה נמור, ועודין ישבתי על החוף, משבע את רעבוני שהפרק לטורף בעוגת שיבולת שועל, כאשר ראיתי סירת DIG נוחתת סמור אליו, ואחד האנשים הביא לי חבילה; היא הכליה מכתבים מז'נבה, ואחד מקלרואל המפציר بي להצטרכ אליו. הוא כתב שהוא מבלה את זמנו ללא תועלת במקום שבו הוא נמצא, וכי מכתבים מהחברים שרכש בלונדון מבקשים את שבו כדי להשלים את המשא וממן שהחלו בו עברו המיזם היהודי שלו. הוא לא יכול היה לעכב עוד את עדיבותו; אך מכיוון שמסעו ללונדון עשוי להיות מלאו, מוקדם מכפי שיעיר כת, במסעו הארוך יותר, הוא התהן שאעניך לו לחברתי ככל שאוכל. הוא הפציר בי, לפיכך, לעזוב את הא' המבודד שלי ולפגוש אותו בפרת', כדי שנוכל להמשיך דרומה יחד. מכתב זה השיב לי במידה מסוימת את רוח החיים, והחלטתי לעזוב את הא' שלי בתום יומיים.

ובכל זאת, לפני שעזבתי, הייתה משימה לבצע, שרעדתי למחשבה עליה; עלי לארוז את מכשירי הימיים, ולשם כך עלי' להיכנס לחדר שהיה הזירה לעבודתי הנטעבת, עלי' הגיעו באותו כלים שמראם היה מעורר בי בחילה. למחרת בבוקר, עם שחר, גיסתי אומץ מספיק ופתחתי את דלת מעבדתי. שריד' היצור הבלתי גמור, שהשמדתי, היו מוטלים פזוריים על הרצפה, וכמעט הרגשתי כאלו השחתתי בשר ח' של בן אדם. עצרתי כדי לאוסף את עצמי ואז נכנסתי לחדר. ביד רועדת הוצאה את המכשירים מהחדר, אך הרהרתי כי אל לי להשאר את שריד' עבדתי כדי לעורר את האימה והחשד של האיכרים; בהתאם לכך הנחתתי אותם בסל, עם כמות גדולה של אבני, ולאחר מכן שברתי אותם, החלטתי להשליכם לים באותוليل ממש; ובינתיים ישבתי על החוף, עוסק בניקוי וסידור המכשור הימי שלי.

שום דבר לא יכול היה להיות שלם יותר מהשינוי שחל ברגשותי מאזليل הופעתו של השד. קודם לכן התייחסתי להבטחתו ביציאוש קודר בדבר שחוובה לקיימנו, היו אשר היו ההשלכות; אך כת חשתי כאלו הוסר מסך מעל עיני ושבפעם הראשונה ראיתי בבירור. הרעיון של חידוש עמלי לא עלה בדיתי ולן לרגע; האיום ששמעתי העיק על מחשבותי, אך לא חשבתי שמעשה רצוני שלי יכול לנמנע אותו. החלטתי בלבו שלי שיצירת אחר הדומה לשד הראשון שיצרתי תהיה מעשה של האנוכיות השפלה והנטעבת ביותר, וירשתי ממויחי כל מחשבה שעוללה להוביל למסקנה אחרת.

בין השעות שתים לשלש לפנות בוקר עליה הירח; ואז, בשימי את הסל על סיפון סירה קטנה, הפלגתי למרחק של ארבעה מילים מהחוף. המקום היה בודד לחלווטין; סירות מעטות חזרו בעבר היבשה, אך אני הפלגתי הרחק מהן. הרגשתי כאילו אני עומד לבצע פשע נורא ונמנעת בחרדה רועדת מכל מפגש עם בני אדם. בשלב מסוים הירח, שהוא נראה ונמנעתי בחדרה רועדת כהה החשיכה והשלכתית את בהיר קודם لكن, התכסה לפטע בענן עבה, וניצלתית את רגע החשיכה והשלכתית את הסל שלי לים; הקשบทי לציל המים המבעבעים כשקע ואז הפלגתי מהמקום. השמיים התקדרו, אך האויר היה טהור, אם כי צונן בשל הבריזה הצפון-מזרחתית שהחלה לעלות. אך היא רעננה אותי ומילאה אותי בתחשות כה נעימות שרחלה תית להאריך את שהותי על המים, ובקביעי את ההגה במצב ישר, השתרעת בתחתיות הסירה. עננים הסתירו את הירח, הכל היה מעורפל, ושמעתה רק את קול הסירה בעוד שדרתה בוקעת את הגלים; רשרוש המים הרגיע אותי, ותוך זמן קצר נרדמתי עמוקות.

אני יודע כמה זמן נותרתי במצב זה, אך כשהתעוררתי מצאתה שהמשיכם כבר עלתה במידה ניכרת. הרוח הייתה חזקה, והಗלים אימנו ללא הרף על בטיחות סירתה הקטנה. גיליתי שהרוח היא צפון-מזרחתית ובוודאי סחפה אותה הרחק מהחוף שבו עלי-ת. ניסיתי לשנות את מסלולי אך מהר מאוד גיליתי שאם אנסה זאת שוב הסירה תתמלא מיד במים. במצב זה, המשאב היחיד שלי היה להיסחף עם הרוח. אני מודה שחושתי תחשות מסוימות של פחד. לא היה לי מצפן והכרתי את הגיאוגרפיה של חלק זה של העולם במידה כה דלה שהמשיכם הייתה לتوزעת מועטה עבורי. יתכן שאסחף אל האוקיינוס האטלנטי הרחב ואחווש את כל יסורי הרגע או שאבלע במים האינסופיים ששאגו והלמו סביבי. כבר הייתי בחוץ שעות רבות וחשתי את עיני הצמא הבוער, הקדמה לסלבי האחרים. הבטתי בשמיים, שהיו מכוסים בעננים שעפו לפני הרוח, רק כדי להתחלף באחרים; הבטתי בים; הוא עתיד להיות קבר. "שד", "קראת", "משימטר" כבר הושלמה! חשבתי על אליזבת, על אבי ועל קלרוואל — כולם נותרו מאחור, עליהם המפלצת עשויה להשיבע את יצריו הרצחניים וחסרי הרחמים. מחשבה זו הפילה אותו להזיה כה מיאשת ומפחידה שאפילו CUT, כשהסתינה עומדת להיסגר בפניי לנצח, אני רווד כשאני מהרר בה.

שעות אחדות חלפו כך; אך בהדרגה, כשהמשיכם נתהה לעבר האופק, הרוח דעכה לבריזה עדינה והים התנקה מגלים נשברים. אך אלו פינו מקום לנחשולים כבדים; חשתי בחילה ובקושי הצלחתו לאחוזה בהגה, כאשר לפטע ראיתי קו של ישה גבוהה לכיוון דרום.

תשוש כמעט לחלווטין, מהתשישות ומהמתה הנורא שנשאתי במשך שעות אחדות, הוודאות הפתאומית הזה של חיים פרצה כשיתפונן של שמחה חמה ללב, ודמעות פרצוי מעוני.

כמה הפעכים הם רגשותינו, וכמה מזורה היא אותה אהבה דבקה שיש לנו לחיים אפילו בשיא האומללות! בניתי מפרש נוסף מחלק מבגדי וכיונתי בלחת את מסלולי.

לעבר היבשה. למראה היבשה היה מראה פראי וסלי, אך ככל שהתקרבתו הבחןתי בקלות בעקבות של עיבוד חקלאי. רأיתי כל שיט ליד החוף ומצאתי את עצמי מעבר לפטע בחזרה לשובתו של אדם תרבותי. עקביי בזהירות אחר פיתולי היבשה ובירכתי צרייה נסעה לי בסוף מגיח מאחוריו לשון יבשה קטנה. מכיוון שהייתי במצב של חולשה קיצונית, החלטתי להפליג ישירות לעבר העירה, מקום שבו אוכל להשיג מזון בקלות רבה ביותר. למרבה המזל היה לי סוף איתני. כשפניתי מסביב ללשון היבשה הבחןתי בעירה קטנה ומסודרת ובנמל טוב, אליו נכנסתי, לבסוף משמחה על בריחתי הבלתי צפוייה.

בעוד עסוק בקשרית הסירה וסידור המפרשים, אנשים אחדים התקהלו לעבר המקום. הם נראו מופתעים מאוד ממראי, אך למקום להציג לי עזירה כלשהי, לחשו ביניהם במחאות שבכל זמן אחר היו מעוררות בי תחושה קלה של דאגה. כפי שהיא המצב, רק הבחןתי שהם מדברים אנגלית, ולפיכך פניתי אליהם בשפה זו. "חברי הטוביים", אמרתי, "התואלו בטובכם לומר לי את שמה של העירה הזאת ולhidע אותה היכן אני?

"אתה תדע זאת מהר מספיק", השיב אדם בקול צרוד. "אולי הגעת למקום שלא מתאים". כל כך לטעמרק, אבל לא יתיעצו איתך לגביו מגוריר, אני מבטיח לך

הופתעת ביותר מתקבלת תשובה כה גסה מאדם זר, וגם הייתה נבוך מהבחןנה בראשת הפנים הצעופה והכוועסת של חברי. "מדוע אתה עונה לי בגסות כזו?" השבתי. "בוואדי אין זה מנהג האנגלים לקבל זרים בחוסר הכנסת אורחים כזו."

"אני יודע", אמר האיש, "מהו מנהג האנגלים, אבל זהו מנהג האירים לשנוא נבלים"

בעוד הדיאלוג המוזר הזה נמשך, הבחןתי בקהל הגדל ב מהירות. פניהם הבינו תערובת של סקרנות וכעס, שהציקה לי ובמידה מסוימת הדאגה אותן. שאלתי על הדרך לפונדק, אך איש לא השיב. אז נעתי קדימה, וקול מלמול עלה מהקהל בעודם עוקבים אחרי ומקייפים אותי, כאשר אדם בעל מראה רע התקרוב טפח על כתפי ואמר, ".בוא, אדון, עלייך לבוא איתי למר קירויין כדי לתת דין וחשבון על עצמן".

"מי זה מר קירויין? מדוע עלי לתת דין וחשבון על עצמי? האם אין זו מדינה חופשית?"

כן, אדון, חופשית מספיק לאנשים ישראלים. מר קירויין הוא שופט, ועליך לתת דין" וחשבון על מותו של ג'נטלמן שנמצא כאן רצח אמש

תשובה זו הבילה אותי, אך מיד התאוששתי. הייתה חף מפשע; ניתן היה להוכיח זאת בקלות; בהתאם לכך הלכתי אחרי מלאי בשתקה והובלתי לאחד הבתים הטוביים בעירה. הייתה מוכן להתמודט מתשישות ומרעב, אך בהיותי מוקף בקהל, חשבתי לנכון לגייס את כל כוחי, כדי ששם חולשה גופנית לא תתפרק חשש או הכרה באשמה.

מעט מאוד ציפיתי אז לאISON שעמד להכריע אותו מעבור רגעים ספורים ולכבות באימה וביושן כל פחד מחרפה או ממאות.

עליי לעצור כאן, שכן נדרשת כל עצמת רוח כדי להעלות את זיכרונות האירועים המבהילים שאני עומד לספר, בפירוט ראוי, לזכרון.

פרק 21

הובאתני במהרה בפני השופט, אדם זקן ומיטיב בעל הילכות רגעות ומתנות. הוא הביט بي, עם זאת, במידה מסוימת של חומרה, ואז, בפנונו אל מלויי, שאל מי מופיע כעדים במקרה זה.

כחצי תריסר גברים התקדמו; אחד מהם, שנבחר על ידי השופט, העיד כי יצא לדוג בלילה הקודם עם בנו וגיסו, דניאל נוג'נט, כאשר בסביבות השעה עשר הבחינו בפרץ רוח צפונית עזה עולה, ובהתאם לכך פנו לעבר הנמל. היה זה לילה חשוך מאד, שכן הירח טרם עלה; הם לא נחתו בנמל, אלא, כפי שהרגל, בפרק קטן קטעו בעקבותיו מילימ' מתחתיו. הוא הלך ראשון, נושא חלק מצוד הדיג, ומלוויו הילכו בעקבותיו במרקם מה. בעודו צועד לאורך החולות, נתקלה רגלו בדבר מה והוא נפל לכל אורכו על הקרקע. מלוויו ניגשו לשיע לו, ולאחר פנסם מצאו כי נפל על גופו של אדם, שנראה מת לכל דבר. השערתם הראשונה הייתה כי זו גופתו של אדם שטבע והושליך לחוף על ידי הגלים, אך בבדיקה מצאו כי הבגדים אינם רטובים ואפי'ו שהגוף לא הייתה קרה באותו עת. הם נשאו אותה מיד לבקתה של אישת זקנה שמורה למקום וניסו, אך לשואו, להשיבה לחיים. נראה היה שזרו גבר צעיר ויפה תואר, בן עשרים וחמש. ככל הנראה הוא נחנק, שכן לא היה סימן לשום אלימות פרט לשימן שחור של אצבעות על צווארו.

חלקו הראשון של תצהיר זה לא עורר בי עניין כלל, אך כאשר הזכר סימן האצבעות נזכرتني ברצח אחיו וחשתי נסער בזotor; גפי רעדו, וערפל עליה על ענייני, דבר שאילץ אותי להישען על CISIA לתמיינה. השופט התבונן بي בעין בוחנת וcumon הסיק אותן מבשר רע מהתנהגותי.

הבן אישר את גרסת אביו, אך כאשר נקרא דניאל נוג'נט הוא נשבע בנסיבות כי רגע לפני נפילת חברו, ראה סירה, ובה אדם אחד, במרקם קצר מהחוף; וככל שיכל היה לשפטו לאורם של כוכבים מעטים, הייתה זו אותה סירה שבה נחתתי אני זה עתה.

אישה אחת העידה כי היא גרה שמור לחוף ועמדה בפתח בקתה, מתחה לשובם של הדיגים, כשעה לפני ששמעה על גילוי הגוף, כאשר ראתה סירה ובה אדם אחד בלבד יוצאה מאותו חלק של החוף שבו נמצאה הגוף לאחר מכן.

אישת אשת אישה את הגופה שהדייגים הביאו את הגופה לביתה; היא לא הייתה קרה. הם הניחו אותה במיטה ושפפו אותה, ודניאל הלך לעיריה לרוקח, אך החיים כבר חלפוقلיל.

גברים אחדים אחרים נחקרו בקשר לנחיתתי, והם הסכימו כי עם הרוח הצפונית החזקה שעלהה במהלך הלילה, סביר מאוד שנשחפתה במשך שעות רבות ונאלצת לחזור כמעט למקום ממנו יצאתי. חוץ מזה, הם ציינו שנראה כי הباتה את הגוף ממקום אחר, וסביר להניח שמכיוון שלא נראה היה שאינו מכיר את החוף, נכנסתי לנמל מבלי לדעת את מרחוק העירה מהמקום שבו הנחתתי את הגוף.

מר קירויין, בשמו ראיות אלו, ביקש שאלקח לחדר שבו הונחה הגוף לחקירה קבורה, כדי שנitin יהיה להבחן איזו השפעה תהיה לمراقبה עלי. רעיון זה הוצע כנראה בעקבות הסערה הקיצונית שהפגנתי כאשר תואר אופן הרצח. הובלתי, אם כן, על ידי השופט ואנשי נספחים, אל הפונדק. לא יכולתי שלא לשותם מצרופי המקרים המוזרים שהתרחשו במהלך לילה עמוס אירועים זה; אך, בידען שחוcharתי עם אנשים אחדים באי שבו גרתי בסביבות הזמן שבו נמצא הגוף, הייתה רגוע לחלוtin באשר לתוצאות העניין.

נכנסתי לחדר שבו הונחה הגוף והובלתי אל ארון הקבורה. כיצד אוכל לתאר את תחושותיי בראותי זאת? אני מרגיש עדין צרוב מאימה, ואני יכול להרהר באותו רגע נורא מבלי לרעוד ולהתישר. החקירה, נוכחות השופט והעדים, חלפו כחלום מזמןוני, כשראיתني את דמותו חסרת התיים של הנרי קלרוואל מוטלת לפני. נשמתי נעתקה, ובהשליכי את עצמי על הגוף, קראתי: "האם מזימות הרצනיות גזלן גם ממך, הנרי היקר מכל, את החיים? שניים כבר השמדתי; קורבנות אחרים מחייבים לגורלם; אבל"—אתה, קלרוואל, יידי, מיטיבי

גוף האדם לא יכול היה לשאת עוד את הייסורים שחוויתי, והוציאתי מהחדר בעוונות קשות.

קדחת באה בעקבות זאת. שכבתה במהלך חודשיים על סף המוות; היזוותי, כפי ששמעתי לאחר מכן, היו מבהילות; קראתי לעצמי הרוצה של ויליאם, של ז'וסטין ושל קלרוואל. לעיתים התהננתי בפני מטפלוי שיסיעו לי בהשמדת השד שעל ידו עונתי; ובפעמים אחרות הרגשתי את אכבעות המפלצת כבר לופתו את צווארי, וצראתי בקול מייסורים ומאמינה. למרבה המזל, ציוון שדיברתי בשפת אמי, רק מר קירויין הבין אותי; אך תנענותי ועקותי המרות הספיקו כדי להפחיד את העדים האחרים.

מדוע לא מתקי? אומלל יותר מכל אדם שהיה אי פעם, מדוע לא שקעתה בשכחה ומנוחה? המרות חוטף ילדים פורחים רבים, תקוותיהם היחידות של הוריהם המעריצים; כמה כלות ומאהבים צעירים היו יומם אחד בשיא בריאותם ותקוותם, ולמהרת טרף

لتולעים ולריקבון הקבר! מיילו חומרים נצರתי שיכולים לעמוד כר בזעוזעים כה רבים, אשר, כסיבוב הגלגל, חידשו ללא הרף את העניין?

אר נגזר עלי' לחיות, ולאחר חודשים מצאתי את עצמי כמתעורר מחלום, בתוך בית סוהר, מוטל על מיטה עלובה, מוקף בסוחרים, שומרים, בריחים וכל המקשר העולב של צינוק. היה זה בוקר, אני זוכר, כשההתעוררתי נר להבנה; שכחתי את פרטיה המקרת ורך הרגשתי כאילו אsoon גדול הכריע אותן פתאות; אך כשהשבתי סביב וראיתי את החלונות המסוגדים ואת זוהמת החדר שבו הי'תי, הכל הבזק בזיכרון ונאנקתיمرة.

צליל זה הפריע לאישה זקנה שישנה על כיסא לצד. היא הייתה אחות שכירה, אשת אחד הסוחרים, וארשט פניה הביעה את כל אותן תכונות רעות המאפיינות לעתים קרובות את המעדן הזה. קווי פניה היו קשיים וגסים, כשל אנשים המORGלים לראות מראות של סבל מבליל השתתף בצער. הtout שלה הביע אדישות מוחלטת; היא פנתה אל"יanganlit, וכולוה נשמעו לי ככח ששמעתן במהלך סבל"

"אתה מרגיש טוב יותר עכשו, אדוני?" אמרה

השבתי אותה שפה, בקול חלש, "אני מאמין שכן; אך אם כל זהאמת, אם אכן לא חלמתי, אני מצטער שאני עדיין בחיים כדי להרגיש את האומללות והאיימה הלאו".

בעניין זה", השיבה האישה הצעירה, "אם אתה מתכוון לג'נטלמן שרצחת, אני מאמינה שטוב היה לך לו להיות מת, כי אני מניחה שמצבר יהיה קשה! בכל מקרה, זה לא ענייני; שלחו אותו לטפל בך ולהבריא אותך, אני עושה את חובתי במצוון שקט; טוב היה לך ללו".
"cols המיוועדים אותו הדבר

פניתי בתיעוב מהאישה שיכלה להשמיע נאום כה חסר רגש לאדם שהזדה עתה ניצל, על סוף המנות ממש; אך חשתי רפיון ולא מסוגל להרהר בכל מה שחלף. כל רצף חי נראה לי כחלום; לעתים פקפקתי אם אכן הכלאמת, שכן הדבר מעולם לא הופיע במוחי בעוצמה של מציאות.

כל שהדים מוסים שצפו לפני הפקו ברורים יותר, הפכתי קדחתני; חשיכה העיקת סביבי;
איש לא היה בקשרתי שירגיע אותו בקול האהבה העדין; אף יד יקרה לא תמכה بي.
הרופא בא ורשם תרופות, והאישה הזקננה הכינה אותן עברו; אך חוסר אכפתות
מוחלט נראה אצל הרាជון, וביתו של אכזריות ניכר בבירור בפניו של השני. מי יכול
להתענין בגורלו של זוחך מלבד התלוי שיזכה בשכרו?

אלו היו הרהורי הראשונים, אך מהר מאד למדתי שמר קירוי גילה לפני חסד קיצוני. הוא דאג שיכינו עבורו את החדר הטוב ביותר ביותר בכלל (עלוב אכן היה הטוב ביותר ביותר); והוא זה שסייע רופא ואחות. נכון, הוא הגיע לעיתים רחוקות לראותי, שכן אף שהשתתקן בלהט להקל על סבלו של כל יצור אנושי, הוא לא רצה להיות נוכח ביחסוריו ובהזיותו

האומללות של רצח. הוא בא, לפיך, לעיתים כדי לראות שאי מזנח, אך בყורייו היו קצרים ובמרוחים ארוכים.

יום אחד, בעודני מחלים בהדרגה, ישבתי על כסא, עיני ח齊 פקוחות ולחי כחולות כשל מת. הוכרעת עלי ידי קדרות ואומללות ולעתים קרובות הרהרתי כי מוטב לי לחפש את המות מאשר לרצות להישאר בעולם שמחינותי היה רווי מסכנות. בשלב מסוים שקלתי אם לא עלי להצהיר על אשמתי ולסבול את עונש החוק, חף משע פחות מכפי שהייתה צוותין המסכנה. אולי היו מחשבותיי כאשר דלת חדרי נפתחה ומר קירוי נכנס. ארשת פניו הביעה סימפתיה וחמלה; הוא קירב כסא לשלי ופנה אליו: בצרפתית:

אני חשש שהמקום הזה מזעע אותך מאוד; האם אוכל לעשות דבר מה כדי להנעים?"? לך את השהות

אני מודה לך, אך כל מה שאתה מזכיר אינו חשוב לי; בכל הארץ יכולה אין נחמה שאני מסוגל לקבל."

אני יודע שסימפתיה של זר יכולה להועיל אך מעט לאדם מדוכא כפי שאתה בשל אסון" כה מוזר. אך אתה, אני מקווה, תעזוב בקרוב את המשכן המלנcoli הזה, שכן ללא ספק "ניתן יהיה להביא ראיות בקלות כדי לשחררך מהאשמה הפלילית

זהו הדבר המדיאג אותו פחות מכל; הפכתי, ברצף של אירועים מוזרים, לאומל" שבبني התמותה. נרדף ומעונה כפי אני וכפי שהייתי, האם המות יכול להיות רעה ?כלשי עברו?

דבר אכן לא יכול להיות אומל' ומיסר יותר מהמרקם המוזרים שקרו לאחרונה." הושלכת, בתאונת מפתיעה כלשי, על חוף זה, הנודע בהכנת האורחים שלו, נתפסת מיד, והואשםת ברצח. המראה הראשון שהוזג בפני עיניך היה גופתו של חברך, שנרצח "באופן כה בלתי מוסבר והונחה, כביכול, על ידי שד כלשהו בנטיבך

בעוד מר קירוי אומר זאת, למרות הסערה שנשאתי במבט לאחר על סבל", חשתי גם הפתעה ניכרת מהידע שנראה שהוא לו בנוגע אליו. אני מניח שתימחו מוסיים ניכר: "בפניי, שכן מר קירוי מיהר לומר

מיד עם חלותך, הובאו אליו" כל המסמכים שהיו עלייך, ובוחנתי אותם כדי שאוכל לגלוות" עקבות כלשהם שבאמצעותם אוכל לשלוות לך בירך דיווח על אסוןך ומחלתך. מצאתי מכתבים אחדים, וביניהם אחד שגיליתי מתחילה כי הוא מאביר. כתבתី מיד ל贊גה; כמעט חודשים חלפו מאז יצא מכתב. אבל אתה חולה; אפילו עת אתה רועד; אין לך לסתורת רגשות מכל סוג שהוא"

המתוך הזה גרווע פִי אלְפִי מהאיירע הנורא ביוטר; אמרו לֵי איזו סצנת מווות חדשה?"
?הוזגה, ועל רצח של מי עלי' לקונן עכשוי"

" משפחתר בקושי מוחלט ", אמר מר קירוין בעדינות; "OMICHAH, חבר, בא לבקר "

איני יודע באיזו שרשרת מחשבות עלה הרעיון, אך הוא חדר מיד למוחי שהרוצח בא
ללווג לאומללות ולהקנית אותו במוותו של קלרואל, כתמרץ חדש עבורי לצית
לרצונותיו השטנניים. שמתה את ידי לפני עיני, וצעקתי בייסורים

"!הו! קחו אותו מכאנו! איני יכול לראותו; למען השם, אל תתנו לו להיכנס "

מר קירוין התבונן بي' בפנים מוטרדות. הוא לא יכול היה שלא לראות בקריאתי חזקה
לאשمت ואמר בטון חמור למד'

"היה חשב, בחור צער, שנוכחות אביך תהיה רצiosa במקום לעורר מיאoso עז כל כר"
אבי! קראתי, בעוד כלתו פנים וכל שירר נרגעים מייסורים לעונג. "האם אבי אכן בא?"
?כמה אדיב, כמה אדיב מצדך! אבל איפה הוא, מדוע הוא לא ממחר אליו"

השינוי בהתנהגות הפתיע ושימח את השופט; אולי חשב שקריאתי הקודמת הייתה
חרזה רגעית של הזיה, וכעת חזר מיד למיטיבתו הקודמת. הוא קם ועצב את החדר
עם האחות שלו, ותוך רגע נכנס אבי.

שום דבר, ברגע זה, לא יכול היה להסב לי עונג גדול יותר מבאו של אבי. שלחתי אליו:
את ידי וקראי!

"האם אתה בטוח אם כן — ואлизבת — וארנסט "

אבי הרגיע אותו בהבטחות לשלוומם וניסה, על ידי התעכבות על נושאים אלו היקרים
לבבי, להרים את רוחי המדוודכת; אך מהר מאוד חש כי בית סוהר אינו יכול להיות
משכן לעליונות. "איזה מקום הוא זה שבו אתה שוכן, בני!" אמר, מביט בעצב בחלונות
המסורגים ובמראה העלוב של החדר. "נסעת לחפש אושר, אך נראה שגורל רודף
—אותך. וקלרואל המסכן

שםו של חברי האומל והנרצח היה סערה גדולה מכדי לשאתה במצב החלש; הצלתי
דמעות.

אבי! כן, אבי, השבתי; "גורל כלשהו מהסוג הנורא ביוטר תלוי מעלי, ועלי לחיות כדי"
"למלאו, או שבוודאי הייתה מת על ארונו של הנרי

לא הורשינו לשוחח זמן רב, שכן מוצבי הבריאות המעורער הצריך כל אמצעי זהירות שיבטיח שלווה. מר קירוין נכנס ועמד על כר שכוותי לא ימוץ במאץ רב מדי. אך מראה אבי היה עבורי צזה של המלך הטוב שלו, ובהדרגה שב אליו חוסני.

כל שמחلت עזבה אותי, שקעת במלנכוליה קודרת ושחרורה שדבר לא יכול היה להפיג. דמותו של קלרוואל הייתה לנגד עיני לעד, נוראה ונרצחת. יותר מפעם אחת הסערה שאליה השיליכו אותו הרהורים אלו גרמה לחבריו לחושש מנסיגה מסוכנת. אבי! מדוע שמרו על חיים כה אומללים ושנואים? היה זה בודאי כדי שאוכל למלא את גורלי, שמתקרב CUT לסיומו. בקרוב, הוא, בקרוב מאד, המות יכבה את הפעימות הללו ויקל עלי מהמשקל האדיר של היסורים המכופף אותו לעפר; ובביצוע גזר הדין של הצדוק, אשקע גם אני למנוחה. אז נראה היה המות רחוק, אף שהמשאלה הייתה תמיד נוכחית במחשבותי; ולעתים קרובות ישבתי שעות ללא תנועה ולא מילם, מייחל להפהה אדירה כלשהי שתקבור אותי ואת משמי תחת הריסותיה.

עונת המשפטים התקربה. הייתי כבר שלושה חודשים בכלא, ואף שהייתי עדין חלש ובסכנה מתמדת לנסיגאה, נאלצתי לנסוע כמעט מילילם לעירית המחויז שבה נערך המשפט. מר קירוין נטל על עצמו כל דאגה של אישוף עדים וארגון הגנטוי. נחסכה ממנה החרפה של הופעה פומבית כפושע, שכן המקירה לא הובא בפני בית המשפט המכריע בענייני חיים ומות. חבר המושבעים הגדל דחה את כתב האישום, לאחר שהוכח כי הייתה בא"י אורקן בשעה שבה נמצאה גופת חברו; ושבועיים לאחר העברתי שוחררתי מהכלא.

אבי היה נלהב למצוא אותי משוחרר מהטרדות של אשם פלילית, ששוב הורשתי לנשום את האוויר הצח והותר לי לחזור לארציו. לא הייתה שותף לרגשות אלו, שכן עבורי קירות צינוק או ארמן היו שנואים באותה מידה. גביע החיים הורעל לנצח, ואף שהשמש זרחה עלי, כפי שזרחה על המאושר ועליז'י הלב, לא רأיתי סביבי דבר מלבד חשיכה סמוכה וublisherה. לעיתים היו אלו עינוי המביעות של הנרי, הדעות במות, עינויים שנעכו בי מבט. לעיתים היו אלו העינויים המופיעים והריסים השחורים הארכויים שעיטרו האישונים הכהים מכוסים כמעט על ידי העפעפים והריסים השחורים הארכויים שעיטרו אותם; לעיתים היו אלו העינויים המימיים והמעורפלות של המפלצת, כפי שראיתי אותם לראשונה בחדרי באינגולשטיידט.

אבי ניסה לעורר بي רגשות חיבה. הוא דיבר על ז'נבה, שבה אבקר בקרוב, על אליזבת ועל ארנסט; אך המילים הללו גרכו ממני רק אנחות עמוקות. לעיתים, אכן, חשתי רצון לאושר וחשבתי בעוגג מלנכולי על בת-דודי האהובה או השתווקתי, בגעגעים בולענים למולדת, לראות פעם נוספת את האגם הכחול ואת נהר הרון המהיר, שהיו יקרים לי בילדותי המוקדמת; אך מוצבי הכללי היה של קהות חושים שבה בית סוהר היה מגורים רצויים באותה מידה כמו הסצנה האלוהית ביותר בטבע; והתקפים אלו הופרעו לעיתים רחוקות אלא על ידי פרצי ייסורים וייאוש. ברגעים אלו ניסיתי לעיתים

קרובות לשים קץ לקיום שתיעתבי, ונדרשה השגחה ועירנות בלתי פוסקת כדי למנוע ממשי לבצע מעשה אלימות נורא.

עם זאת, חובה אחת נותרה לי, שזכרה נি�יח לבסוף את יאושי האנוכי. היה עלי לחזור ללא דיחוי לזכ'נבה, לשמר שם על חייהם של אלו שכח אהבתם ברוח ולאروب לרוץ, כדי שאמ' יד המקהלה תוביל אותם למקום מחבאו, או אם יעד שוב להחריב אותם בנוכחותו, אוכל, במטרה בלתי נכשלה, לשים קץ לקייםה של הדמות המפלצתית שהענקתי לה חיקוי של נשמה מפלצתית עוד יותר. אבי עדין רצה לעכב את עזיבתנו, חושש שלא אוכל לעמוד בתלאות המסע, שכן הייתי שבר כל' — צל של בן אנוש. כוחי אזל. הייתה לי בלבד בלבד, וקדחת ביום ובלילה טרפה את גופי התחשש

ובכל זאת, כיון שההצטי את עזיבתנו את אירלנד בא-שקט וחוסר סבלנות צזה, אבי חשב שטוב להיענות. עליינו על סיפון כל' שיט לכיוון הבר-דה-גראנס (Havre-de-Grace) והפלגנו ברוח טוביה מחופי אירלנד. היה זה חצות. שכבתה על הסיפון מביט בכוכבים ומקישב להဏפות הgalim. בירכתי את החשיכה שהסתירה את אירלנד ממבט, והדפק שלי פעם בשמחה קדחתנית כשחשבתי שבקרוב אראה את ז'נבה. העבר נראה לי באור של חלום מעבית; ובכל זאת כל' השיט שבו הייתה, הרוח שנשבה אותו מהחוף השנוא של אירלנד והם שהקיף אותו, אמרו לי בחזקה רבה מדי שלא הולכת שולל על ידי שום חיזיון וכי קלרוואל, ידי' ובן לווייתי היקר מכל, נפל קורבן לי ולמפלצת יציר כפ'י. עברתי שוב בזיכרון על כל' ח'י; אושרי השקט בעט שגרתי עם משפחתי בזכ'נבה, מותAMI ועזיבתי לאינגולשתאדט. נזכרתי, רועד, בהתלהבות המתורפת שהחישה אותו ליצירת אובי המזויע, והעלית בדעתו את הלילה שבו ח'י לראשונה. לא הייתה מסוגל להמשיך ברכף המחשבות; אלף רגשות העיקו עליו, ובכיתהمرة.

מאז החלמתי מהקדחת, נהגת לחת בכל לילה כמה קטנה של לאודנים (תמצית אופיים), שכן רק באמצעות סם זה יכולתי להשיג את המנוחה הנחוצה לשימור החיים. מדויקא מזכיר אסונותיו השונים, בלעתו כתע כמהות כפולה מזו הרגילה ותוך זמן קצר נרדמתי עמוקות. אך השינה לא העניקה לי הפוגה מחשבה ומאומללות; חלומותי הציגו אלף עצמים שהפחידו אותו. לקרהת בוקר אחץ بي סוג של סיטוט; הרגשתי את לפתית השד בצוואריו ולא יכולתי להשתחרר ממנו; אනחות וזעקות הדחדו באוזני. אבי, שהשיגח עליו, בראותו את חוסר המנוחה שלו, העיר אותו; הגלים המתנפצים היו מסביב, השמיים המעוונים מעל, השד לא היה כאן: תחושת ביטחון, הרגשה שהושגה שביתת נשך בין השעה הנוכחית לבין העתיד הבלתי נמנע והרה האsoon העניקה לי סוג של שכחה רגעה, שהמוח האנושי במבנהו רגיש לה במיעודה.

הensus הגע לשינויו. נחתנו והמשכנו לפריז. מחר מאוד גיליתי כי אמצתי את כוחותי מעבר למידה וכי עלי לנוח בטרם אוכל להפסיק במסע. דאגתו ותשומת לבו של אבי היו בלתי נלאות, אך הוא לא ידע את מקור סבליו וחיפש שיטות מוטעות לריפוי התחלוא הבלתי נתן לריפוי. הוא רצה שאחפש שעשו בחברה. אני תיעבעתי את פני האדם. הוי, לא תיעבעתי! הם הוי אחוי, חבריי ליצרה, וחשתית משיכה אפילו אל הדוחים שביניהם, ככל יצורים בעלי טבע מלאכי ומנגנון שמיימי. אך הרגשותי שאין לי זכות לקחת חלק בмагעיהם. התרתי אויב בקרובם שכל שמחתו הייתה לשפר את דם ולהתענג על אנחותיהם. כיצד הוי כולם, כל אחד ואחד מהם, מתעבים אותו וצדדים אותו! מן העולם, לו ידעו את מעשי הטמאים ואת הפשעים שמוקורם بي!

אבי נכנע לבסוף לרצוני להימנע מחברה והשתדל בטיעונים שונים לגרש את יושי. לעיתים חשב שאני חש עמקות את ההשפלה שבאלוז להшиб לאשמת רצח, והוא ניסה להוכיח לי את חוסר התוחלת שבגאווה.

"אבי! אבי!", אמרתי, "כמה מעט אתה מכיר אותי. בני אדם, רגשותיהם ותשוקותיהם, אכן הוי מושפלים לו עלוב שכמוני היה חש גאווה. ז'וסטין, ז'וסטין המסכנה והאומללה, הייתה חפה מפשע כמוי, והיא סבלה מאותה אשמה; היא מתה בגללה; ואני הסיבה לכך — אני רצחתי אותה. ויליאם, ז'וסטין והנרי — כולם מתו מיד!"

אבי שמע אותי לא פעם, במהלך מסרי, ממשיע את אותה טענה; כאשר האשמהית את עצמי כך, לעיתים נראה היה שהוא חופשי בהסביר, ובפעמים אחרות נראה היה שהוא רואה בכך פרי של הזיה, וכי במהלך מחלתי רעיוון מסווג זה הציג את עצמו לדמיוני, וזכרנו נשמר אצל בתקופת ההחלמה. נמנעת ממהסבירים ושמרת על שתיקת מתמדת בנוגע לעולב שיצרתי. הייתה בי השכנוע שאיחסב למטורף, וזה כשלעצמו היה כובל את לשוני לפחות. אך מלבד זאת, לא יכולתי להביא את עצמי לחשוף סוד שימלא את שומעי בצעוזו ויהפוך פחד ואיימה בלתי טبيعית לדיררי קבוע בחזהו. ריסנתי, לפיכך, את צימאוני חסר הסבלנות לסייעתי ושתקתי בשעה שהייתי נתן את העולם כולו כדי להפקיד את הסוד ה gorli . ובכל זאת, מילים כמו אלו שתיעודתי היו מתפרצות ממני ללא שליטה. לא יכולתי להציג להן הסבר, אך אמייתוון הקלה בחלוקת על נטלי יגוני המסתורי.

בזהzmanות זו אמר אבי, בהבעה של פליה חסרת גבולות, "ויקטור יקירים, איזה שיגעון הוא זה? בני היקר, אני מפץ בר לעולם לא להשמיע טענה כזו שוב."

"אני מטורף", קראתי באנרגטיות; "המשש והשמיימם, שחזו במעשהיהם, יכולים להעיד על" אמייתות דברי. אני המתנקש של אותם קורבנות חפים מפשע ביותר; הם מתו ממדים מותי. אלף פעמים הייתה שופך את דמי של, טיפה אחר טיפה, כדי להציל את חייהם; אך לא יכולתי, אבי, אכן לא יכולתי להקריב את המין האנושי כלו!

סיוםו של נאום זה שכנע את אבי כי רעיונותינו מבולבלים, ומיד שינה את גושא שיחתנו והשתדל לשנות את מסלול מחשבותי. הוא רצה ככל האפשר למחות את זיכרנו. הסצנות שהתרחשו באירלנד ומעולם לא רמז עלייהן או הניח לי לדבר על אסונותי.

ככל שהלך הזמן הפقت רגוע יותר; האומללות שכנה בלבו, אך לא דיברתי עוד באותו אופן לא עקי על פשעיו של; די היה לי במודעות להם. באלים עזם מרבית ריסנתי את קולה הרודני של האומללות, שלעתים רצתה להציג עצמה בפני העולם כולו, והליך היה רגועות ומושבות יותר מכפי שהיה אי פעם מאז מסעינו לים הקרים.

ימים אחדים לפני שעזבנו את פריז בדרכנו לשוויץ, קיבלתי את המכתב הבא:
MAILZET:

"ידידי היקר"

זה הסב לי את העונג הגדול ביותר לקבל מכתב מדויק שנשלח מפריז; אין רגע נמצא עוד במרחך מאין, ואני יכולה רק לראות תוך פחות משבעים. בן דודי המשכן, כמה בוודאי סבלת! אני מצפה לראותך נראה חולה אף יותר מכפי שהיה כשעזבת את צ'נבה. החורף הזה עבר באומללות רבה, מעונה כפי הייתה במתוח חרד; ובכל זאת אני מקווה לראותם בתוי פניר ולמצוא שלבר אינו ריק לחלוtin מלחמה ושלווה.

אך חוששתי שאוטם רגשות קיימים עכשו שהפכו אותך לאומלך לך לפני שנה, ואולי אף התעצמו עם הזמן. לא הייתה רוצה להפריע לך בתקופה זו, כשהרבה אסונות מעיקים עלייך, אך שיחה שהייתה לך עם דוד קודם לעזיבתו מחייבת הסבר כלשהו לפני שנפגש.

סביר! יתכן שתאמר, מה יש לאליzbת להסביר? אם באמת תאמר זאת, שאלותיי נענו וכל ספקותיי באו על סיפוקם. אך אתה רחוק ממנה, וייתכן שאתה חושש מהסביר זה ועם זאת שמח עליו; ושל ההסתברות שזהו המצב, אני מעזה לדחות עוד את כתיבת מה שבמהלך היעדרותך רציתי. לעיתים קרובות להביע בפניך אך מעולם לא היה לך האומץ להתחיל.

אתה יודע היטב, ויקטור, שאיחודנו היה התוכנית המועדפת על הוריך מאז ינ��ותנו. נאמר לנו זאת כשהיינו צעירים, וחונכנו לצפות לך כאירוע שבוואדי יתרחש. היינו חברים למשחק מלאי חיבה במהלך הילדות, ואני מאמין, ידידים יקרים וmourciers זה לזה ככל שהתבגרנו. אך כפי שאח ואחות חיים לעיתים קרובות חיבה עצה זה לזה מבלתי לבחוץ באחד אינטימי יותר, האם לא יתכן שגם גם המקהלה שלנו? אמרו לי, ויקטור

יקיר. ענה לי, אני משביעה אותך באושרנו המשותף, באמת פשוטה — האם אין אהבת אחרת?

טילת; בילית שנים אחדות מח'יך באינגולשטיידט; ואני מודה בפניך, ידיך, שכאש ראייתך בסתיו האחרון כה אומלל, בורח אל הבדיקות מהברת כל צור, לא יכולתי שלא להניח שיתכן שאתה מתחרט על הקשר בינו ומאמי שאתה מחוייב בכבוד למלא את רצונות הוריך, למראות שהם מנוגדים לנטיית לבך. אך זהו היגיון שגוי. אני מודה בפניך, ידיך, שאני אהבת אותך וכי בחלומותי הנשגבים על העתיד הייתה ידיך ובן לווייתי הקבוע. אך את אושך אני מבקשת כמו גם את אושרי שלי כשאני מצהירה בפניך שניショאינו יהפכו אותי לאומלה לעד אלא אם יהיה צו בחרתך החופשית. אפילו כתע אני בוכה למחשבה שבעובד כפוף תחת האסונות האכזריים ביותר, אתה עלול לחנק, בשם המילה כבוד, כל תקווה לאותה אהבה ואושר שרק הם ישיבו אותך לעצמך. אני, שרווחת לך חיבה כה חסרת פניוות, עלולה להגדיל את סבליך פי עשרה בהיותי מכשול לרצונותך. אח! ויקטור, היה סמור ובטוח שלבת דודתך וחברתך למשחק יש אהבה כנה מדי ככליר מכדי שלא תהיה אומלה מהנהזה זו. היה מאושר, ידיך; ואם תצאתי לי בבקשת אחת זו, היישר רגוע שדבר על פני האדמה לא יהיה בכוחו להפריע לשלוותי.

אל תיתן למכתב זה להטרידך; אל תענה מחר, או ביום שאחריו, או אפילו עד שתבוא, אם זה יסב לך כאב. דודי ישלח לי חדשות על בריאותך, ואם אראה ولو חיוך אחד על שפтир כשייפגש, שנגרם כתוצאה ממאמץ זה או אחר שלו, לא אצדיק לשום אושר אחר.

"—אליזבת לְבָנֶצָה. ז'נבה, 18 במאי, 17

מכتب זה החיה בזיכרוני את מה ששכחתי קודם לכן, את אימונו של השד — "אני אהיה איתך בלילה כלולותיך!" זה היה גזר דיני, ובאותו לילה יגיא השד כל תחבולת כדי להשמידני ולגוזל ממני את שביב האושר שהבטיח לנחם חלקית את סבליך. באותו לילה הוא החליט להשלים את פשעיו במוותי. ובכן, שהיה כך; מאבק קטלני יתרחש אז ללא ספק, שבו אם הוא ינצח בהמנאה וכוחו עליה יסתה. אם הוא יובס, אהיה אדם חופשי. אבוי! איזה חופש? זהה שהaicר נהנה ממנו כמשפחתו נתבחה לנגד עיניו, בקטתו נשרפה, אדמותיו נחרבו, והוא נשלח לנידוד, חסר בית, חסר כל ולבד, אך חופשי. כזו תהיה חירותי, פרט לכך שבאליזבת שלי החזקתי באוצר, אבוי, שמואzon על ידי אותן זווועות של חרטה ואשמה שירדוו אוטי עד המות.

אליזבת המתוקה והאהובה! קראתי ושבתי וקראתי את מכתבה, ורגשות מרוככים כלשהם התגנבו אל לבי והעזו ללחוץ חולמות גן-עדן של אהבה ושמחה; אך התפוח

כבר נאכל, וזרוע המלאר נחשפה כדי לגרשני מכל תקווה. ובכל זאת הייתה מוכן למות כדי להפוך אותה למאושרת. אם המפלצת תוצאה לפועל את אiomה, המות היה בלתי נמנע; ובכל זאת, שוב, שקלתי האם נישואין יחישו את גורלי. השמדתי אכן עשויה להגיע חדשניים אחדים קודם לכן, אך אם מעוני יחשוד שאני דוחה זאת, בהשפעת אiomיו, הוא בוודאי ימצא אמצעי נקמה אחרים ואולי נוראים יותר. הוא נדר להיות איתיليل כלולותיך, אך הוא לא ראה באימום זה ככובל אותו לשלוום בינוינו, שכן כמובן כדי להראות לי שטרם שבע מדם, הוא רצח את קלרואל מיד לאחר השמעת אiomיו. החלטתי, לפיכך, שם איחודי המידי עם בת דודי יתרום לאושרה שלה או של אבי, מזימות יריבי נגד ח'יא לא יעכו זאת אף לא שעה אחת.

במצב נפשי זה כתבתי היה רגוע ומלא חיבה. "חוששתי, נערתי האהובה", אמרתי, "שמעט אושר נותר לנו על פני האדמה; ובכל זאת כל מה שאזכה ליהנות ממנו יום אחד מרוחץ בר. גרשית פחדי השווה שלך, לך לבדוק אני מקדיש את ח'יא ואת מאמצעי לשלווה. יש לי סוד אחד, אליזבת, סוד נורא; כשיתגלה לך, הוא יקפיא את גופך באימה, אז, רחוק מה להיות מופעתת מאומלחות, את רק תתמהה על כך שאינו שורד את מה שסבלתי. אני אפקיד סייפור זה של אומלחות ואיימה בידיך ביום שלאחר נישואינו, שכן, בת דודי המתוקה, חייב להיות אמון מושלם בינוינו. אך עד אז, אני משביע אותך, אל תזכיר זאת ואל תרמזי לך. זאת אני מבקש בכל לשון של בקשה, ייודע אני שתציגי."

כעבור שבוע מהגעת מכתביה של אליזבת חזרנו לח'נבה. הנערה המתוקה קיבלה את פני בחיבה חמה, אך דמעות היו בעיניה בראותה את גופי הכהוש ולח'י הקדחתניות. ראייתי שניי גם בה. היא הייתה רזה יותר ואיבדה הרבה מאותה חיוניות שמיימת בעבר הקסימה אותה; אך עדינותה וGBTI החמלה הרכים שלה הפכו אותה לבת לויה מתAIMה יותר לאדם מוכה ואומל כפי שהייתי.

השלווה שמננה נהניתי כעת לא ארוכה. הזכרן הביא איתו טירוף, וכאשר חשבתי על מה שעבר, אי שפויות של ממש אחזה بي; לעיטים הייתי זועם ובעור מחמה, לעיטים שפוף ומיאש. לא דיברתי ולא הבנתי באיש, אלא ישבתי ללא תנועה, מבולבל משליל המסכנות שהכריעו אותה.

לאлизבת לבדה היה הכוח להוציא אותה מהתקפים אלו; קולה העדין היה מרגיע אותי כשהייתי נסער מסערת רגשות ומפיק בי רגשות אנושיים כשקעתה בקאות חושים. היא בכתה איתי ועבורי. כשההתבונה שבה, היא הייתה מוכיחה אותה ומשתדلت להפיח בי השלמה. אח! טוב הדבר עבור האומללים להשלים עם גורלם, אך עבר האשמים אין שלום. ייסורי החרטה מרעליהם את המותרות שלעתים נמצאים בהתמסרות לשיא האבל.

זמן קצר לאחר הגעתו דבר אבי על נישואין המידיים לאлизבת. נותרתי שותק

"האם יש לך, אם כן, קשר אחר?"

שומן קשר על אדמות. אני אוהב את אליזבת ומצפה לאיחודנו בעונג. יהי היום לפיכך
קבוע; ובו אקדיש את עצמי, בחיים או במוות, לאושרה של בת דוד.

ויקטור יקירים, אל תדבר כך. אסונות כבדים פקדו אותנו, אך הבה רק נדבק חזק יותר
במה שנותר ונעביר את האבותינו לאלו שאיבדנו אל אלו שעדיין חיים. המعال שלנו יהיה
קטן אך קשור בחזקה בעבותות של חיבה ואסון משותף. וכאשר הזמן ירכך את יאושר,
מושאי דאגה חדשים ויקרים ייוולדו כדי להחליף את אלו שנגלו מאייתנו באוצריות כה
רבה.

אלו היו לקחיו של אבי. אך אליו חזר זכר האイום; ולא תוכל להתפלא שבעוד השד היה
כה כל-יכול במשעי הדמים שלו, כמעט ראיתי בו בלתי מנוצח, וכאשר הגה את המילים
"אני אהיה איתך כליל כלולותיך", ראיתי בגורל המאויים כבלתי נמנע. אך המות לא
היה רעה עבורי אם אובדנה של אליזבת היה מאוזן מולו, ולכן, בפנים מרוצות ואףilon
עליזות, הסכמתי עם אבי שאם בת דוד תשככים, הטקס ייערך בעוד עשרה ימים, ובכך
אתה תומם, כפי שדמיינתי, את גורלי.

אלוהים אדירים! לו לרגע אחד הייתי חשב מה עשויה להיות כוונתו השטנית של ירבי
הshed, הייתה מעדיף להגלו את עצמי לעד מארצולדתי ולנדוד כנודד חסר חברים על
פני האדמה מאשר להסכים לנישואים אומללים אלו. אך, אולי ניתן בכוחות קסם,
המחלצת עיירה אוטי לגבי כוונותיו האמיתיות; וכאשר חשבתי שהכنت רק את מותי
שלי, החשתתי את מותה של קורבן יקרה בהרבה.

כל שהמועד שנקבע לנישואינו התקרב, בין אם מתווך פחדנות או מתחשה נבואהית,
הרghostei שלבי צונח בתוכי. אך הסתרתי את רגשותי במראית עין של עליונות שהביאה
חיוכים ושמחה לפניי של אבי, אך בקושי הוליכה שולל את עינה המקפידה והערנית
תמיד של אליזבת. היא ציפתה לאיחודנו בסיפורם שלו, לא ללא מહילה של פחד קל,
שהוטבע על ידי אסונות העבר, שמה שנראה עכשו לאושר ודאי ומוחשי עלול להתפוגג
בקרוב לחולום פורח ולא להוtier עקבות מלבד חרטה עמוקה ונצחית.

הכנות נעשו לאיירע, ביקורי ברכה התקבלו, והכל עטה מראית עין מחיהcit. סגרת,
כמיטב יכולתי, בלבו שלי את החדרה שטרפה שם והשתלבתי בהיותם מודומה
בתוכניות של אבי, למרות שהן עשוות היו לשמש רק כקישוטים לתרגום של.
באמצעות אמיתי של אבי הוחזר לאליזבת חלק מירושתה על ידי המஸלה
האוסטרית. נחלה קטנה על גdots קומו הייתה שייכת לה. סוכם כי מיד לאחר איחודנו
נמשיך לוילה לבנזה ונבלה את ימי אושרנו הראשונים לצד האגם היפה שעל ידו היא
עמדה.

בintéטי נקוטתי בכל אמצעי זהירות כדי להגן על גופי למקורה שהשד יתקוף אותי בגלוי. נשאתי אקדחים ופגיוں עמי תמיד והייתי תמיד על המשמר למנוע תחבולה, ובאמצעים אלו השגת מידה גודלה יותר של שלווה. אך, ככל שהמועד התקרב, האיום נראה יותר כאשליה, שאינה רואיה להפריע לשלוותי, בעוד האושר שקיומי לו בנישואי עטה מראית עין גודלה יותר של ודאות ככל שהיום שנקבע לטקס התקרב ושמעתה שמדוברים עליו ללא הרף ועל התרחשויות ששותם תאונה לא תוכל למנוע.

אליזבת נראתה מאושרת; התנהגותה הרגואה תרמה רבות להרגעת רוחה. אך ביום שנoud למלא את רצונותי ואת גורלי, היא הייתה מלנכולית, ותחושה מוקדמת של רע חללה בה; ואולי גם חשבה על הסוד הנורא שהבטחתו לחשוף בפניה ביום המחרת. אבי היה בintéטי מלא שמחה, ובתוך המולת ההכנות ראה במלנכוליה של אחינינו רק את ביישנותה של כליה.

לאחר שנערך הטקס התאסף קהל גדול בבית אבי, אך סוכם כי אליזבת ואני נתחיל את ונמשיך במסענו ביום המחרת. (Eviañ) מסענו בדרכם, נלונן באותו לילה באויאן היום היה יפה, הרוח נוחה; הכל חייר לעבר הפלגת הצלולות שלנו.

אלו היו הרגעים האחרונים של חי' שביהם והניתן מתחושת אושר. חלפנו במהירות; השמש הייתה חמה, אך הינו מוגנים מקרנייה על ידי סוג של חופה בעודנו נהנים מיפויה של התמונה, לעיתים מצד אחד של האגם, שם ראיינו את הר סלב את הגdots הנעימות של מונטאלגרה, ובמרקם, מתנשא מעל הכל, המון, (Salêve)ylan היפהפה, ועוד הרים המושלגים המנסים לשואו להתחזרות בה; לעיתים בשיט לאורך הגdots המנוגדות, ראיינו את רכס הג'ורה האDIR המציב את צדו האפל מול השפותנות שתרצה לעזוב את ארץ מולדתה, וחסום כמעט בלתי עביר לפולש שיחוץ לשעבה.

לקחתי את ידה של אליזבת. "את עצובה, אהובתי. אוח! לו ידעת מה סבלתי ומה אני עשוי עוד לשאת, היית משתדלת להניח לי לטעם את השקט והחופש מהיאוש שיום זה לפחות מאפשר לי יהנות ממנה."

היה מאושר, ויקטור יקורי, "השיבה אליזבת; אין דבר, אני מקווה, שיצער אותך; והיה" סמור ובתו שאמ שמחה תוססת אינה מצוירת על פני, לבי מרוצה. משה לוחש לי לא לסמור יותר מדי על התחזית שנפתחה בפנינו, אך לא אפשר לומר כה מרושע. ראה באיזו מהירות אנו נעים וכיצד העננים, שלעיתים מסתירים ולעיתים מעל כיפת המוןylan, הופכים סצנה זו של יופי למשמעות עוד יותר. הבט גם בדגים הרבים מספור השוחים במים הצלולים, שבהם אנו יכולים להבחן בכל חלוק נחל המונח בתחתית. "איזה יומ אלוהי! כמה מאושר ורגע נראת הטבע כלו!

כך השטדלה אליזבת להסיח את מחשבותיה ואת מחשבותי מכל הרהורים בנושאים מלנוקליים. אך מזגה היה תנודתי; שמחה לשניות אחדות זהרה בעיניה, אך היא פינתה את מקומה ללא הרף לפיזור נפש ולהזיה.

והתבוננו (Drance) המשמש שקעה נמוך יותר בשםיהם; חלפנו על פני נהר הדראנס בנתיבו דרך הנקיים של הגבעות והעמקים של הנמוכות יותר. האלפים כאן מתקרבים לאגם, והתקרבנו לאמפיטיאטרון ההרים המהוווה את גבולו המזרחי. צרייח הכנסייה של אואיאן זהר תחת העירות שהקיפו אותו ורכס ההרים שמעל להרים שמעליו הוא התנשא.

הרוח, שעד כה נשאה אותנו ב מהירות מדDMAה, שככה בשקיעה לבריאה קלה; האויר הרך רק שחרר מעט את המים וגרם לתנועה נעימה בין העצים כשהתקרבנו לחוף, שמננו הוא נשא את הריח המענג ביותר של פרחים וחיצר. המשמש שקעה תחת האופק כשנחתנו, וכשנגעתי בחוף הרגשתי את אותן דאגות ופחדים מתוערים, אלו שמהירה עמדו לפופות אותן ולהיצמד אליו לעד.

פרק 23

השעה הייתה שמונה כשנהתנו; טילנו זמן קצר על החוף, נהנים מהאור החולף, ואז פרשנו אל הפונדק והتبוננו במראה המרהיב של המים, הערים וההרים, שהיו מעורפלים בחשיכה אך עדין הציגו את קוויהם המתאר השחורים שלהם.

הרוח, שככה בדרום, קמה כתבעצמה רבה במערב. הירח הגיע לשיאו בשםיהם והחל לרדת; עננים החלפו על פניו ב מהירות גדולה ממוקף הנשר ועם עמו את קרניו, בעוד האגם שיקף את מראם של השמיים הסואנים, שהפכו סואנים אף יותר בשל הגלים חסרי המנוחה שהחלו לעלות. לפטע ירדה סערה גשמי עזה.

היאティ רגוע במהלך היום, אך ברגע שהלילה טשטש את צורותיהם של העצים, אלף פחדים עלו במוחי. היאティ חרד ודרכו, בעוד ידי הימנית לופתת אקdash שהיא חיובית בחיקי; כל צליל החריד אותו, אך החלטתי למכור את חיי ביוקר ולא לסגת מההעימות עד שחוי של או חיי יריבי יכבו.

אליזבת הבחינה בסערה רוח במשך זמן מה בשתייה בישנית ומלאת חשש, אך היה משחו במבט שעהvir אליה אימה, וברעע שאלת, "מהו הדבר שמסעיר אותך, ויקטור ?יקרי? מפני מה אתה מפחד

הו! שלום, שלום, אהובתי", השבתי; "רק הלילה זהה, והכל יהיה בטוח; אך הלילה" .זהה הוא נורא, נראה מאוד

עbara שעלה במצב נפשי זה, כשפטאות הרהרתי עד כמה נראה היה הקרב שציפיתי לו בכל רגע עברו אשתי, והפצרתי בה בכל לשון של בקשה לפרש, כשהאני מחליט לא להציג אלייה עד שאשיג מידע כלשהו על מצבו של אויב.

היא עזבה אותי, ואני המשכתי זמן מה להתהלך הלוּר ושוב במסדרונות הבית, בודק כל פינה שעשוי לשמש מסתור ליריב. אך לא גיליתי שום זכר לו והחלטתי לשער שאיזה מקרה בר מזל התעורר כדי למנוע את הוצאה אiomיו אל הפעול, כשפטאות שמעתי צרחה חדה ונוראה. היא הגיעה מהחדר אליו פרשה אליזבת. כשהשمعתי אותה, האמת יכולה פרצה למוחי, זרועותיי צנחו, ותנוועתו של כל שריר וסיב הופסקה; יכולתי להרגיש את הדם זורם בעורקי ועוקץ בקצות גפי. מצב זה נמשך רק רגע; הצרחה חזקה על עצמה, ואני פרצתי אל החדר.

אלוהים אדירים! מודיע לא נפחתי אז את נשמתי! מודיע אני כאן כדי לספר על השמדתה של התקווה הטובה ביותר והיצור הטהור ביותר עלי אדמות? היא הייתה שם, ללא רוח חיים וחסרת תנועה, מוטלת על פני המיטה, רשאה שטוחה ותויה החיוורים והמעוותים מכוסים למחצה בשערה. לכל מקום אליו אני פונה אני רואה את אותה דמות — זרועותיה חסרות הדם וצורתה הרפואה שהושלכו על ידי הרוצה על מיטת חולותיה. האם יכולתי לחזות בך ולחזות? אבוי! החיים הם עקשנים ודבקים חזק ביותר במקום שבו הם שנואים מכל. לרגע אחד בלבד איבדתי את הכרתני; נפלתי חסר תחושה על הקruk.

כשחזרתי לעצמי מצאתי את עצמי מוקף באנשי הפונדק; פניהם הביעו אימה עצרת נשימה, אך זועתם של האחרים נראית רק כلغג, כל של הרגשות שהעיקן עליהם. נמלתתי מהם אל החדר שבו נחה גופתה של אליזבת, אהובתי, אשתי, שرك לפני זמן קצר הייתה חייה, כה יקרה, כה רואיה. היא הוזזה מהתנוחה שבה ראתה לראשונה, וכעת, כששכבה שם, רשאה על זרועה וממחטה מונחת על פניה וצוארה, יכולתי להניח שהיא ישנה. מיהרתי אליה וחיבקתי אותה בלhatt, אך הרפין והקור הקטלני של הגפיים אמרו לי שהיא שמי מחייבicut כתזרעוטי חדל להיות אליזבת שאהבתי והוקרתי. סימן הרצח של לופת השד היה על צווארה, והנשימה חדלה ליצת משפטיה.

בעוד עדיין תלוי מעלה בייסורי ייאוש, הזדמן לי להבית מעלה. חלונות החדר היו מוחשכים קודם לכך, וחשתי מעין פאניקה בראותי את אור הירח הצהוב והחיוור מאיר את החדר. התריסים הושלכו לאחר, ובתחושת זועעה שאין לתארה, ראייתי בחלון הפתוח דמות מזויה ומטועבת מכל. חירע מעוזה היה על פני המפלצת; נראה היה שהוא לועג, בעודו מצביע באצבעו השטנית לעבר גופת אשתי. זינקתי לעבר החלון, ובשולפי אקדח מחיקי, יריתי; אך הוא חמק ממני, קופץ ממקו, וברוצו במהירות הברק, צלל אל האגם.

קול הירי הביא קהל אל החדר. הצבעתי על המזקם שבו נעלם, ועקבנו אחרי העקבות בסירות; רשותות הושלכו, אך לשואו. לאחר שעות אחדות חזרנו חסרי תקווה, כשרוב מלויי מאמינים כי הייתה זו דמות שהועלתה בדמיוני. לאחר שנחטו, הם המשיכו לסרוק את האזור, כשיחידות יוצאות לכיוונים שונים בין היערות והכרמים.

ניסיתי להתלוות אליהם והתקדמתי מרחק קצר מהבית, אך ראשי הסתחרר, צעדיו היו כשל אדם שיכור, ולבסוף נפלתי במצב של תשישות מוחלטת; קרום CISPA את עיני, ועוריו היה צרוב מחום הקדחת. במצב זה נישרתי חזרה והונחתי על מיטה, בקושי מודיע למה שקרה; עיני שוטטו בחדר כאלו כדי לחפש דבר מה שאיבדתי.

לאחר פרק זמן קמני, וכאיו מתוך אינסטינקט, זחלתי אל החדר שבו נחה גופת אהובתי. היו שם נשים שבכו מסביב; נטלתי מעלה וחיברתי את דמעותי המרות לשלהן; כל הזמן הזה שומ רעינו ברור לא הציג את עצמו למוח, אלא "מחשובות" נדדו לנושאים שונים, מהרהורות בבלבול באסונותי ובסיבותם. הייתה המום, בתוך ענן של פליה וזוועה. מותו של ויליאם, הוצאה להורג של ז'וסטין, רצח קלרוואל, ולבסוף של אשתי; אפילו באותו רגע לא ידעתי אם חברי היחידים שנותרו בטוחים מפני רשותו של השד; אבי אפילו כתע עלול להתפתל תחת לפותו, וארכנסט עשוי להיות מת לרגליו. רעינו זה גرم לי לרעוד והшиб אותו לפעולה. זינקתי והחלטתי לחזור לזמןה בכל המהירות האפשרית.

לא ניתן היה להשיג סוסים, והיה עלי' לחזור דרך האגם; אך הרוח לא הייתה נואה, והגוף ירד במתחים. עם זאת, בקושי עלה הבוקר, ויכולתי לקוות באופן סביר להגיע עד הלילה. שכرتה אנשים שיחתרו ולקחתני משוט בעצמי, שכן תמיד מצאתה הקללה מעינוי הנפש בפעולות גופנית. אך האומללות המציפה שחשתי כתע, ושיא הסערה שנשאתי, הפכו אותה לבלה כשיר לכל מאץ. השלכתי את המשוט, ובהשעini את ראש עלי ידי, נתתי דרור לכל רעינו קודר שעלה. אם הבטתי מעלה, ראיית מראות שהיו מוכרים לי מתקופתי המאושרת יותר ובהם התבוננתי אך יומם לפני כן בחברתה של זו שהייתה כתע רק צל וזכרון. דמעות זרמו מעיני. הגוף פסק לרגע, וראיתי את הדגים משחקים במים כפי שעשו שעות אחדות קודם לכן; אז הבחינה בהם אליזבת. אין דבר מכאייב כל כך לנפש האדם כמו שינוי גדול ופתאומי. השימוש עשויה לזרוח או העננים עשויים להנמיך, אך דבר לא יכול היה להיראות לי כפי שנראה יומם קודם לכן. שד חטף ממני כל תקווה לאושר עתידי; שום יצור לא היה מעולם אומלך כפי שהייתי אני; אירועכה מבהיל הוא ייחד במנו בתולדות adam.

אך מדוע עלי' להתעכב על האירועים שבאו בעקבות אירוע מכרייע אחרון זה? סיפורו היה סיפור של זועות; הגעתו לשיאן, ומה שעלי' לספר כתע יכול רק להלאות אותך. דע כי אחד אחד, חברי נחטפו ממנה; נותרתי גלמוד. כוחו של אזל, ועלי' לספר, במיללים ספורות, את מה שנותר מסיפוריו המזויע.

הגעתי לזרנבה. אבי וארנסט עדים חיו, אך הראeson קרס תחת הבשורות שנשאתי. אני רואה אותו כעת, אדם זקן מעולה ונכבד! עיניו שוטטו בחלל, שכן הוא איבדו את קסמן ואת עונגן — את אליזבת שלו, שהייתה עבורה יותר מבת, ושהליה העתר את כל אותה חיבה שחש אדם אשר בשלתי חייו, כשיש לו מעט קשרים, נאחז בלהט רב יותר באלו שנפטרו. אරור, ארור היה השד שהביא אומללות על שערותיו השיבות ודין אותו להתכלות במסכנותיו! הוא לא יכול היה לחיות תחת הזרועות שנערכמו סביבו; מעינות הקיום כלו פתאום; הוא לא היה מסוגל לקום ממייטנו, וטור ימים אחדים מת בזרועותי.

מה עלה בגורי? אז? אני יודע; איבדתי כל תחושה, ושלשלאות וחסיכה היו העצמים היחידים שהעיקו עלי. לעיתים, אכן, חלמתי שאני משוטט במרבדים פורחים ובעמקים נעימים עם חברי נוערי, אך התעוררתי ומצאתי את עצמי בציון. מלנכוליה בא בעקבות זאת, אך בהדרגה השגת תפיסת ברורה של אומללות ומצוות ואז שוחררתי מכלאי. שכן קראו לי מטורף, ובמשך חודשים רבים, כפי שהבנתי, תא מבודד היה מקום מגורי.

החרירות, עם זאת, הייתה מוגנה חסרת תועלת עבורי, ללא התעוורתי לתבונה ובו בזמן התעוורתי לנקמה. כשהזכר אסונות העבר העיק עלי, החלתי להרהר בסיבתם — המפלצת שיצרתי, השד האומלל שלחתי אל העולם להשמדתי. אחז בי זעם מטריף כשחשבתי עלי, והשתוקקתי והתפלلت בלהט שאזכה לתפואו אותו כדי לנוקם נקמה גדולה וניצחת בראשו האור.

ושנאתי לא הגבילה את עצמה לאורך זמן למשאלת חסרת תועלת; החלתי להרהר בדרכים הטובות ביותר למכוד אותו; ולשם כך, כחודש לאחר שחזרו, פניתי לשופט פלילי בעיר אמרתִי לו שיש לי האשמה להגיש, שאני מכיר את משמיד משפחתי, וושאני דורש ממני להפעיל את כל סמכותו לכליכת הרוצח.

השופט הקשיב לי בתשומת לב וב廣告ות. "היה סמור ובטוח, אדון", אמר, "ששות מאץ מצד לא יחסך כדי לגלוות את הנבל."

אני מודה לך", השבתי; "הקשיב, אם כן, לתצהיר שיש לי למסור. זהו אכן סיפור מה מוזר עד שהייתי חושש שלא תאמין לו ללא היה משה באמת אשר, מופלא ככל שהיה, כופה שכנו. הסיפור עקיבי מדי מכדי שייחשב בטעות לחולם, ואין לי שום מניע לכך". סגנוני כשפניתי אליו כך היה מרשים אך רגוע; גיבשתי בלביו החלטה לרדוף את משמידי עד מוות, ומטרה זו השקיטה את ייסורי ולפרק זמן השלים אותה עם החיים. כתע סיפורתי את קורותי בקצרה אך בנחישות ובדיוק, מצין את התאריכים בדיקנות וambilי לסתות לעולם לדברי גידוף או קריאות התפעלות.

השופט נראה בתחילת חסר אמון לחלטתו, אך ככל שהמחלוקת הוא הפרק קשוב ומעוניין יותר; ראייתי אותו לעתים מצטמרר מזוועה; בפעמים אחרות הפתעה חייה, ללא שמצשל חוסר אמון, הייתה מצוירת על פניו.

כששמעתי את דברי, אמרתי, "זהו היצור שאותו אני מאשים ועבור לכידתו עונישתו אני קורא לך להפעיל את כל כוחך. זהה חובתך כשופט, ואני מאמין ומקווה שרגשותיך כאדם לא יתקוממו נגד ביצוע תפקידים אלו בהזדמנות זו."

פניה זו גרמה לשינוי ניכר בתווי פניו של מאזני. הוא שמע את סיפורו באותו סוג של חצי-אמונה הניתן לשיפור על רוחות ואירועים על-טבעיים; אך שנקר לא פועל רשמית כתוצאה מכך, כל זרם חוסר האמון שלו חזר. הוא ענה, עם זאת, במתינות, "היה ת מעניק לך ברצון כל סיוע במרדף, אך היצור שעליו אתה מדבר נראה כבעל כוחות שיציבו את כל אמצעי כנגד חוסר אונים. מי יכול לעקוב אחר חייה שיכולה לחצות את ים הקרח ולשכן במערות וマאורות שםם אדם לא היה מעז לחדור אליו? חוץ מזה, חודשים אחדים חלפו מאז ביצוע פשעיו, ואיש אינו יכול לשער לאן נدد או באיזה אזור הוא עשוי לשכן בעת

אין לי ספק שהוא חוגג סמוך למקום שבו אני שוכן, ואם אכן מצא מקלט באלפים, נתנו" לצד אותו כמו יעל ולהשמידו כחיה טרפ. אך אני מבחין במחשבותיך; אין לך מאמין לשיפור ואינך מתכוון לדודף את אובי בעונש המגיע לו."

בעודני מדובר, צעם נצנץ בעיני; השופט נרתע. "אתה טועה," אמר. "אני עשה שימושים, ואם היה בכוחו למכוד את המפלצת, היה סמוך ובתווחה שהוא יסבול עונש הולם לפשעיו. אך אני חשש, מהה שתיארת בעצמך כתוכנותיו, שהדבר יתרבר כבלתי אפשרי; ولكن, בעוד שכל אמצעי ראיי ינקט, עליך להכנין את עצמן לאכזבה

זה לא יתכן; אך כל מה שאוכל לומר ייעיל מעט. נקמתי אינה חשובה לך; ובכל זאת," בעוד אני מודה בכם שהיא מידת רעה, אני מתוודה שהיא התשוקה הבלעדית והבולענית של נשמתי. צעמי הוא בלתי ניתן לתיאור כשאני מהרהר בכם שהרוצה, שהוא שחררתי לחופשי בקרבת החברה, עדין קיים. אתה מסרב לדרישתי הצדקה; נותר לי רק מקור אחד, ואני מקדיש את עצמי, בח' או במוות, להשמדתו.

רעדתי מועדף התרגשות כשאמרתי זאת; היה טירוף בהתנהגותי, ומהו, אין לי ספק, מאותה עוזת היהה שנאמר כי לקדושים המעוונים של פעם הייתה. אך עבור שופט מז'נבה, שמוחו היה עסוק ברעונות שונים בהרבה מallow של מסירות וגבורה, להתעלות נפש זו הייתה מראית עין של שיגעון. הוא השתדל להרגיע עoti כפי שאומנת עושה ליד והתייחס לשיפוריו כאשר תוכאות של הזיה.

אדם, קראתי, כמה עבר אתה בגאות חוכמתך! חדל; אין לך יודע מהו הדבר שאתה אומר."

פרצתי מהבית כועס ומוטרד ופרשטי להרהר בדרך פולה אחרת.

פרק 24

מצבי הנוכחי היה זה שבו כל מחשבה רצונית נבלעה ואבדה. נסחftai על ידי חמה; הנקמה לבדה העניקה לי כוח ויישוב דעת; היא עיצבה את רגשותי ואפשרה לי להיות מחויב ורגוע בתקופות שלא מלאן אין חזיה או מותם היו מנת חלקך.

הchlatty הראשונה הייתה לעזוב את צ'נבה לעד; ארצי, שבימים בהם ה'יתי מאושר ואהוב ה'יתה יקרה לי, הפכה כתע, בעת מצוקתי, למתוועת. הצלידתי בסכום כסף, יחד עם תכשיטים אחדים שהיו שייכים לאמי, יצאתי לדרכ.

וכעת החלו נדודי, אשר עתידיים להיפסק רק עם הח'ים. חציתו חלק נכבד מהעולם ונשאתי את כל התלאות שנousemis במדבריות ובארצות פראיות רגילים לפגosh. כיצד חייתי – בקושי אדע; פעמים רבות פשוטית את גפי הכספיות על פני המישור החול והתפלلت למות. אך הנקמה החזקה אותי בח'ים; לא העזתי למות ולהותיר את ירבי בקיומו.

כשעזבתי את צ'נבה, משימתי הראשונה הייתה להשיג קצה חוט שבאמצעותו אוכל להתחקות אחר עקבות אויבי השטני. אך תוכנית לא ה'תה מגובשת, ושוטטתי שעות רבות סבב גבולות העיר, לא בטוח באיזה נתיב עלי' לבחרו. כשהתקרב הלילה מצאת' את עצמי בפתח בית הקברות שבו נחו וילאים, אליזבת ואבי. נכנסתי פנימה וניגשתי אל המזבחה שסימנה את קבריהם. הכל היה שקט מלבד עלי' העצים, שהונעו קלות ברוח; הלילה היה חשוך כמעט לגמרי, והמראה היה חגיגי ומרגש אפילו עבור צופה מן הצד. נראה היה שרוחות המתים מרחפות מסביב ומטילות צל, אשר הורגש אך לא נראה, סבב ראשו של המתאבל.

היגון העמוק שמראה זה עורר בתחילה פינה את מקומו במחירות לזמן ויאוש. הם היו מתים, ואני חייתי; רוחם גם הוא חי, וכדי להשמידו עלי' לגרום את קיומי המיגע. כרעתה על העשב ונשקטתי לאדמה ובשפטים רועדות קראתי: "בשם האדמה הקדושה שעלה אני כורע, בשם הצללים המשוטטים בקרבת, בשם היגון העמוק והנצח' שאני חש, אני נשבע; ובשם, هو לילה, והrhoחות המולכות עלי', לרדוף את השד שגרם לאומללות זו, עד שהוא או אני נכלה בקרוב למות. למטרה זו אשמור על חי'; כדי לבצע נקמה יקרה זו אחזה שוב בשמש ואדרוך על עשב הארץ הירוק, אשר אלמלא אין היה נעלם מעיני לעד. ואני קורא לכם, רוחות המתים, ולכם, משרתני הנקמה המשוטטים, לסייע לי ולהובילני במלאת'י. ירווה המפלצת האורה והגיהנומית ייסורים עד תום; יחש הוא את ה'יאוש המענה אותו' עת "

התחלתי את השבעתי בחגיגיות וביראה שכמעט הבטיחו לי שצללי חברי הנרצחים
שמעו ואישרו את מסירותי, אך ככל שהתקרבת לסיום אחזה בי הצעם והחמה וחנקו
את דברי.

נעניתי מ恐惧 דמתת הלילה בצחוק רם ושטני. הוא הדחד באוזני זמן רב ובכבודות;
ההרים החזירו לו הד, וחשתתי כאילו הגיהנום כולו מקיף אותו בלעג וצחוק. ללא ספק
באוטו רגע היה אוחז بي טירוף והייתי משמיד את קיומי העלוב, ללא נשמה שבועתי
וללא נשמרתי לנקמה. הצחוק דער, כס苦笑 מוכר ומתוועב, לכואורה קרוב לאוזני, פנה
אליה בלחישה נשמעת: "אני מרוצה, יצור עלוב! החלטת לחיות, ואני מרוצה

זינקתי לעבר המקום שמננו בעקב הקול, אך השטן חמק מהחיזתי. לפתע עלה דייסק
הירח הרחב והairo במלואו את צורתו המזוויה והמעוותת בעודו נמלט במהירות שהיא
מעבר לזו של בן תמותה.

רדפתី אחריו, ובמשך חודשים רבים זו הייתה משימתי. מודרך על ידי קצה חוט דק,
עקבותי אחר פיתולי הרון, אך לשווה. הים התיכון הכחול הופיע, ובמקרה מזר, ראייתי
את השד נכנס בלילה ומסתתר בכל שיט המפליג לים השחור. עלייתו על אותה ספינה,
אך הוא נמלט, אני יודע כיצד.

בין ערבות טרטאריה ורוסיה, למרות שהוא עדין חמק ממני, תמיד עקובתי אחר
עקבותיו. לעיתים האיכרים, מבועטים מהחיזיון הנורא הזה, הודיעו לי על נתיבו;
לעתים הוא עצמו, חשש שאם אבד כל זכר לו אתי אש ואמות, הותיר סימן כלשהו
להובילני. השLEG ירד על ראשיו, וראייתי את טבעת צעדו הענק על המישור הלבן. אתם,
הנכנים CUT לחיים, שדagaה היא חדשה לכם וויסורים אינם מוכרים לכם, כיצד תוכלו
להבין את מה שחשתי ועדין חש? קור, מחסור ותשישות הי' המכובדים הפחותים
ביותר שנגזר עלי' לשאת; קוללתי על ידי איזה שד ונשأتي עמי את הגיהנום הנצחי
שלו; ובכל זאת רוח טוביה עקבה אחר צעדי והדריכה אותם וכאשר רטנתי ביותר
היתה מחלצת אותי לפתע מקשימים שנראו בלתי עברים. לעיתים, כאשר הטבע,
מוכרע על ידי רעב, קרס תחת התשישות, הוכנה עבורי ארוחה במדבר שהשيبة את
נפשי ועודדה אותו. המזון היה אכן גס, כזה שאיכרי הארץ אכלו, אך אין לי ספק שהוא
הונח שם על ידי הרוחות שזימנתי לסייע לי. לעיתים קרובות, כשהחל היה יבש, השמים
נטולי עננים, והייתי צרוב מצמא, ענן קל היה מעיב על השמיים, משליל את טיפות המים
הסיפורות שהחיו אותן, ונעלם.

עקובתי, כשנתאפשר ל', אחר נתיבי הנהרות; אך השד נמנע בדרך כלל מלאו, שכן כאן
התרכזה בעיקר אוכלוסיית הארץ. במקומות אחרים בני אדם נראו לעיתים רחוקות,
ובדרך כלל התקיימתי על חיות הבר שחצאו את דרכי. היה לי כסף איתי וזכית בידידותם
של הכהרים על ידי חלוקתו; או שהבאתי עמי מזון שצדתי, אשר לאחר שלקהתי ממנו
חלק קטן, תמיד הגשתי לאלו שסיפקו לי אש וכליים לבישול

חיי, כפי שעברו כר, היו אכן שנואים עלי, ורק במהלך השינה יכולתי לטעום שמחה. הנו שינה מברכת! לעיתים קרובות, כשהייתי בשיא האומללות, שקעתី למנוחה, וחלומותיי הרגיעו אותו עד כדי התעלות. הרוחות ששמרו עלי סייקו רגעים אלו, או יותר דיוק. שעות אלו של אושר, כדי שאוכל לשמר על כוח להשלים את מסע העלייה לרגל שלי. ללא הפוגה זו, הייתה קורס תחת תלאותי. במהלך היום נתמכתי ועובדתי על ידי התקווה ללילה, שכן בשינה ראייתי את חברי, את אשתי ואת ארצי האהובה; שוב ראייתי את פניו המיטיבות של אבי, שמעתי את צילוי הכסף של קולה של אליזבת, וחזיתי בקלרוואל נהנה מרפיאות ונערות. לעיתים קרובות, כשהייתי מותש מצעידה מפרקת, שכנעתי את עצמי שאני חולם עד שיגיע הלילה וכי אז אהנה מהמציאות בזרועות חברי היקרים ביותר. איזו חיבה מיוסרת חשתי כלפים! כיצד נדבקתי לדמיותיהם היקרות, כשהלעתים הן פקדו אפילו את שעות הערות שלי, ושכנעתי את עצמי שהם עדין חיים! ברגעים כאלה הנקמה, שבורה בתוכי, דעכה בלבבי, ורדפת אחר נתיבי לעבר השמדת השד יותר כמשימה שהוטלה עלי ממשמים, כדחף מכני של כוח כלשהו שלא הייתה מודעת לו, מאשר כתשוקה הלווה של נשמתי.

מה היו רגשותיו של זה שאחורי רדfty – אין יכול לדעת. לעיתים, אכן, הוא הותיר סימנים בכתב על קליפות העצים או חצוביים באבן שהדריכו אותו ועוררו את חמתו. "שלטוני טרם הסתומים" – מילים אלו היו קריאות באחת מכתובות אלו – "אתה חי, וכוחו של שלטוני מושלם. עקוב אחריו; אני מחשש את קרחוני העד של הצפון, שם תחש את אומללות הקור והכפור, שאלייהם אני חסין. תמצא ליד מקום זה, אם לא תעקוב באיטיות רבה מדי, ארנבת מתה; אכול והתאושש. בוא, אובי; עליינו עדין". להיאבק על חיינו, אף שעות קשות ואומללות רבות עליך לשאת עד שיגיע אותו מועד

שtan לוועג! שוב אני נשבע לנקמה; שוב אני מקדיש אותך, שד אומל, לעינויים וממוות. לעולם לא אפסיק את חיפושי עד שהוא או אני נכלה; וזה באיזו אקסטזה אctrף לאליזבת שלי ולחברי שהלכו לעולמם, אשר כבר כעת מכינים עבורו את הגמול על עמליה המיגע ומסע העלייה לרגל הנורא שלי!

בעודו ממשיך במסעי צפונה, השלגים התעבו והקור גבר במידה שהייתה כמעט קשה מנשוא. האיכרים היו סגורים בבקותותיהם, ורק בודדים מהקשוחים שבהם העוז לצאת כדי ללקוד את החיים שהרעב אילץ אותן לצאת ממחבואן כדי לחפש טרפ. הנחרות היי מכוונים בקרח, ולא ניתן היה להשיג דגים; וכך נותקתי ממוצר המזון העיקרי שלי.

ניצחונו של אובי גבר עם קושי עמל. כתובת אחת שהותיר הייתה במילים אלו: "התכוון! עמלך רק מתחילה; התעטף בפרות והצטייד במזון, שכן בקרוב נמצא למסע שבו". סביר? ישיבו את שנאתי הנצחית

אומץ לבו והתמודתי להתחזק מAMILIM לועגות אלו; החלטתי לא להיכשל במטרתי, ובקרה לשמי לתרمور בי, המשכתי בהלה בלבתי נחלש לחצות מדבריות עצומות, עד

שהאוקיינוס הופיע במרקח והיווה את הגבול המוחלט של האופק. הוי! כמה שונה היה הוא מהעונות הכחולות של הדרום! מכוסה בקרח, ניתן היה להבחין בין לבן היבשה רק בזכות פראותו ומחספנותו העדיפה. היונים בכו משמחה ששחו בים התיכון מגבעות אסיה, וקיבלו באקסטה את קץ עמלם. אני לא בכתי, אלא כרעתני ברך ובלב מלא הודית לרוח המדריכה שלי על שהובילה אותה לבטהה למקום שבו קיומתי, למרות לעגו של ירבי, לפגוש ולהיאבק בו.

שבועות אחדים לפני תקופה זו השגת מzychלת וכלבים וכרכחטי את השלגים במהירות בלתי נטפסת. אין לי יודע אם השד נהנה מאותם יתרונות, אך גיליתי שבעוד שקדם לכך איבדתי מדי יום שטח במרדף, כתע צמצמתי את הפער אליו, עד כדי כך ששראית לראשונה את האוקיינוס הוא היה רק במרקח של יום נסעה לפניי, וקיומי ליירט אותו לפניי שיגיע לחוף. באמצעות חדש, לפיכך, דחיקתי קדימה, ותוך יומיים הגעתינו לכפר קטן ועלוב על חוף הים. שאלתי את התושבים בנוגע לשד והשגתנו מידע מדויק. מפלצת ענקית, כך אמרו, הגיעו בלילה שלפני כן, חמושה ברובה וקדחים רבים, כשהיא מבירה את תושביה של בקתה מבודדת מtower פחד מראהו המבעית. הוא לקח עמו את מאגר מזון החורף שלהם, ובהניחו אותו בمزחלת, שכך לגורר אותה תפס להקת כלבים מאולפת גדולה, רתם אותם, ובאותו לילה, לשמהותם של הקרים מוכי האימה, המשיך במסעו על פני הים בכיוון שלא הוביל לשום יבשה; והם שיערו שהוא בוודאי יושמד במהרה על ידי שבירת הקרח או יקפא מהכפור הנצחי.

למשמעות זה סבלתי מהתקף זמני של ייאוש. הוא חמק ממני, ועלי להתחיל מסע הרסני ומעט אינסופי על פני קרחוני האוקיינוס ההרריים, בתוך קור שמעטם מהתושבים יכולים לשאת לאורך זמן ושבו אני, ליד אקלים נעים ושטוף שמש, לא יכולתי לקוות לשרוד. אך למחשבה שהשד יהיה ינצח, חזרו זעמי ונקמתו, וכמו גאות אדираה, הציפו כל רגש אחר. לאחר מנוחה קלה, שבה רוחות המתים ריחפו מסביב והמריצו אותי לעמל ונקמה, התכוונתי למסע.

החלفت את מzychلت היבשה שלי באחת המותאמת לאי-הסידירות של אוקיינוס הקרח, וברכישת מאגר מזון בשפע, עזבתי את היבשה.

אני יכול לנחש כמה ימים חלפו מאז, אך נשאתי אומללות ששותם דבר בלבד הרגש הנצחי של גמול צודק הבוער בלבי לא היה אפשר לי לשאת. הרי קרח עצומים ומחוספסים חסמו לעיתים קרובות את נתיבי, ולעיתים קרובות שמעתי את רעם גלי המעמיקים, שאים על השמדתי. אך שוב הגיע הכפור והפרק את נתיבי הים לבתוים

לפי כמות המזון שצרתי, הייתה מנוח שעברו שלושה שבועות במסע זה; וההתארכות המתמדת של התקווה, החזרת ומעקה על הלב, סחטה לעיתים קרובות דמעות מרות של ייאוש ויגון מעוני. היאוש אכן כמעט תפס את טרפז, ובקרוב הייתה שוקע תחת אומללות זו. פעם אחת, לאחר שהחירות המ██ננות שהובילו אותי הגיעו בעמל בלתי

יאומן לפוגת הר קרח משופע, אחד מהם, שקרס תחת תשישותו, מת, התבוננתי במרחב שלפני בייסורים, כשפתאום עיני קלטה כהה על המישור הקודר. אמצעי את ראייתי כדי לא潦ות מה זה יכול להיות והשمعתי קריית אקסטזה פראית שהבחנתי במצחלה ובפרופורציות המעוותות של דמות מוכרת בתוכה. הו! באיזה פרץ בוער בקרחה התקווה שוב בלב! דמעות חמוט מילאו את עיני, אותן מחית ב מהירות, כדי שלא יפריעו למבט שהוא לי על השד; אך עדין ראייתו הייתה מעוממת מהטיפות הבוערות, עד אשר, כשהאני נכנע לרגשות שהעיקן עלי, בכיתר בקול רם

אך לא היה זה הזמן לעיכוב; שחררתי את הכלבים מבן לוויתם המת, נתתי להם מנה גדושה של אוכל, ולאחר שעט מנוחה, שהייתה הכרחית לחלוtin ועם זאת מעיקה עלי מריה, המשכתי בדרכי. המצחלה הייתה עדין נראהת לעין, ולא איבדתי שוב את המבט עלייה אלא ברגעים שבהם למשך זמן קצר צוק קרח כלשהו הסתיר אותה בזוקי המפרידים. אכן השגתי אותה באופן ניכר, וכאשר, לאחר כמעט יומיים של מסע, חזרתי באובי במרחב של לא יותר ממיל, לבֵי פעם בתוכי בחזקה.

אך כעת, כשהופעתו כמעט בהישג יד מאובי, תקוותי כבוי לפטע, ואיבדתי כל זכר לו באופן מוחלט יותר מכפי שאיבדתי אי פעם. קול גלי עמוק נשמע; רעם התקדיםותם, בעוד המים מתגלגים וגאים מתחתי, הפרק בכל רגע למאים ומביעת יותר. דחקתי קדימה, אך לשוא. הרוח קמה; הים שאג; כמו בצעוז אדר של רעדת אדמה, הוא התפצל ונסדק בקול עצום ומכוון. המלאכה הסתיימה במהרה; תוך דקוט ספורות ים סוער התגאלג בעני בין אובי, ונונתרתי נסחף על פיסת קרח מפוזרת שהלכה וקטנה ללא הרף ובכך הכינה עבורי מות נורא.

באופן זה עברו שעות מחרידות רבות; אחדים מכלבי מתו, ואני עצמי עמדתי לשקוע תחת הצטברות המזוקה כשראייתי את ספינותכם עוגנת ומציעה לי תקוות לסייע וחימם. לא היה לי מושג שספינות מגיעות אי פעם כל כך רחוק צפונה והייתי נדהם מהמראה. מירرت להרוס חלק מהמצחלה שלי כדי לבנות מושטים, ובאמצעים אלו התאפשר לי, בתשישות אינסופית, להניע את רפסודת הקרח שלי לכיוון ספינותכם. החלהתי, אם פניכם מועדות דרומה, עדין לבתו ברחמי הימים במקום לנוטש את מטרתי. קיומית לשכנע אתכם להעניק לי סירה שבאמצעותה אוכל לרדו אחר אובי. אך כיונכם היה צפונה. העליתם אותי לסייעון שכוחיהם הם, ובקרוב הייתי שוקע תחת תלאותי המרבות צפונה. אל מות שאני עדין חשש מפניו, שכן משימתי לא הושלמה.

הו! מתי תרשה לי הרוח המדריכה שלי, בהובילה אותי אל השד, את המנוחה שאני כה חוץ בה; או שמא עלי למות, והוא עודו בחיים? אם כך עשה, השבע לי, וולטון, שהוא לא יחמק, שתחשוף אותו ותשבע את נקמתו במוות. והאם אני מעז לבקש מכם לקבל על עצמן את מסע העלייה לרגל שלי, לשאת את התלאות שעברת? לא; אין כי אני אנוכי. ובכל זאת, כשאמות, אם יופיע, אם משרותי הנקמה יובילו אותו אליך, השבע שהוא לא יהיה – השבע שהוא לא ינצח על יגוני המצטברים וישראל כדי להוציא

לרשימת פשעי האפלים. הוא רהוט ומשכנע, ופעם למלותיו היה אפילו כוח על לבו; אך אל תבטח בו. נשמתו גיהינומית צורתו, מלאה בבוגדות ורשעות דמוית. אל תקשב לו; קרא בשמותיהם של ויליאם, ז'וסטין, קלרואל, אליזבת, אבי, ושל ויקטור האומל, ונעץ את חרבך בלבו. אני ארחף בקרבת מקום ואכoon את הפלדה נכונה.

וולטון, בהמשך. 26 באוגוסט, 17.— קראת את הסיפור המוזר והمبוקעת הזה, מרגרט; והאם אין לך מרגישה את דמך קופא מאימה, כמו זה שגם עת נקשר בשליך? לעיתים, אחז בייסורים פתאומיים, הוא לא יכול היה להמשיך בסיפורו; בפעם אחת, קולו השבור, אך החודר, הגה בקושי את המילים מה רוויות הסבל. עניינו היפות והנאות הוארו עת בעזם, עת נכנעו ליגון מושפל וכבו באומללות אינסופית. לעיתים משל בתוי פניו ובطنיו ומספר את האירועים הנוראים ביותר בקול רגוע, כשהוא מדכא כל סימן של התרגשות; ואז, כמו הר געש המתפרק, פניו השתנו לפתע להבעה של העזם הפראי ביותר בעודו זועק קללות על רודפו.

סיפורו עקי ומסתור במראית עין של האמת פשוטה ביותר, ובכל זאת אני מודה בפניך שמכתביהם של פליקס וסאפי, שהראה לי, וחיזיון המפלצת שנראה מספיננטנו, הביאו לי שכנוע עמוק יותר באמונות סיפורו מאשר הצהורותיו, כנות ועקביות ככל שיהיו. מפלצת צו, אם כן, באמת קיימת! אני יכול להטיל בכך ספק, ובכל זאת אני אובד בفالיה והערצה. לעיתים השתדלתי להשיג מפרנקנסטיין את פרטי היוזכרתו של יצורך, אך בנזקזה זו הוא היה בלתי חדר.

"אם אתה מטורף, ידידי?" אמר. "או لأن מוביילו אותו סקרנונרך חסרת התבונה?"
האם תרצה גם אתה ליצור לעצמך ולעולם אויב דמוני? שלום, שלום! למד את מצוקותי"
ואל תחשפ לഗדייל את שלך."

פרנקנסטיין גילה שערכתי רשיימות בנוגע לקורותיו; הוא ביקש לראותן ואז בעצמו תיקן והוסיף להן במקומות רבים, אך בעיקר בהענקת חיים וروح לשיחות שנייה עם אויבו. "מכיוון ששמרת את סיפורו", אמר, "לא הייתי רוצה שתסיפור קטוע יגע לדורות הבאים."

כך חלף שבוע ימים, בעוד אני מנסה לסיפור המוזר ביותר שהדמיון יוצר אי פעם. מחשבותי וכל רגש בנשמתי נבלעו על ידי העניין באורחיו שסיפור זה והליך הנעלאות והעדינות ייצורו. אני חפש להרגיעו, ובכל זאת האם אני יכול ליעץ לאדם מה אומל לאין שיעור, מה חסר כל תקווה לנחמה, לחיות? הוא, לא! השמחה היחידה שהוא יכול לדעת כעת תהיה כאשר יביא את רוחו המנוחת לשלום ומווות. ובכל זאת הוא נהנה מנחמה אחת, פרי הבדידות והهزיה; הוא מאמין שכאשר בחולמותיו הוא מנהל שיחות עם חברי ושואב מאותו שיתוף נחמה למצוקותיו או תמציצים לנתקמו, שהם אינם יציר דמיונו, אלא היצורים עצם המבקרים אותו מאזרוי עולם מרוחק. אמונה זו מעניקה חגיונות להזיותו שהופכת אותו עברוי לפרשיות ומעניינות כמעט כמו האמת.

שיחותינו אינן מוגבלות תמיד לקורותיו ואסונותיו. בכל נקודה של ספרות כללית הוא מציג ידע ללא גבול והבנה מהירה וחודרת. כשר הביטוי שלו עז ומרגש; ואני יכול לשמעו אותו, כשהוא מספר אירוע נוגע לבב או משתדל לעורר את רגשות הרחמים או האהבה, ללא דמעות. איזה יוצר מפואר הוא בוודאי היה בימי שגשוגו, כשהוא כה נאצל ואלוהי בחורבנו! נראה שהוא מרגיש את ערכו שלו ואת גודל נפילתו.

"כשהייתי צעיר יותר", אמר, "האמנתי שאני מיועד למפעל גדול כלשהו. רגשותי" עמוקים, אך החזקתי בקור רוח של שיפוט שהכשיר אותי להישגים מזהירים. תחשוה זו של ערך טبعי תמכה בי כشنופשם של אחרים היה נמער, שכן ראיתי בך פשע לבזבז ביגון חסר תועלת את הנסיבות שעשוים להיות מעולים לבני מני. כשהרהרתי בעבודה שהשלמתי, לא פחות מאשר יצרת חיה חשה ורצינלית, לא יכולתי לדרג את עצמי עם המונם המתכננים הרגלים. אך מחשבה זו, שתמכה בי בתחילת דרכי, משמשת כתעט רקי כדי לשקע אותה נמוך יותר בעפר. כל השערותי ותקוותי הן כאין כמובן, וכמו המלאך ששאף לכל-יכולת, אני כובל בגיהינום נצח. דמיוני היה ערני, ובכל זאת כוחות הניתוח והיישום שלי היו עזים; על ידי שילוב של תוכנות אלו הגיתתי את הרעיון וביצעת את יצרתו של אדם. אפילו כתעט אני יכול להזכיר שלא תשוקה בהזיותי בעוד המלאכה לא הייתה שלמה. דרכתי בשמיים במחשבותי, פעם מתגאה בכוחותי, פעם בוער מהרעיון של השפעותיהם. מינקוטי הייתי ספג בתקוות גבוהות ושאיפה נعلاה; אך כמה שקעתה! ה! ידידי, לו הכרת אותו כפי שהייתי פעם, לא הייתה מזהה אותו במצב זה של השפה. ייאוש פקד רק לעיתים נדירות את לב; גורל גבוה נראה כנושא אותו קדימה, עד שנפלתי, לעולם, לעולם לא עוד לקום."

האם עלי, אם כן, לאבד את הישות הנערצת זו? יחלטי לחבר; חיפשתי מישהו שיגלה סימפתיה ויאhab אותו. הנה, בימים מדבריים אלו מצאתי אחד צזה, אך חוששתי שציכתי בו רק כדי לדעת את ערכו ולאבדו. הייתי רוצה להשלים אותו עם החיים, אך הוא דוחה את הרעיון.

"אני מודה לך, וולטון", אמר, "על כוונתיך הטובות כלפי יוצר כה אומלל; אך כשאתה" מדבר על קשרים חדשים וחיבת רעננה, האם אתה חושב שמישהו יכול להחליף את אלו שנעלמו? האם אדם כלשהו יכול להיות עבורי כפי שקלרואל היה, או אישת כלשי אליזבת אחרת? אפילו במקום שבו הרגשות אינם מונעים בעוצמה על ידי מצינותה עליונה כלשי, לחבר יルドתנו יש תמיד כוח מסוים על מוחנו שכמעט שום חבר מאוחר יותר אינו יכול להשיג. הם מכירים את מגנון הינקותי, אשר ככל שישתנה לאחר מכן, לעולם אינם נערך; והם יכולים לשפוט את מעשינו במסקנות ודאיות יותר מאשר ליישר מניעינו. אחות או אח לעולם לא יוכלו, אלא אם כן סימפטומים כאלה הופיעו מוקדם, לחשוד באחר במרמה או הונאה, בעוד לחבר אחר, הקשור ככל שהיה, עשוי, למרות עצמו, להיבחן בחשדנות. אך אני נהנית מחברים, יקרים לא רק בשל הרגל ושותפות, אלא בזכות מעלותיהם שלהם; ובכל מקום שבו אהיה, קולה המרגיע של אליזבת של

ושיחתו של קלרואל תמיד יילחשו באוזני. הם מתים, ורק רגש אחד בבדידות צוז יכול לשכנע אותו לשמר על ח'י. לו הייתה עוסק במפעל או תוכנית נעה כלשה', רצופת תעלת נרחבת לבני מני, אז יכולתי לחיות כדי למלאה. אך אין זה גורלי; עלי לדוד ולהشمיד את הישות שלה הענקתי קיים; אז חלק עלי פנוי האדמה יושם ואוכל למות."

אחותי האהובה, 2 בספטמבר. אני כותב לך, מוקף בסכנה ואני יודע אם נגזר עלי לראות שוב את אנגליה היקרה ואת החברים היקרים יותר השוכנים בה. אני מוקף בהרי קרח שאינם אפשריים מנוסה ומאיימים בכל רגע למוחץ את ספרינט. הבחורים האמיצים ששכנעתו להיות חברי נושאים עיניים אליו לעזירה, אך אין לי צוז להעניק. יש משה מבעית נורא במצבנו, ובכל זאת אומץ לב ותקווה איינט עוזבים אותי. עם זאת, נורא להרהר בך שחיי כל האנשים האלו בסכנה בגלי. אם נלך לאיבוד, תוכניותינו המטורפות הן הסיבה.

ומה, מרגרט, יהיה מצב רוחך? את לא תשמעי על השמדתי, ותחכי בחרדת לשובי. שנים יחלפו, ויפקדו אותך ביקורי ייאוש ובכל זאת תעוני על ידי תקווה. هو! אחותי האהובה, הדעהה המכאייה של ציפיותיך הכנות נראהיה לי נוראה יותר ממוטי שלי. אך יש לך בעל וילדים מקסימים; את עשויה להיות מאושרת. השמיים יברכו אותך ויעשו אותך צוז!

אורחי האומלל מתבונן בי בחמלת עדינה ביותר. הוא משתמש למלא אותו בתקווה ומדבר כאלו הח'ים הם נכס שהוקיר. הוא מזכיר לי כמה פעמים אותן אותן קרו לנוגוטים אחרים שניסו את הים הזה, ולמרות עצמי, הוא מלא אותו באזנות מעודדים. אפילו המלחים חשים בכוח כשור הביתיו שלו; כשהוא מדבר, הם כבר אינם מתיאשים; הוא מעורר את האנרגיות שלהם, ובעודם שומעים את קולו הם מאמינים שהרי קרח עצומים אלו הם תלוי עפר שיעלמו בפני נחישותו של אדם. רגשות אלו הם חולפים; כל יום של המתנה ממושכת מלא אותם בפחד, ואני כמעט חושש ממרד שייגרם מייאוש זה.

בספטמבר. סצנה עברה כתע בעלת עניין כה בלתי רגיל שלמרות שסביר מאוד 5 שדפים אלו לעולם לא יגעו אליו, אני יכול להימנע מתייעודה. אנו עדין מוקפים בהרי קרח, עדין בסכנה מידית להימחץ בעימותם. הקור קיזוני, ורבים מחברי האומללים כבר מצאו כבר בתוך מראה שיממון זה. בריאותו של פרנקenstein הידרדרה מדי יום; אש קדחתנית עדין מנצצת בעינו, אך הוא מותש, וכאשר הוא מתעורר פתאום למאמץ כלשהו, הוא שוקע במהירות שוב לחוסר חיים לכוארו.

הזכיר במכתבי האחרון את החששות שקיינו בי מפני מרד. הבוקר, בעודו ישב וצופה בתווי פניו החיוורים של יידי – עיניים ח齊ות וגפיו תלויים ללא כוח – הופרעתו על ידי חצי תריסרמלחים שדרשו כניסה לתא. הם נכנסו, ומנהיגם פנה אליו. הוא אמר לי שהוא וחבריו נבחרו על ידי שאר המלחים לבוא במשלחת אליו כדי להגיש לדרישה

אשר, בצדק, לא יכולתי לסרב לה. הינו כלאים בקרח וכנראה לעולם לא נשחרר, אך הם חשו שאמ, כפי שיתכן, הקרח יתפוגג ומעבר חופשי יפתח, אהיה פזיז מספיק כדי להמשיך במסעיו ולהוביל אותם לסכנות חדשות, לאחר שיתיכון והתגברו בשלום על זו. הם התעקשו, לפיכך, שאתחייב בהבטחה חגיגית שאם הספינה תשחרר, אפנה מיד את נתיבי דרומה.

נאומ זה הטריד אותו. לא התייחסתי בדעתו את הרעיון לחזור אמ אשחרר. ובכל זאת האם יכולתי, בצדק, או אפילו באפשרות, לסרב לדרישה זו? היסsti לפני שענית, כשרנקנשטיין, שבתחילתה שתק, אכן נראה היה שכמעט אין לו כוח להקשיב, התעורר CUT; עיניו נצטו, ולחיו הסמיקו במרקץ רגעי. בפנותו אל האנשים, אמר:

"למה אתם מתקווים? מה אתם דורשים מהקפטן שלכם? האם אתם כה בקהלות" נוטשים את תוכניתכם? האם לא קראתם לזה משלחת מפוארת? מדוע היא הייתה מפוארת? לא משומש שהדרך הייתה חלקה ושלולה כים דרומי, אלא משומש שהיתה מלאה בסכנות ואיימה, משומש שבכל אירע חדש היה על עוז רוחכם להיקרא קדים מה אומץ לבכם להיות מוצג, משומש שסכנה ומאות הקיפו אותה, ואלו הייתם צריכים לאתגר ולנצח. לשם כך הייתה זו משלחת מפוארת, לשם כך הייתה זו יוזמה מכובדת. הייתם אמרים להיקרא מעתה המיטיבים של בני מינכם, שמוטיכם נערצים כשייכים לאנשים אמיצים שפגשו במועות המען הכבוד ולטבות האנושות. CUT; ראו, עם הדמיון הראשון של סכנה, או, אם תרצו, הניסיון הבהיר והمبיעת הראשון של אומץ לבכם, אתם נרתעים ומסתפקים בכך שתזכירו אנשים שלא היה להם כוח מספיק לשאת קור וסכנה; וכך, נשומות מסכנות, היה להם קר והם חזרו למדורותיהם החמות. ובכן, זה לא דרש את ההכנה הזאת; לא הייתם צריכים לבוא כל כך רחוק ולגרור את הקפטן שלכם לחפותת תבוסה רק כדי להוכיח שאתם פחדניים. היו גברים, או היו יותר מגברים. היו ייצבים במטרותיכם ואיתנים כסלע. הקרח הזה אינו עשוי מאותו חומר שמננו עשו לבכם; הוא משתנה ואני יכול לעמוד בפניכם אם תאמרו שלא עומד. אל תחזרו למשפחותיכם עם אות קלון מסומן על מצחכם. חזרו כגיבורים שנלחמו וניצחו ואשר אינם יודעים מה זה להפנות עורף לאויב."

הוא אמר זאת בקול כה מותאם לרגשות השוניים שהובעו בנאומו, בעין כה מלאה בתוכנית נעלה וגבורה, שכולם תוכלו להתפלא שאנשים אלו התרגשו? הם הביטו זה זה ולא היו מסוגלים להסביר. אני דיברתי; אמרתי להם לפרש ולשקל את שנאמר, שלא אובייל אותם צפונה יותר אם יחפזו בכך בתקף, אך שקיוותי כי מתוך מחשבה, אומץ לבם יחוור. הם פרשו ואני פניתי לדידי, אך הוא היה שקווע ברפיון וכמעט משולל חיים.

כיצד כל זה יסתיים, אני יודע, אך הייתי מעדיף למות מאשר לחזור בבושת פנים, כשמטרתי לא הושלמה. ובכל זאת חוששתי שהיה גורלי; האנשים, שאינם נתמכים

על ידי רעיונות של תהילה וכבוד, לעולם לא יוכל להמשיך מרצונם לשאת את תלאותיהם הנוכחות.

בsoftmax. הפור נפל; הסכמתו לחזור אם לא נושמד. כר תקוותי נהרסו על ידי פחדנות וחוסר החלטתיות; אני חוזר בברורות ואכזבה. זה דורש יותר פילוסופיה מכפי שיש לי כדי לשאת עוויל זה בסבלנות.

בספטמבר. זה נגמר; אני חוזר לאנגליה. איבדתי את תקוותי ל/gotoת ותהילה;
איבדתי את ידידי. אך אשׁתדל לפחות נסיבות מרות אלו עבורי, אחותי היקרה; ובעוד
ニישא לעבר אנגליה ולעבֶר, לא אתייאש.

ב-9 בספטמבר, הקרכח החל לזרז, ושאגות כרעמים נשמעו למרחק בעוד האים מתפצלים ונסדקים לכל עבר. היינו בסכנה המידית ביותר, אך כיוון שיכלנו רק להישאר פסיביים, תשומת לבו העיקרית הייתה נתונה לאורהי האומלל שמחלהו גברה במידה צזו שהיא רתוק לחלווטין למיטתו. הקרכח נסדק מאחורינו ונדחף בכוח לעבר הצפון; בריזה עלתה מהמערב, וב-11 לחודש המ עבר לדרום הפרק חופשי' לחלווטין. כשהמלחים ראו זאת וכי שובם לארץ מולדתם מובטח לכואורה, פרצה מהם עצקה של שמחה סוערת, רמה ומושכת. פרנקנסטיין, שהיה מנמנם, התעורר ושאל לשיבת המהומה. "הם צועקים", אמרתי, "כי בקרוב יחרזו לאנגליה." "האם אתה, אם כן, באמת חזור?" "אבוי! כן; אני יכול לעמוד בפני דרישותיהם. אני יכול להוביל אותם בעל כורחם לסכנה, ועלי לחזור." "עשה זאת, אם תרצה; אך אני לא. אתה עשו' לוותר על מטרתך, אך משימתי הוקצתה לי על ידי השמים, ואני מעז. אני חלש, אך בוודאי הרוחות המסיעות לנקמתינו יעניקו לי כוח מספיק." באמוריו זאת, השתדל לזמן מהרניתה, אך המאמץ היה גדול מדי עבורו; הוא נפל חזרה והתעלף.

过后很长一段时间，他才开始考虑自己的健康。他意识到自己需要减肥，但又觉得自己的体质不适合运动。他尝试过各种方法，但都失败了。他开始感到沮丧和无助，甚至开始怀疑自己的能力。他开始寻求帮助，但没有人能理解他的情况。他开始感到孤独和绝望，甚至开始考虑结束自己的生命。

גזר דין הושמע, ויכולתי רק להתאבל ולהיות סבלני. ישבתי ליד מיטתו, צופה בו; עיניו היו עצומות, וחשבתי שהוא ישן; אך כעבור זמן קצר קרא לי בקול חלש, ובמבקשו ממני להתקרב, אמר: "אבי! הכוח שעליו סמכתי נעלם; אני מרגיש שבקרוב אמות, והוא, אויבי ורודפי, עשוי עדין להתקיים. אל תחשוב, ולטונן, שברגע עי' האחרונים אני חש את אותה שנאה יוקדת ותשוקה לוהטת לנקמה שהבעתי פעם; אך אני מרגיש מוצדק -ברצוני במוות יריבי. במהלך ה

של פרויקט גותנברג: פרנקנשטיין; או, פרומתאוס המודרני EBOOK-סוף ספר ה ***

מהדורות מעודכנות יחליפו את הקודמת — המהדורות הישנות ישנו את שמן. יצירת העבודות מהדורות מודפסות שאינן מוגנות על ידי חוק זכויות היוצרים של ארה"ב פירושה שלאף אחד אין זכויות יוצרים בארצות הברית על עבודות אלו, ולכן הקורן (ואתם!) יכולים להעתיק ולהפיץ אותן בארצות הברית ללא רשות ולא תשלום תמלוגים. כללים מיוחדים, המפורטים בחלק תנאי השימוש הכלליים של רישיון זה, כדי TM Project Gutenberg חלים על העתקה והפצה של עבודות אלקטרוניות של פרויקט TM PROJECT GUTENBERG להגן על הקונספט והסימן המסחרי של גוטנברג הוא סימן מסחרי רשום, ואין להשתמש בו אם אתם גובים תשלום עבור ספר אלקטרוני, אלא אם תפעלו לפי תנאי רישיון הסימן המסחרי, כולל תשלום תמלוגים דיגיטליוני, לפחות כמפורט כגן יצירת עבודות נגזרות, דוחות, הופעות ומחקר. ניתן לשנות, להדפיס ולהחלק בחינם ספרי אלקטרוני של פרויקט גוטנברג — אתם יכולים לעשות כמעט כל דבר בארצות הברית עם ספרי אלקטרוני שאין מוגנים על ידי חוק זכויות היוצרים האמריקאי. הפצה חדש כפופה לרישיון הסימן המסחרי, במיוחד הפצה מסחרית.

התחלתה: הרישיון המלא הרשמי המלא של פרויקט גוטנברג

אנא קראו זאת לפני שאתם מפיצים או משתמשים בעבודה זו

כדי להגן על משימת פרויקט גוטנברג TM לקידום הפצה חופשית של עבודות אלקטרוניות, על ידי שימוש או הפצה של עבודה זו (או כל עבודה אחרת הקשורה אתם מסכימים לציטת לכל תנאי הרישיון, ("Project" בדרך כלל לבייטוי המלא של פרויקט גוטנברג TM ה Zimmermann בקובץ זה או באינטרנט בכתובת www.gutenberg.org/license.

סעיף 1. תנאי שימוש כלליים והפצה חדש של עבודות אלקטרוניות של פרויקט TM גוטנברג

א. על ידי קריאה או שימוש בכל חלק מעבודה אלקטרוניות זו של פרויקט גוטנברג TM, אתם מצינים שקראותם, הבנותם, ומסקימים ומקבלים את כל תנאי רישיון זה והסכם הקניין הרוחני (סימן מסחרי/זכויות יוצרים). אם איןכם מסכימים לציטת לכל תנאי הסכם זה, עליוכם להפסיק את השימוש ולהחזיר או להשמיד את כל העותקים של עבודות פרויקט גוטנברג TM שברשותכם. אם שילמתם תשלום עבור השגת עותק או גישה לעבודה אלקטרוניות של פרויקט גוטנברג TM ואני מסכימים להיות מחויבים לתנאי הסכם זה, תוכלו לקבל החזר מהאדם או מהגוף לו שילמתם את התשלום כפי שפורט בסעפה 1.h.8.

הוא סימן מסחרי רשום. מותר להשתמש בו על עבودה "Project Gutenberg". ב. אלקטронית או בקשר אליה רק על ידי אנשים המסכימים להיות מחויבים לתנאי הסכם זה. ישנו כמה דברים שנייתן לעשות עם רוב העבודות האלקטרוניות של פרויקט גוטנברגTM גם ללא ציבור לתנאים המלאים של הסכם זה. ראו פסקה 1.ג להלן. ישנו דברים רבים שנייתן לעשות עם עבודות אלקטронיות של פרויקט גוטנברגTM אם תפעלו לפי תנאי הסכם זה ותעזרו לשמר גישה חופשית עתידית ל עבודות אלקטронיות של פרויקט גוטנברגTM. ראו פסקה 1.ה להלן.

1.1. מחזיקה, (PGLAF ג. הקרן לארכיון ספרותי של פרויקט גוטנברג ("הקרן") או בזכויות יוצרים על האוסף של עבודות אלקטронיות של פרויקט גוטנברגTM). כמעט כל בארצות הברית. (Public Domain) העבודות הבודדות באוסף נמצאות בנחלת הכלל אם עבודות בודדת אינה מוגנת על ידי חוק זכויות יוצרים בארצות הברית ואתם נמצאים בארצות הברית, איננו טוענים לזכות למנוע מכם להעתיק, להפיץ, לבצע, להציג או ליצור עבודות נגזרות המבוססות על העבודה כל עוד כל התתייחסויות לפרויקט גוטנברג מוסרות. כמובן, אנו מקווים שתתמכנו במשימת פרויקט גוטנברגTM לקידום גישה חופשית ל עבודות אלקטронיות על ידי שיתוף חופשי של עבודות פרויקט גוטנברגTM בנסיבות לתנאי הסכם זה לשמירה על שמו של פרויקט גוטנברגTM הקשור לעבודה. תוכלו לציית בקשות לתנאי הסכם זה על ידי שמירת העבודה באותו פורמט עם הרישוי המלא המצורף של פרויקט גוטנברגTM כאשר אתם משתפים אותה ללא תשלום עם אחרים.

1.2. חוקי זכויות היוצרים של המקום בו אתם נמצאים שליטים גם הם על מה שאתם יכולים לעשות עם עבודה זו. חוקי זכויות היוצרים ברוב המדינות נמצאים במצב מתמיד של שינוי. אם אתם מחוץ לארצות הברית, בדקו את חוקי מדיניכם בנוסף לתנאי הסכם זה לפני הורדיה, העתקה, תצוגה, ביצוע, הפצה או יצירת עבודות נגזרות המבוססות על עבודה זו או על כל עבודה אחרת של פרויקט גוטנברגTM. הקרן אינה מציגה מציגים כלשהם בנוגע לսטטוס זכויות היוצרים של עבודה כלשהי בכל מדינה אחרת מלבד ארצות הברית.

1.3. ה. אלא אם הסרתם את כל התתייחסויות לפרויקט גוטנברג.

1.4. המשפט הבא, עם קישורים פעילים או גישה מיידית אחרת לרישוי המלא של פרויקט גוטנברגTM, חייב להופיע באופן בולט בכל פעם שמתבצעת גישה, תצוגה, ביצוע, צפייה, העתקה או הפצה של עותק של עבודה פרויקט גוטנברגTM (כל עבודה או שהבייטוי מזוהה איתה "Project Gutenberg" שעלייה מופיע הביטוי):

ספר אלקטרוני זה מיועד לשימוש על ידי כל אחד, בכל מקום בארצות הברית וברוב חלקו העולם האחרים ללא עלות וכמעט ללא הגבלות מכל סוג שהוא. אתם רשאים להעתיק אותו, למסור אותו או להשתמש בו מחדש

תחת תנאי רישיון פרויקט גוטנברג הכלול בספר אלקטרוני זה או באינטרנט אם איןכם נמצאים בארצות הברית, יהיה www.gutenberg.org בכתב עליכם לבדוק את חוקי המדינה בה אתם נמצאים לפני השימוש בספר אלקטרוני זה.

ה.2. אם עבדה אלקטרוניית בודדת של פרויקט גוטנברגTM נגזרת מתקסטים שאינם מוגנים על ידי זכויות היוצרים האמריקאי (אינה מכילה הודעה המציינת שהוא פורסמה ברשות בעל זכויות היוצרים), ניתן להעתיק ולהפיץ את העבודה לכל אחד בארצות הברית ללא תשלום عمלהות או דמי שימוש. אם אתם מפיצים מחדש או מזוהה איתה או מופיע עלייה, "Project Gutenberg" מספקים גישה לעובדה שהביתי עליכם לצית לדרישות פסקאות 1.h.1 עד 1.h.7 או לקבל רשות לשימוש בעובדה ובסימן המסחרי של פרויקט גוטנברגTM כפי שפורט בפסקאות 1.h.8 או 1.h.9.

ה.3. אם עבדה אלקטרוניית בודדת של פרויקט גוטנברגTM פורסמה ברשות בעל 1.h.7 זכויות היוצרים, השימוש וההפצה שלכם חייבים לצית לה פסקאות 1.h.1 עד 1.h.7 והן לכל תנאי נוסף שהוא על ידי בעל זכויות היוצרים. תנאים נוספים יkosrho לרישיון פרויקט גוטנברגTM עבור כל העבודות שפורסמו ברשות בעל זכויות היוצרים שנמצאות בתחילת העבודה זו.

ה.4. אין לנתק, להפריד או להסר את תנאי הרישיון המלא של פרויקט גוטנברגTM. מעובדה זו, או מכל קבצים המכילים חלק מעובדה זו או כל עבודה אחרת הקשורה לה פרויקט גוטנברגTM.

ה.5. אין להעתיק, להציג, לבצע, להפיץ או להפיך מחדש מעובדה אלקטרוניית זו, או כל חלק ממנו, מבלי להציג באופן בולט את המשפט המפורט בפסקה 1.h.1 עם קישורים פעילים או גישה מיידית לתנאים המלאים של רישיון פרויקט גוטנברגTM.

ה.6. אתם רשאים להמיר ולהפיך עבודה זו בכל פורמטBINARI, דחוס, מסומן.1. פורמט קנייני או לא-קנייני, כולל כל עיבוד תמלילים או פורמט (Markup) היפר-טקסט. עם זאת, אם אתם מספקים גישה או מפיצים עותקים של עבודה פרויקט או פורמט אחר המשמש בגרסת "Plain Vanilla ASCII" גוטנברגTM בפורמט שאינו הרשמי המפורסמת באתר הרשמי של פרויקט גוטנברג(www.gutenberg.org), עליכם לספק, ללא עלות נוספת או הוצאה למשתמש, עותק, אמצעי לייצוא עותק, או "Plain Vanilla ASCII"-אמצעי להשתתפות באפשרות, של העבודה בפורמט המקורו שלה או בפורמט הרשמי الآخر. כל פורמט חלופי חייב לכלול את הרישיון המלא של פרויקט גוטנברגTM כפי שצוין בפסקה 1.h.1.

ה.7. אין לגבות תשלום עבור גישה, צפייה, תצוגה, ביצוע, העתקה או הפצה של 1.h.9. עבודות פרויקט גוטנברגTM כלשהן, אלא אם תציגו לפסקה 1.h.8 או 1.h.9.

ה.8. אtmp רשות לגבות תשלום סביר עבור עותקים של עבודות אלקטרוניות של 1.1. פרויקט גוטנברגTM, או עבור אספקת גישה אליהן או הפטון, בתנאי ש:

• תשלום דמי תמלוגים של 20% מהרווחים הגלויים שאתם מפיקים מהשימוש בעבודות פרויקט גוטנברגTM, המוחשבים לפי השיטה שבה אתם משתמשים כבר לחישוב המסים החלים עליהם. התשלום מגע לבעל הסימן המסחרי של פרויקט גוטנברגTM, אך הוא הסכום לתרום תמלוגים תחת פסקה זו לקרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג. תשלום תמלוגים חייבים להשתלם תוך 60 ימים לאחר כל תאריך שבו אתם מכינים (או נדרשים חוקית להכין) את דוחות המס התקופתיים שלכם. תשלום תמלוגים צריכים להיות מסומנים בביבור ככ Allowance להישלח לקרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג בכתובת המצוינת בסעיף 4, "מידע על תרומות לקרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג". הספרותי של פרויקט גוטנברג

• תספוקו החזר מלא של כל סכום תשלום על ידי משתמש שמודיע לכם בכתב (או בדואר אלקטרוני) תוך 30 ימים מהקבלת כי הוא אינו מסכים לתנאי הרישוי המלא של פרויקט גוטנברגTM. עליהם לדרוש שימוש כזה להחזיר או להשמיד את כל העותקים של העבודות שברשותו במידה פיזית ולהפסיק כל שימוש וכל גישה לעותקים אחרים של עבודות פרויקט גוטנברגTM.

• תספוקו, בהתאם לפסקה 1.1.3, החזר מלא של כל סכום תשלום עבור עבודה או עותק חלופי, אם מתגלה פגם בעבודה האלקטרונית והוא מדווח לכם תוך 90 ימים מקלט העבודה.

• TMתצייתו לכל שאר תנאי הסכם זה להפצה חינמית של עבודות פרויקט גוטנברג.

ה.9. אם ברצונכם לגבות תשלום או להפץ עבודה אלקטרוניות של פרויקט 1.1. גוטנברגTM או קבוצת עבודות בתנאים שונים מלבד המפורטים בהסכם זה, עליהם לקבל אישור בכתב מהקרן לארכיו ספרותי של פרויקט גוטנברג, מנהלת הסימן המסחרי של פרויקט גוטנברגTM. צרו קשר עם الكرן כפי שפורט בסעיף 3 להלן.

1.1.

1.1. מתנדבי ועובדיו פרויקט גוטנברג משקיעים מאמץ ניכר בזיהוי, מחקר זכויות יוצרים, תעתוק והגעה של עבודות שאין מוגנות על ידי חוק זכויות היוצרים האמריקאי ביצירת אוסף פרויקט גוטנברגTM. למרות מאמצים אלו, עבודות אלקטרוניות של פרויקט גוטנברגTM, והמדיה שעלייה הן עשויות להיות מאוחسنות, עלולות להכיל "פגמים", כגון, אך לא רק, נתונים חסרים, לא מדויקים או פגומים, שגיאות כתוקן, הפרת זכויות יוצרים או קניין רוחני אחר, דיסק פגום או מדיה אחרת פגומה, וירוס מחשב, או קוד' מחשב הפוגעים או שאינם ניתנים לקריאה על ידי הצד שלכם.

- ו.2. אחריות מוגבלת, יותר על נזקים — למעט "הזכות להחלפה או החזר".
המתואר בפסקה 1.ו.3, הkrn לארכון ספרותי של פרויקט גוטנברג, בעל הסימן
המסחרי של פרויקט גוטנברג™, וכל צד אחר המפיץ עבודה אלקטרונית של פרויקט
גוטנברג™ תחת הסכם זה, מסירים כל אחריותם כלפים בגין נזקים, עלויות והוצאות,
כולל שכר טרחת עורכי דין. אתם מסכימים שאין לכם סעדים בגין רשלנות, אחריות
קפידה, הפרת אחריות או הפרת חוזה למעט אלו המפורטים בפסקה 1.ו.3. אתם
מסכימים שהkrn, בעל הסימן המסחרי, וכל מפיץ תחת הסכם זה לא יהיה אחראים
כלפיהם לנזקים ממשיים, ישירים, עקיפים, תוצאותיים, עונשיים או נלוים גם אם
הודיעתם על האפשרות לנזק זה.
- ו.3. זכות מוגבלת להחלפה או החזר — אם תגלו פגם בעבודה אלקטרונית זו תוך 90 ימים ממועדיה, תוכלו לקבל החזר על הכספי (אם שולם) ששילמתם עבורה על ידי
שליחת הסבר בכתב לאדם שמננו קיבלתם את העבודה. אם קיבלתם את העבודה
במדיה פיזית, עליוכם להחזיר את המדיה עם ההסבר בכתב. האדם או הגוף שספק
לכם את העבודה הפגומה עשוי לבחור לספק עותק חלופי במקום החזר. אם קיבלתם
את העבודה באופן אלקטרוני, האדם או הגוף שספק לכם אותה עשוי לבחור לתת לכם
הздמנות שנייה לקבל את העבודה באופן אלקטרוני במקום החזר. אם העותק השני
גם הוא פגום, תוכלו לדרוש החזר בכתב ללא הzdמנויות נוספות לתקן הבעיה.
- ו.4. למעט הזכות המוגבלת להחלפה או החזר המפורטת בפסקה 1.ו.3, עבודה זו
לא כל אחריות אחרת מכל סוג שהוא, מפורשת (IS-AS) "מוספקת לכם" כפי שהיא
או משתמש, כולל אך לא רק אחריות לصلاحות או התאמת לכל מטרת שהיא.
- ו.5. מדיניות מסוימת אין אפשרות ויתור על אחריות משתמש מסוימת או החרגה.
או הגבלה של סוג נזקים מסוימים. אם ויתור או הגבלה כלשהם המפורטים בהסכם זה
מפרים את חוק המדינה החל על הסכם זה, ההסכם יפורש כך שיבצע את המקסימום
הਮותר של ויתור או הגבלה על פי חוק המדינה החל. חוסר התקפות או חוסר האכיפות
של הוראה כלשהי בהסכם זה לא יבטלו את שאר ההוראות.
- ו.6. שיפוי — אתם מסכימים לשפטות ולפטור מאחריות את krn, בעל הסימן.
המסחרי, כל סוכן או עובד של krn, כל מי שמספק עותקים של עבודות אלקטרוניות
של פרויקט גוטנברג™ בהתאם להסכם זה, וכל המתנדבים הקשורים להפקה, לקידום
ולഫצה של עבודות אלקטרוניות של פרויקט גוטנברג™, מכל אחריות, עלויות
והוצאות, כולל שכר טרחת עורכי דין, הנובעים במישרין או בעקיפין מכל אחד
מהדברים הבאים שאתם עושים או גורמים להתרחשותם: (א) הפגיעה של עבודה זו או
כל עבודה של פרויקט גוטנברג™, (ב) שינוי, התאמה, או הוספות או מחיקות לכל
עבודה של פרויקט גוטנברג™, ו-(ג) כל פגם שאתם גורמים לו.

פרויקט גוטנברג™ הוא שם נרדף להפצה חופשית של עבודות אלקטרוניות בפורמטים הניטנים לקריאה על ידי מגוון רחב של מחשבים כולל מחשבים מיושנים, ישנים, בגיל העמידה וחדשים. הוא קיים בזכות/amציהם של מאות מתנדבים ותרומות מאנשים מכל תחומי החיים.

מתנדבים ותמייה כספית כדי לספק למתרדים את הסיעוד הדרוש להם הם קריטיים להשגת מטרות פרויקט גוטנברג™ ולהבטחה שאוסף פרויקט גוטנברג™ ישאר זמן באופן חופשי לדורות הבאים. בשנת 2001 הוקמה הקרן לארכיוון ספרותי של פרויקט גוטנברג כדי לספק עתיד בטוח וקבוע לפרויקט גוטנברג™ ולדורות הבאים. כדי ללמידה עוד על הקרן לארכיוון ספרותי של פרויקט גוטנברג וכיום מאמצים ותרומותיכם יכולים עלי הקרן לארכיוון ספרותי של הפרויקט 3 ו-4 דף המידע של הקרן בכתב www.gutenberg.org.

סעיף 3. מידע על הקרן לארכיוון ספרותי של פרויקט גוטנברג

הקרן לארכיוון ספרותי של פרויקט גוטנברג היא תאגיד חינוכי ללא מטרת רווח המאוגד תחת חוק מדינת מיסיסיפי וקיבל סטטוס של פטור מס על ידי [3][501(c)(3)] או זהה המש הפדרלי של הקרן הוא EI-מספר ה (IRS) רשות המסים האמריקאית 64-6221541. תרומות לקרן הארכיוון הספרותי של פרויקט גוטנברג מוכרות לצורכי מס במידה המלאה המותרת על פי החוקים הפדרליים של ארה"ב וחוקי מדינתכם.

809 Center Street, Salt Lake City, Utah 84116, United States. קישורי יצירת קשר בדואר אלקטרוני ומידע, טלפון: (801) 596-1887. מעודכן ניתן למצוא באתר הקרן ודף הרשמי בכתב www.gutenberg.org/contact

סעיף 4. מידע על תרומות לקרן הארכיוון הספרותי של פרויקט גוטנברג

פרויקט גוטנברג™ תלוי בתמיכה ציבורית נרחבת ובתרומות ואינו יכול לשרוד בלבד הניתנות להפצה חופשית בצורה קרייאת-מכונה הנגישה למגוון הרחב ביותר של ציוד, כולל ציוד מיושן. תרומות קטנות רבות (\$1 עד \$5,000) חשובות במיוחד לשימירה על IRS-סטטוס הפטור ממיס מול ה.

הקרן מחויבת לצוות לחוקים המסדרים ארגוני צדקה ותרומות לצדקה בכל 50 המדינות של ארצות הברית. דרישות הצוות אין אותן אחידות ונדרש מאמץ ניכר, נירמת הרבה ואגרות רבות כדי לעמוד בדרישות אלו ולשמור עליהם. איןנו מבקשים תרומות במקומות שבהם לא קיבלנו אישור בכתב על צוות. כדי לשלוות תרומות או לקבוע את www.gutenberg.org/donate, בקרו בכתב.

למרות שאיננו יכולים ואיןנו מבקשים תרומות ממדינות בהן לא עמדנו בדרישות שידול התרומות, איןנו מכירים שום איסור על קבלת תרומות שלא התבקשו מתורמים במדינות אלה הפונים אלינו בהצעות לתרום.

תרומות בינלאומיות מתקבלות בברכה, אך איןנו יכולים לצאת בהצהרות כלשהן בנוגע לטיפול המיסוי בתרומות המתקבלות מחוץ לארצות הברית. חוק ארה"ב לבדם מעסיקים את הוצאות הקטן שלנו מעל הראש.

אני בדקתי את דפי האינטרנט של פרויקט גוטנברג עבור שיטות תרומה וכתובות עדכניות. תרומות מתקבלות במספר דרכים אחרות כולל צ'קים, תשלום ממוקונים או תשלום כרטיס אשראי. כדי לתרום, אני בקורס ב

סעיף 5. מידע כללי על עבודות אלקטרוניות של פרויקט גוטנברג™

פרופסור מייקל ס. הארט היה הוגה הקונספט של פרויקט גוטנברג™ כספרייה של עבודות אלקטרוניות שנייתן לשתף באופן חופשי עם כל אחד. במשך ארבע שנים, הוא הפיק והפיק ספרי אלקטרוני של פרויקט גוטנברג™ רק עם רשות רופפת של תמיכת מתנדבים.

ספר אלקטרוני של פרויקט גוטנברג™ נוצרים לעיתים קרובות מספר מהדורות מודפסות, שוכן אושרו ככלו שאין מוגנות בזכויות יוצרים בארה"ב אלא אם כן הכללה הודעת זכויות יוצרים. לפיכך, איןנו שומרים בהכרח על ספרי האלקטרוני בזכות למהדורה מודפסת ספציפית כלשהי.

רוב האנשים מתחילה באתר האינטרנט שלנו שבו נמצא מתקן החיפוש העיקרי של PG: www.gutenberg.org.

אתר זה כולל מידע על פרויקט גוטנברג™, כולל כיצד לתרום לקרן הארכיו הספרותי של פרויקט גוטנברג, כיצד לעזור בהפקת ספרי האלקטרוני החדשניים שלנו, וכייז להירשם לניוזלטר הדואר האלקטרוני שלנו כדי לשמוע על ספרי אלקטרוני חדשים.